

Chuyện Của Nhà Họ Viên

Contents

Chuyện Của Nhà Họ Viên	1
1. Chương 1: Đất Hoang Tuyết Trắng Bay Nặng Nề	2
2. Chương 2: Đời Người Nều Giống Như Buổi Đầu Gặp Gỡ	4
3. Chương 3: Họa Phúc Khó Lường...	6
4. Chương 4: Họa Hổ Họa Bì Nan Họa Cốt	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Nhớ Lúc Tuổi Còn Nhỏ	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9: Chỉ E Tình Nhiều Mệt Mỹ Nhân	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11: Bất Đắc Dĩ Anh Hùng Là Đa Tình.	30
12. Chương 12: Có Phải Đàn Ông Đều Bạc Tình	34
13. Chương 13: Không Cam Lòng Đánh Nhau Kịch Liệt Ở Dã Chiến.	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23: Chương 23 (1)	69
24. Chương 24: Chương 23:(tt)	71
25. Chương 25: Chương 24	73
26. Chương 26: Chương 25	76
27. Chương 27: Chương 26	80
28. Chương 28: Chương 27	83
29. Chương 29: Chương 28	86
30. Chương 30: Không Bằng Thương Lấy Người Trước Mắt	90
31. Chương 31: Chiến Trường Hoa Cúc Thơm Ngát (thượng)	94
32. Chương 32: Chiến Trường Hoa Cúc Thơm Ngát (hạ)	97

Chuyện Của Nhà Họ Viên

Giới thiệu

Nói về buổi sáng vừa mới kết hôn, đồng chí Viên Lăng đã có nhiệm vụ khẩn cấp phải đi ra ngoài, và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-nha-ho-vien>

1. Chương 1: Đất Hoang Tuyết Trắng Bay Nặng Nề

Hiện trường cứu tế bận rộn cả ngày, đến lúc tự do trong doanh trại, Thành Tài cùng Thạch Li Hải đang gia cố lại lều trại, Tề Hoàn bận việc nên ăn cơm đạm bạc ở ngoài, Hứa Tam Đa cố gắng muốn đem tuyết bị thổi vào lều trại quét ra ngoài. Viên Lăng mang thất vọng nhìn trên nhìn dưới núi một mảnh tuyết trắng xóa, hơi nhũn mảy.

Ngô Triết đi đến bên cạnh hắn: “Cảnh sắc không tồi. Thế giới pha lê tuyết trắng mai hồng, đây là Tào Tuyết Cần nói; sơn múa ngân hà, nguyên trì sáp tượng [2]; băng tuyết ngập trời đi trên đường núi, không phải người làm. Là lời của Hứa Tam Đa tôi. Ngài đưa cho đội chữa bệnh tọa độ nơi đóng quân, người ta tìm tới không? Còn dắt theo nữ đồng chí.” Thấy sự sống yên bình lạnh không bày tỏ thái độ của Viên Lăng, Ngô Triết cũng không nói, trong lòng nói, có tính cách, đội nữ chữa bệnh cũng không chiều có được.

Tề Hoàn đi tới: “Thật sự không cần tiếp một đoạn đường sao?” Viên Lăng chụp vai Tề Hoàn ra: “Không cần! Đi, hai ta lên núi nhìn đường đi, trên núi còn một vài gia đình bảo vệ rừng.” Đi tới cửa, ngừng một chút, nói với Hứa Tam Đa: “Tối đa 30 phút nữa bọn họ sẽ đến, chờ một lát chuẩn bị nước ấm cho người ta.” Cũng không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Hơn hai mươi phút sau, Thành Tài đang nấu nước, liền nghe thấy Hứa Tam Đa đang ồn ào ở bên ngoài: “Đội chữa bệnh đã đến.” Trong lòng Ngô Triết nói: đúng là yêu tinh, tính thật chính xác. Vén một bên lều trại, người liền đi vào, một giọng nói dịu dàng ở trong lều vang lên: “Đồng chí, đội trưởng của các người đâu?”

Viên Lăng có chuyện: Lúc đó không có người cấp cao ở đó, quân hàm cao nhất phụ trách việc bên ngoài. Ngô Triết khẩn trương chào đón: “Đồng chí Ngô Triết đội A. Các đồng chí vất vả rồi.” Về sau Ngô Triết nghĩ lại thật sai lầm, tai họa lớn ở trước mặt, bộ đội tiếp viện. Chính mình phản ứng đầu tiên khi thấy đội bạn là: Cô này quả là một quốc sắc thiên hương.

Nón tuyết vén lên, ánh mắt đầu tiên nhìn vào mái tóc đen tuyền như mực của đối phương, tuyết rơi dính vào vài sợi tóc bên méo, tôn lên đôi mắt trong veo, môi đỏ của cô gái nhẹ nâng, giọng nói dễ nghe lần thứ hai vang lên: “Chi đội trưởng Trương Nam bộ phận cấp cứu chữa bệnh X phụng mệnh của quan chỉ huy thượng cấp đưa tin.”

Vài người sau lưng cô theo thứ tự cúi chào với Ngô Triết, giọng nói lưu loát: Lương Húc, Tống Huy... Căn thân đánh giá đối phương một chút, người đẹp cùng Ngô Triết nắn lòng nhìn trên vai đối phương một ánh sáng chói lọi chợt lóe lên làm cho người ta bị chói. Góc sáng C3 u oán nói: “Đôi tử, thượng cấp? Ai nghe ai?” Nói chưa xong, anh ta bỗng cảm thấy sau gáy mình có một trận gió lạnh thổi qua, một âm thanh u oán vang lên: “Nghe tôi!” Viên Lăng đập tuyết trở về buồn bực nhìn C3, “Có chút lời nói không cần mở miệng, nhưng thân là đội trưởng vẫn phải nói, vì sao cậu lại ngốc như thế?”

Hứa Tam Đa cười lộ ra hàm răng chói lọi: “Đội trưởng, anh đã trở về!” Ông Mao nhỏ đứng lúc xuất hiện, làm cho Ngô Triết cùng cô gái nhỏ xinh đẹp cùng thở phào nhẹ nhõm. Cô gái cũng hành lễ về phía Viên Lăng: “Đội trưởng Trương Nam bộ phận cấp cứu chữa bệnh X đến trình diện.” Ánh mắt nhìn qua Viên Lăng, cười với Tề Hoàn, chào hỏi. Tề Hoàn cố gắng đem khoe miệng đang đông cứng kéo căng ra về phía trước, nói như thể nào cũng coi như người quen.

“Hương thượng cấp báo cáo ý nghĩa tập trung.” Viên Lăng nhìn bề ngoài, giống như khủng hoảng nói: “Càng ngày càng chậm. Biết vẽ kỹ thuật lui bước.” Đánh giá từ trên xuống dưới đối phương một chút, tâm kiêu nhả hỏi: “Trên đường thuận lợi không?” Cô gái “A” lên một tiếng, đứng nghiêm. Biết vâng lời liền gật gật đầu: “Biết vẽ trở về luyện nữa.” Nhỏ giọng nói một câu chống cự: “Quan cấp lớn dè chết người.” Thành Tài lấy ánh mắt sắt bén của Súng Bắn Tia nghe Viên Lăng nói câu này, cười đến quái dị.

Sau: Ngô Triết tổng kết: Nếu nói yêu nghiệt Viên Lăng am hiểu tất cả đem tất cả những người đang thi hành nghĩa vụ quân sự làm bí đồ chém gọt, mỹ nhân Trương Nam liền biết để cô đến chỗ này biến thành trạm chữa bệnh tạm thời. Trương Nam cầm lên ấm nước Thành Tài đang cầm, miệng nhếch lên, ánh mắt tìm kiếm lão A bị nhóm người tuyết đánh thấu giày, dùng giọng nói chắc nịch nói: “Đem giày cởi ra, các người có bị thương do giá rét.” Đặt nước xuống, bắt đầu cởi dây giày Hứa Tam Đa. Mười phút sau, Hứa Tam Đa thoải mái hoạt động cổ chân, cảm kích nói với Trương Nam: “Không hổ danh Thiếu tá, tay cô vừa nhẹ vừa nhanh. Tôi đã không còn đau rồi!”

Một bên mặt Lương Húc nhìn cái mũi lại kiểm tra trị liệu cho Viên Lăng: “Tiểu Tử cậu vận khí thật tốt, thiếu tá này đúng là thần đạo trên chiến trường, nổi danh toàn quân. Cậu biết không, mưa bom bão đạn, người ta đều có tham gia...”

“Hít” Đột nhiên Viên Lăng hít vào một hơi, Lương Húc thấy mình không cẩn thận cắt vỡ vết thương. “Ồi” một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng trên đầu Viên Lăng: “Từng tham gia qua cứu hộ chữa bệnh ở Sudan.” (*Sudan: tên gọi của người đứng đầu ở quốc gia theo đạo Hồi). Thành Tài kính nể nhìn Trương Nam với một cặp mắt khác: “Đội trưởng, cái này cũng coi như là ngoại chiến thôi.”

Lúc này một đồng người mắt to trừng mắt nhỏ chấn động, được mỹ nhân có kinh nghiệm ngoại chiến tiếp nhận vị trí của Lương Húc, đem chân Viên Lăng đặt trên đùi mình, kiên nhẫn giải thích: “Vết thương của anh ấy do giá rét có vẻ nghiêm trọng, trước nên dùng tuyết chà xát, với lại anh cầm dao hơi bị cao, anh chú ý xem tôi xử lý.” Nhìn thấy máu dưới chân Viên Lăng, Trương Nam mím môi, lại quay đầu trừng mắt liếc Lương Húc một cái: “Xử lý người bệnh cần tinh thần tập trung, người ta đổ máu thôi, việc nhỏ cũng là sự cố.” Lương Húc gãi gãi đầu: “Đội trưởng Trương, có phải đến giờ cô không gặp qua sự cố hay không?”

Viên Lăng cảm thấy được tay Trương Nam đang đỡ chân mình cứng lại một lát, an ủi vỗ đầu cô, đầu ngón tay mang theo hơi ấm. Trương Nam ngẩng đầu cười với anh, cũng không quay đầu trả lời Lương Húc: “Tôi à, cũng có sự cố.” Tống Huy đặc biệt tò mò quay đầu lại: “Sự cố gì thế? Khi nào? Cô được ghi là hoàn mỹ, không nghe ai nói qua.” Trương Nam dừng một chút, áy náy chống lại ánh mắt ôn nhu của Viên Lăng: “Tôi đưa người ta đi cắt ruột thừa, quên chích thuốc tê.” Sau đó cúi đầu tiếp tục sửa chân của người này: “Vì bù lại sai lầm không thể tha thứ này, Đội trưởng các cậu, tôi đã gả cho người bị hại rồi.” Không ngoài dự đoán, lời vừa nói đã kích thích những tiếng la phát lên.

“Quả không hổ là người, bịa chuyện!” Đội cứu hộ cùng lão A nhất trí cho ý kiến.

Trương Nam thở dài một tiếng: “Là sự thật, không tin các người cứ hỏi anh ấy.” Bàn tay trắng nõn chợt xuất hiện ánh sáng, sát khí ngàn yêu ma, dao phẫu thuật trong tay chỉ về chóp mũi Viên Lăng. Viên Lăng thần nhiên nhìn cây dao sáng chói. Bên ngoài là đất hoang tuyết trắng, trước mắt là lưỡi dao của người đẹp. Bất quá người chồng như anh, thông minh, nghe trộm núi sâu thấy yêu tinh. Đẩy dao ra, Viên Lăng chân thành mà đau đớn nhìn mọi người nói: “Tôi chính là bệnh nhân kia.”

Hiệu quả làm chấn động, thiếu tá Trương bắt đầu nói lời thẩm thía giáo dục cấp dưới của mình: “Các đồng chí, các cô gái, công tác nhất định phải cẩn thận. Bài học kinh nghiệm, không phải tôi không nhắc các cậu.”

Nhóm người lão A xấu hổ im lặng. Gả cho đội trưởng yêu nghiệt là bài học đau đớn.

Ngô Triết phản ứng đầu tiên tay run run cầm ly nước đưa cho Trương Nam, ý muốn cứu vãn tình thế: “Chị dâu, nếu không chị uống nước trước?” Về sau, Thành Tài cảm thấy được Hứa Tam Đa cường đại dù sao

trong lúc lơ đãng cũng cứu chủ khi gặp nguy. Mộc Mộc cười đến sáng lạng, biết trước tất cả nói: “Xem, tôi và các cậu nói đến cái gì, đội trưởng nói vợ của anh ấy là người hời hợt, các cậu còn không tin.”

Đội viên cứu hộ hóa đá trong nháy mắt, Bông hoa trong bệnh viện đã chiến là người hời hợt.

Trương Nam nhìn chung quan một lát: “Chồng à, thời tiết rất tốt.” Viên Lãng nhìn đại tuyết nhao nhao không ngừng bên ngoài, thật sự nói: “Đúng, không sai, vợ à em ăn cơm chưa?”

2. Chương 2: Đời Người Nếu Giống Như Buổi Đầu Gặp Gỡ

Tối hôm đó, sau khi mọi người nghỉ ngơi, Trương Nam nhìn ra bên ngoài trời đầy tuyết đột nhiên bắt đầu cảm thán: “Cái đó thật nhỏ!”, Viên Lãng gật đầu, đem cô vợ xinh đẹp của mình ôm bên vai, vỗ lưng cô. Trương Nam một mỗi uể oải dựa vào bên người Viên Lãng, trong lều trại tối đen chỉ có đóm khói sáng của Viên Lãng chọt lóe lên.

Trương Nam nhớ đó là mùa xuân, bản thân muốn nhập ngũ tốt nghiệp trường y, bị phân đi thực tập mổ dã chiến. Giống như không thích ứng với bệnh viện dã chiến ngoài trời, liền vượt qua kiếp sống làm bác sĩ diễn tập quân sự đầu tiên. Về sau có nhiều kinh nghiệm cấp cứu dã chiến như vậy, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy lần đó là rối loạn nhất! Bản thân mình cũng loạn, tay chân luống cuống; xung quanh cũng rất lộn xộn. Tất cả bác sĩ và y tá đều đi lại bận rộn, bệnh viện vốn yên lặng liền giống như căn cứ hải quân Trân Châu Cảng bị phục kích làm cho bát nháo loạn xạ. Chiều hôm đó Trương Nam vừa mở đầu vết thương kiểm tra thì được người làm cùng chuyển một người bị thương cần khám gấp, bộ đàm lại kêu lên: “Cứu hộ 33 xin chú ý, cứu hộ 33, bãi đất E85 bị thương ở chân ngoài ý muốn. Bãi đất E85.” Bộ đàm vang lên. Không nhớ rõ là lần thứ mấy, cũng không nhớ rõ là trách nhiệm làm mấy tiếng đồng hồ rồi. Trương Nam một mỗi gật đầu, giơ tay trả lời: “Cứu hộ 33 nghe rõ.” Chạy đến xe cứu thương.

Mở động cơ lên, lái xe than thở: “E85, bây giờ còn là trận địa hồng quân sao? Nghe nói chỗ đánh rất lợi hại.” Trương Nam vui lên: “Anh còn nhớ sao, đó làm trận địa tiếp tế hậu phương hồng quân.” Kết quả phát hiện trận địa phụ cận hậu phương còn nóng nhiệt hơn so với trong tưởng tượng, một tiếng nổ mạnh làm đất núi rung chuyển, Trương Nam co rúm người lại. Tiểu Chu than thở: “Thiếu Úy, cô không phải nói đây là trận địa hậu phương sao?” Trương Nam nhướng mí mắt: “Quân trưởng nói bây giờ chiến tranh không ở phía sau.” Trong lòng Tiểu Chu thở dài một tiếng: Cô gái xinh đẹp tám phần là Kỳ Hiểu Lam miệng đồng răng sắt. Lúc nào cũng nói được.

Quan sát thấy tình hình giao thông phía trước cơ bản tốt, lái chính đang muốn tiếp tục chạy lên, Trương Nam gào lên một tiếng: “Ngừng!” Xe cứu thương dã chiến “phanh” nhanh lại. Tiểu Chu thấy cô thiếu úy nhảy xuống xe, chạy hai ba bước tới ven đường, cũng vội vàng đi qua: Bên cạnh một binh nhì hồng quân nằm úp xuống.

Tiểu Chu kỳ quái: “Anh ta mặc trang phục dã chiến, sao cô có thể nhìn thấy?” Trương Nam nháy mắt mấy cái, giống như đứa bé gái nhỏ đắc ý: “Tôi xem qua triển lãm ảnh nước Đức, nói tìm súng bắn tỉa như thế nào.” Tiểu Chu vui vẻ: “Cô vẫn rất thông minh.” Trương Nam có vẻ khiêm tốn: “Bình thường.” Hai người khom lưng kiểm tra xem người này như thế nào, vẫn còn sống, chỉ là bị đá kích dẫn đến hôn mê. Ba chân bốn cẳng đem người này vào xe, vừa muốn khởi động, Trương Nam đột nhiên nói: “Không đúng.” Tiểu Chu sửng sốt: “Vì sao lại không đúng rồi?” Trương Nam hoang mang nói: “Đây là trận địa hồng quân, binh lính hồng quân bị đánh bất tỉnh ném ở ven đường, nói lên cái gì?” Một giọng nói lười biếng xa lạ vang lên: “Nói lên trận địa của các người bị xâm nhập rồi.” Cô gái thiếu úy hoảng hốt quay đầu lại, nòng súng tối om từ ngoài cửa sổ đặt lên đầu người lái xe rồi. Giọng nói lần thứ hai vang lên: “Học qua hình ảnh cũng vô ích thôi? Súng bắn tỉa đều đã đến chớp mũi cô rồi.” Tốt xấu gì cũng đã chịu qua huấn luyện quân sự, Trương Nam lật tay kéo binh lính bị thương ra. “Đừng nhúc nhích!” Một giây sau, sói đã vào xe. Bước đứng vững ngấm bắn vào cổ cô gái thiếu úy. Người này mau lẹ như báo. Trong lúc chiến tranh khói lửa, thì anh vẫn thủy chung cố gắng dùng tay đè nặng bụng dưới của mình, bắt cóc cũng coi như hoàn mỹ.

Qua nhiều năm sau, Trương Nam cũng không thể nghĩ được có thể cùng với cái người có vẻ mặt xám đen như ác nhân là chồng mình ở bên cạnh cùng làm việc. Trái lại Viên Lãng vẫn lặp lại cảm giác ngay lúc đó: Nha đầu xinh đẹp! Bước ngấm bắn đè nặng ở cổ cô đều có khí chất kỳ lạ.

Đời người nếu như chỉ giống buổi ban đầu gặp gỡ, thì gió thu vỗ cánh bay như thế nào?

“Tách tách cạch cạch tách tách...” Bên ngoài tiếng súng như nổ tung tóe. “Nằm sấp xuống!” Trong chốc lát hắc bạch điên đảo. Kẻ xấu dè Trương Nam ngã vào trong toa xe. Bên tay vù vù không nhìn thấy rõ vật thể bay qua. Âm thanh ồn ào hỗn tạp, nhiệt độ thân thể của mình bị áp đảo bên dưới lại nóng lên lạ thường, Trương Nam trong lúc hốt hoảng bên tai liền nghe giọng nói nghiêm khắc trách mắng: “Cô từ đâu sinh ra vậy? Không biết đạn giấy cũng có lực sát thương sao?”

Bên ngoài xe lính hỏa lực trả thù dày đặc chứng tỏ tay súng bắn tĩa từ trên trời giáng xuống này là Thập Bộ Sát Nhân chạy ở trận địa của đối phương, là Thiên Lý Bất Lưu Hành đó. Nhưng mà chỉ sợ không đạt được làm xong đã phát áo mà đi, sống ẩn thân trong rừng sâu. Người hồng quân đã đuổi tới!

Kẻ xấu gầm lên một tiếng: “Lái xe!” Trên thân người này tràn đầy không khí quỷ dị, làm cho người khác bị kích động không tự chủ nghe theo lời anh ta điều khiển. Có chuyện xảy ra làm cho Tiểu Trần có vẻ khẩn trương, khởi động xe cũng tương đối chậm. Phía sau hồng quân nhất quyết không tha, bên cạnh xe không xa một tiếng “Ầm” vang thật lớn, lựu đạn liền tới tiếp đón rồi. Lái xe Tiểu Trần “Ồi” lên một tiếng, bị cái gì đó cắt qua trán, máu tươi tuôn xuống. Đồng chí trông thấy, Trương Nam giận dữ, lộ thân thể ra ngoài hướng về phía hồng quân đánh truy binh bắt đầu hét: “Các người kia ở bộ phận nào? Đi đến chỗ nào đánh các người chứ. Chúng tôi là xe bệnh viện dã chiến!” Binh lính hồng quân sửng sốt, xe tạm dừng một chút. Trương Nam bên cạnh kẻ xấu đột nhiên không chịu để tâm cười khanh khách, thở gấp nói với Tiểu Chu: “Đây là vũ khí sinh học của hồng quân các người, chính là Sư Tử Hà Đông hồng!” Lời còn chưa dứt, ngay tại chỗ nhắm, hai cái đầu súng, lại khiến cho đầu sĩ quan hồng quân công nông Trung Quốc bốc lên khói trắng.

Lúc ấy Trương Nam liền u mê, không nghĩ tới người này lại khoe mẽ như vậy, Trương Nam vẫn cảm kích gật đầu: “Đội đồng chí cứu hộ, người đều rất nhanh vượt qua quỹ đạo chính xác rồi.” Trương Nam nghiêng rằng nghiêng lợi. Tiểu Chu xen mồm: “Trời xanh có mắt, Trương Nam cũng có nói không nên nói lúc đó.” Lại giơ ngón tay cái với tên bắt cóc: “Chiến hữu, kỹ thuật bắn súng của anh thật tốt, thao tác của anh không sai!” Cái tên bắt cóc kia không chỉ thoải mái mà cau mày, vẫn gật đầu đáp lại: “Cảm ơn.”

Sau khi hồng quân phản ứng kịp, nói cái gì cũng không tin đây là xe cứu thương bên ta rồi. Truy binh cũng không phải ngồi không, xạ kích dày đặc, kẻ xấu lập tức không ngẩng đầu lên được. Không khống chế được cục diện, Trương nam bị thương: “Anh lái xe, đại gia Trần, anh ngược lại mau chạy! Tôi không phải tới nghe tiếng động.”

Bộ đàm lại vang lên ào ào, chủ nhiệm Lý khoa ngoại ở bệnh viện cấp cứu dã chiến giống như đang mắng: “33, các người chết ở nơi nào rồi. E85 có người gãy xương bị thương tổn đến động mạch rồi!” Bên ngoài hồng quân vẫn nhất quyết không buông tha. Trong mưa bom bão đạn đầu Trương Nam cũng chỉ còn lại một câu nói kia: Động mạch bị thương! Gấp đến độ máu muốn lên tới não rồi. Thật sự muốn đem cái tên đầu xỏ trước mắt này giẫm đạp xuống đất, lúc chân đá ra nhìn anh liền căng thẳng ngậm miệng, sau lưng tất cả đều là một bộ dáng đỏ mồ hôi lạnh, lòng mềm nhũn, lại thu trở về.

Tiểu Trần khó khăn khởi động xe, đột nhiên nhỏ giọng nguyên rửa một câu: “Đi không được, điều trị viên đến đây. Xác định tôi là khu chiến đấu.” Đầu óc Trương Nam nổ vang, lần này không làm ra bộ dáng xấu là không được thoát thân rồi. Cái người xấu kia nghe được đại khái nhiệm vụ của Trương Nam, hết sức xin lỗi nhìn cô một cái, sau đó ngừng bắn, có bĩu môi, bày tỏ tự mình chịu trách nhiệm.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Phía trước bị từng lính bắn tĩa trang bị vũ khí hạng nặng bùng nổ, trông mắt hồng quân đều màu đỏ bắn giết liên trường. A..., anh muốn đánh nhau là đánh muốn giáng xuống là giáng sao? Không có dễ. Bắn chết anh một cách ngoan độc xong rồi dừng lại nói chuyện. Mặc cho tiếng súng dày đặc ngoài xe, hồng quân thề sống chết không cho chiếc xe cứu thương phản bội rồi đi, muốn bắt giữ tù binh.

Giữa một mảnh hỗn loạn, Trương Nam phát hiện kẻ xấu đột nhiên ôm chặt cái bụng của mình hung hăng thở mạnh, phía sau ót lấp lánh mồ hôi. Bản năng bác sĩ bỏ nhào đến mò mẫm mạch đập của anh, nhịp đập làm i Trương Nam nhăn lại: “Anh không thể bị bắt, anh phải lập tức theo tôi vào bệnh viện.” Kẻ xấu cười khổ chỉ phía bên ngoài hồng quân công nông Trung Quốc đang vây quanh lục soát, thở gấp nói: “Tôi cũng muốn.” Mạng người như trời định, cố không được nhiều như vậy.

Mắt Trương Nam neho lại, quyết định thật nhanh, đoạt lấy súng của kẻ xấu ngấm, kỳ quân nổi lên bắn về phía bên ngoài. Lập tức bốn phía hồng quân công nông đang tiến lên lục soát bóc lột. Một chiêu đánh lên thành công, Trương Nam cùng Tiểu Chu trốn mất há hốc mồm ném khẩu súng vào trong lòng kẻ xấu. Sau đó thuận thế tiếp tục dùng tay đánh bất tỉnh tiểu binh hồng quân, rút ra súng, một phát bắn chết quân xanh gây tai họa trên xe. Nhất thời, trong và ngoài xe, một mảnh sương trắng tràn ngập.

Trong sương khói, kẻ xấu liền thấy cô gái thiếu úy loạng choạng lớn tiếng giải thích: “Tôi là đội cứu hộ bệnh viện dã chiến, có nhiệm vụ khẩn cấp. 10 phút trước quân xanh này sắp chết mờ lên xe chúng tôi, vừa rồi anh ta đánh gục bốn binh lính hồng quân. Sau đó người bệnh bắn chết ả trên xe tôi. Chúng tôi có thể đi không?”

Điều trị viên làm cho cô hoảng loạn choáng váng đầu óc, nhìn thấy hiện trường cơ bản là thật, lúc ra bằng tên quân súng bắn tia xanh, nhanh chóng phán: Viên Lăng: Đánh gục, rời khỏi diễn tập. Lính đánh bộ Lâm Tiểu Tường trọng thương, rời khỏi diễn tập. Quay đầu nhìn thấy trận địa của hồng quân, trên trận địa Tề Hoàn lắc đầu: Bày tỏ không truy kích lại. Điều trị viên phán định: Xe cứu thương tiếp tục chấp hành nhiệm vụ. Trương Nam vung tay lên, Tiểu Trần một chân đạp lút cần ga. Xe cứu thương đi mất.

Binh sĩ trên trận địa hỏi Tề Hoàn: “Ban trưởng, vì sao không truy đuổi?” Tề Hoàn đen mặt nói: “Tôi biết súng bắn tia này, là Viên Lăng. Kỹ thuật bắn súng đến là tự kiêu, bắn tia giết người cướp mắt, vừa rồi tự nhiên bắn liên phát. Tôi đoán chừng anh ấy thực sự bị thương rồi.”

Trên xe cứu thương, Tiểu Chu ở một bên tay chân luống cuống bồng bó chân Tiểu Trần, một bên cảm nhận hành động vô nhân đạo vừa rồi của Trương Nam. Viên Lăng bị đánh gục nhưng trên mặt có vết sáng thật dày, có thể nhìn ra sắc mặt cực kỳ xấu, đau đớn không ngừng dùng miệng hít khí. Trương Nam mờ lên động mạch cổ của anh, khẩn trương hỏi: “Còn chỗ nào đau vậy?” Viên Lăng run run chỉ ngực: “Tôi, lòng tôi đau, tôi là súng bắn tia có danh tiếng nhất. Cô lại kêu loạn như súng bắn chim chóc!” Trương Nam đè lên bụng anh kiểm tra, trong lòng có chút kiên định, giúp Viên Lăng xoa xoa mồ hôi trên đầu, ánh mắt cười cong: “Tôi cũng tức chết anh một hồi rồi.” Tiểu Chu vui vẻ: “Hai người các cậu so ra bằng nhau.”

Một phút đồng hồ, xe cứu thương chạy tới bãi đất E85, hiện tại Viên Lăng nằm trên xe cứu thương, trên người thoải mái đắp chăn Trương Nam để lại cho anh, liền nghe bên ngoài tiếng nói Trương Nam cực lớn theo sát mục tiêu thương binh: “Các người mù quáng lừa gạt vì cái gì. Kiên quyết nói là động mạch à? Động mạch nhà mấy người dài đến gót chân sao?” Viên Lăng nghe đến choáng váng, phớt một cái vui vẻ, trên người giống như không còn đau nữa rồi

3. Chương 3: Họa Phúc Khó Lường...

Về sau Viên Lăng nghĩ, Trương Nam quả thật là một bác sĩ tốt, y tá tốt, để ở đâu cũng phát hiện ra là một đồng chí tốt, ai cũng không thể tưởng tượng được chuyện cô có thể cắt ruột thừa của một người mà không chích thuốc tê. Nhiều năm như vậy, bản thân mình nói với ai thì người đó cũng không tin, cho là mình A người. Hôm nay nhân chứng điều có ở đây, cuối cùng Ngô Triết mới nói ra một câu: Không có biện pháp, nhân phẩm của ngài chính là như vậy.

Viên Lăng còn nhớ bộ dáng ngày hôm đó, Trương Nam đi đến xe cứu thương xem người lính được báo là bị thương động mạch kia. Nha đầu rất ranh mãnh, không cho người lính kia truyền máu bổ sung, cơ thể lính hồng quân bị đánh ngã phải truyền dịch để cho Tiểu Chu làm. Viên Lăng bị đau bụng không thể nằm thẳng, liền diu anh lại chỗ gốc xe vững chắc ngồi dựa vào, lại còn cẩn thận lót tấm đệm phía trên cho anh để phòng bị chấn động. Động tác của mình cũng không ngừng rửa sạch vết thương ở gót chân của anh lính bị thương, thuận tiện kiểm tra trán người lái xe, lúc mới vừa xoay người lại thấy Lâm Tiểu Tường mới vừa tỉnh lại có phải bị Viên Lăng ném ra có bị chấn động não hay không. Trong lúc cấp bách không quên dặn Tiểu Chu kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Viên Lăng, về mặt Tiểu Chu cầu xin nói, “Nhiệt kế vỡ”. Trương Nam liếc anh ta một cái, một tay lấy băng gạc một tay lấy bông băng y tế qua, trực tiếp lấy miếng dán dán lên trán Viên Lăng.

Ngoài ý muốn đụng chạm! Một mùi hương con gái ấm áp bất ngờ xông vào mũi Viên Lăng, Viên Lăng hiếm thấy cảm giác được có chút gì đó, uhm thật khó chịu. Bất quá cô gái đối phương lại tự nhiên bình thản, tiếng nói vẫn giòn giã như cũ: “Tiểu Chu, tôi đoán anh ta là 38,5 độ. Bị viêm.” Tự mình quay đầu lại với

vàng, đem Viên Lãng ném ở một bên thương thức một cảm giác chua chát mới. Bất quá làm cho Viên Lãng có vẻ cân bằng chính là bác sĩ thiếu úy dường như cũng không phải hoàn toàn không có cảm xúc, lúc chạy nhanh đến bệnh viện dã chiến, Trương Nam lại sờ trán Viên Lãng, xác định anh không có chuyển biến xấu, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ một câu: “Súng bắn tĩa, đôi má anh đỏ lên, nóng à?” Viên Lãng cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trước Trương Nam gần từng chữ, nghiêm túc nói với cô: “Bác sĩ, óc cô lại trẻ con rồi, là cọ xát.” Trương Nam sững sốt, sau đó nghiêm trang nói: “A...” một tiếng, bản thân lại tiếp tục bận rộn.

Cẩn cứu thương không đủ, lính bị thương ở chân được ưu tiên khiêng đi trước. Trương Nam nâng Viên Lãng dậy đi đến phòng cấp cứu, lúc vừa bắt đầu đỡ, Trương Nam liền cảm giác không được, thể trọng súng bắn tĩa làm cho bản thân không thể vác lên được, vốn muốn đi từ từ hai ba bước thích ứng là tốt. Nhưng thỉnh linh bụng Viên Lãng đau đến co rút lại, vốn là cách đi không ổn định không thể làm được bất bằng bất cứ cách nào, Trương Nam cảm thấy mặt đất bằng phẳng mở rộng ngay trước mắt, tay bối rối chống đỡ Viên Lãng ở cửa xe, hai người cùng thở dài, cũng mai không ngã xuống đất.

Cảm giác thấy thể lực bác sĩ cạn kiệt, Viên Lãng nghiêng đầu, lại thấy Trương Nam đang kỳ quái nhìn tay mình. Cái bàn tay kia thật xinh đẹp, lúc đó đang dưới ánh mặt trời lại phát run. Trương Nam nuốt nước miếng, có chút khấn trương nhìn Viên Lãng, giống như giải thích lại giống như xin giúp đỡ: “Tôi chống không nổi rồi, không đủ mạnh rồi.” Tuy mang khẩu trang không nhìn thấy biểu tình, nhưng cô gái nhỏ giống như tay chân luống cuống hoàn toàn lộ trên khuôn mặt trong lúc đó. Đúng là tiểu nha đầu. Tâm Viên Lãng nói, anh có kinh nghiệm huấn luyện lớn, vỗ đầu cô: “Mệt, trở về ngủ một giấc là tốt rồi.” Trương Nam dường như an tâm, “Đúng..., tôi đã mười mấy tiếng không ngủ rồi, thể lực cạn kiệt.”

Trong bệnh viện dã chiến vẫn bận rộn như cũ, bác sĩ Trương Nam trong phòng cấp cứu tác phong nghiêm túc phê phán thượng úy Vương: “Lam quân cũng đã trở về rồi. Tự anh nhìn xem bên ngoài bên trong đã bận rộn thành cái dạng gì rồi hả? Anh vẫn ngại không đủ loạn sao? Tất cả mọi người bao lâu không tan ca rồi hả? Ít nhiều người bệnh của mình, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, anh yêu cầu ưu tiên xử lý kẻ địch sao?” Hiện tại Trương Nam ở sau lớp khẩu trang vùng trộm cong khóe miệng lên, sau đó nghiêm túc báo cáo: “Bác sĩ Vương Nightingale đã nói, nhân đạo không có biên giới, cho nên tôi lựa chọn không quan tâm hai bên quân hồng lam.” Mặt mũi thượng úy trắng bệch: “Được! Nightingale mà nói một câu bằng một vạn câu, chính là chân lý! Bác sĩ điều trị tôi nói chuyện cũng không phải thái độ! Cô hôm nay đã làm liên tiếp hai đêm, trước mặt trời mọc ngày mai đừng cho tôi bắt gặp cô nghỉ ngơi.”

Con mắt Trương Nam chuyển động, giọng mềm mỏng, giống như lắp bắp xin tha: “Sư huynh à, cái người hồng quân kia, cái tay súng bắn kia đó... Bị viêm ruột thừa, nếu xử lý chậm trễ, sẽ bị thủng...” Thượng úy hung hăng nhìn Trương Nam một phút đồng hồ, phải tay đem ca bệnh ném trên bàn, phát ra một tiếng đập lớn. Sau đó sắc mặt nghiêm túc cúi đầu bố trí giải phẫu, rống to với bên ngoài: “Tiểu Lưu! Một phòng giải phẫu! Bàn nào giải phẫu xong rồi chuẩn bị cắt bỏ ruột thừa!” Trương Nam đứng nghiêm chào, vui mừng nhường mảy: “Cảm ơn sư huynh!” Thượng úy không ngẩng đầu lên, chỉ vào cửa gầm lên: “Em cút cho tôi!”

Trương Nam chạy bộ đi ra, cơ hồ đầu đập mạnh vào chủ nhiệm Lý. Chủ nhiệm Lý giữ vững thân thể của cô: “Thiếu úy, còn chưa tan ca sao? Một ngày rồi?” Trương Nam cười cười: “Hôm nay liên làm 2 ca đêm, ông có thể thấy tôi mệt rồi.” Chủ nhiệm Lý nhìn thấy Thượng Úy Vương trong phòng đang phát hỏa, cười khổ một tiếng, người trẻ tuổi có vấn đề. “Ca đêm thì có thể, nhưng không cho cô lên mổ.” Trương Nam nghiêm: “Vâng ạ.”

Bên trong phòng quan sát, Viên Lãng nhìn Trương Nam bị mắng bị phạt lại vui vẻ, “Anh vẫn rất cao hứng.” Trương Nam tìm kiếm một đề tài, vắt khăn lau mặt cho Viên Lãng, cúi xuống, sau đó thỏa mãn gật đầu: “A... hóa ra sở trường của anh là cái dạng này.” Cười một cái, cúi đầu bắt đầu ghi lại thật sự: “Viên Lãng, thần thánh phương nào?” Viên Lãng tự hào nhường nhường mảy: “Lão hổ đoàn 33, Trung Úy Viên Lãng!” Nhìn thấy bộ dạng tinh thần của Trương Nam, “Cô thật sự không cần ngủ một lát?” Trương Nam buồn ngủ vỗ vỗ mặt mình: “Lão hổ đoàn 33 Trung Úy Viên Lãng! Anh ngủ một lát, lát sẽ giải phẫu.” Nói xong liền chạy đi ra ngoài.

Viên Lãng nhìn thấy cô, là lúc chính mình bị đẩy vào phòng giải phẫu, Trương Nam lộc cộc chạy tới, có chút thở gấp, cười cười với các bác sĩ y tá, sau đó cúi đầu nói: “Viên Lãng, anh yên tâm, viêm ruột thừa của anh đoán chừng là không lớn, chúng tôi sẽ làm phẫu thuật nhỏ, rất nhanh sẽ tốt rồi.” Nói xong dùng ngón út nhấn một cái, giống như đồ có nít lắc lắc trước mặt Viên Lãng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng rực

rõ, thật đáng yêu. Viên Lăng nở nụ cười, gật đầu: “Uhm, gấp lại sau!” Ấm áp trong nháy mắt bị bác sĩ Vương đập tan: “Trương Nam, cô rất rảnh rồi đúng không? Vậy phẫu thuật!” Trong lòng Trương Nam phi một tiếng. Đứng thẳng ôn nhu giải thích với bác sĩ Vương: “Chủ nhiệm Lý nói tôi không tan ca hơn mười tám tiếng, không thích hợp phẫu thuật.” Bác sĩ Vương nhìn cô: “Là thiếu úy sao, tôi cảm thấy em rất có tinh thần. Đây là mệnh lệnh.”

Trên xe Viên Lăng muốn nói gì, lại nuốt xuống. Bởi vì đột nhiên anh cảm thấy được, Trương Nam giúp anh làm phẫu thuật cũng không sao, về sao.... Có thể nói họa phúc như buổi sớm chiều....

Bên cạnh bàn mổ, Bác sĩ Vương quyết định có thể gây tê, để cho Trương Nam thực hiện trong khu vực quản lý gây tê. Trương Nam ngăn đầu: “Bác sĩ gây tê đâu?” Sắc mặt bác sĩ Vương căng thẳng, “Hai phòng giải phẫu bận. Lão hồ đoàn mà sợ cái gì, em đã từng học qua rồi.”

Trương Nam nhếch miệng không nói lời nào, đỡ Viên Lăng sang tư thế nằm nghiêng xong, có chút choáng váng, liền nhéo lòng bàn tay của mình, nắm đúng khoảng cách ba bốn từ thắt lưng của anh, khử trùng làn da, khử trùng làn da, lấy khăn che lại, làm cực kỳ lưu loát, nhưng mà lúc cầm lấy ống tiêm chuẩn bị châm vào, Trương Nam cảm thấy được tay mình lại bắt đầu run lên, cố gắng mãi cũng không vững, tâm trí quỳnh lên, nháy mắt lông mi rịn đầy mồ hôi, tầm nhìn lập tức mơ hồ. Bên cạnh thiếu úy Tiểu Triệu thực tập đẩy Trương Nam, “Nếu không tôi làm cho. Cô đi kiểm tra thiết bị lại đi!” Trương Nam mệt mỏi gật đầu. Bác sĩ Vương lại cúi đầu quát lớn một câu: “Tiểu Triệu, cậu đi lấy máu tới.” Tiểu Triệu quay đầu nói với Trương Nam: “Muốn không phải là cô đi?” Trương Nam “A” một tiếng.

Đúng lúc này, chủ nhiệm Lý ở phòng phòng giải phẫu cách vách đột nhiên la to: “Người bệnh bị xuất huyết rồi.” Ngừng một chút, “Người tới, đem cái thực tập sinh này kéo ra ngoài cho tôi, học y còn sợ mấy.” Trương Nam nhìn lại người té xỉu chính là bạn học Giang của mình, vội vàng đi qua hỗ trợ, nhỏ giọng hỏi: “Trường Giang, làm sao vậy?” Khẩu khí Giang tức giận: “Giải phẫu hai cái liên tiếp, mệt.” Trương Nam hơi nhủu mày: “Bận rộn vậy sao?” Tiểu Triệu ở bên tai Trương Nam nói thầm: “Còn không phải vì cô đưa cái lão hồ binh đoàn kia lên giải phẫu sao.” Nhớ lại tính tình vừa phát của sư huynh, Trương Nam cảm thấy được cũng không thể trách anh ta. Có chút xin lỗi nhìn mọi người.

Lúc này, ai cũng không để ý, Viên Lăng nằm nghiêng hô hấp không thoải mái theo bản năng lật người mình lại. Đèn mổ mở ra, bác sĩ Vương một dao tiếp xúc. Trên giường Viên Lăng la lên một cái long trời lở đất. Bác sĩ Vương bỏ dao xuống, lạnh lùng nhìn Trương Nam, lại nhìn xem Viên Lăng, “dứt” một tiếng. Trương Nam chỉ cảm thấy một cổ tức giận xông lên đỉnh đầu, quay lại nhìn Viên Lăng nói một câu để rồi hối hận cả đời: “Kêu la cái gì mà la, Lão hồ đoàn mà còn sợ đau sao?” Đón nhìn ánh mắt của Trương Nam, Viên Lăng gắt gao mím môi, hô hấp dồn dập ở miệng, sau đó đơn giản nhắm chặt mắt lại.

Sau đó phẫu thuật cực kỳ đơn giản và an tĩnh, người bệnh rất phối hợp. Chủ nhiệm Lý lo lắng, đi qua lại giám sát. Sau khi xác nhận tình huống ổn định. Mãi cho đến khi kết thúc phẫu thuật hoàn tất, một tiếng hét chói tai của Tiểu Triệu: “Trương Nam! Cô không gây tê cho anh ta!” Trương Nam lo sợ té mặt nhìn một tràn đầy kim tiêm, toàn thân mồ hôi lạnh đổ ra mãnh liệt. Bác sĩ Vương cùng chủ nhiệm Lý vừa ra tới cửa đã vội vàng chạy tới, chủ nhiệm Lý nhanh chóng kiểm tra tình huống thật sự của Viên Lăng, quay đầu lớn tiếng hỏi: “Các người sao lại như vậy? Thực sự không gây tê sao?” Bác sĩ Vương liếc nhìn Tiểu Triệu một cái: “Anh không thấy rõ sao? Đừng nói bậy.” Tiểu Triệu run rẩy chỉ thuốc trên bàn, sau đó lại kêu lên: “Không có.” Lúc mọi người nhìn lại, thuốc trên bàn cái gì cũng không có. Ở phía sau, giọng nói khàn khàn của Viên Lăng vang lên: “Đương... Đương nhiên là có... Nếu không tôi có thể yên lặng cho các người mổ sao?”

Chủ nhiệm Lý nhướn mí mắt, quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Trương Nam. Bác sĩ Vương nhẹ nhàng thở ra, gật đầu. Bàn tay to của chủ nhiệm Lý: “Giải phẫu thành công, gây tê bình thường.” Đi tới cửa, quay đầu lại hỏi: “Cán bộ đưa người bệnh đến phòng an dưỡng, Trương Nam phụ trách làm hộ lý đặc biệt. Các người có ý kiến gì không?” Tiểu Triệu liếm liếm môi: “Không ý kiến.” Bác sĩ Vương rất dứt khoát: “Không ý kiến” Sau đó đẩy Trương Nam đang ngẫn người. Trương Nam lúng túng nói: “Nhưng mà....” Bác sĩ Vương thô bạo cắt ngang cô: “Không có nhưng mà, đưa người bệnh đi.”

Trong phòng bệnh, toàn thân Trương Nam cứng ngắc nhìn sắc mặt không chút máu của Viên Lăng, cảm thấy được sư huynh nhẹ tay vuốt vai mình: “Không quan hệ, Nam Nam, của em lưu lại vẫn là ưu tú hoàn mỹ.”

4. Chương 4: Họa Hổ Họa Bì Nan Họa Cốt

Trương Nam đột nhiên quay đầu, lần đầu tiên bạo phát giống như chống lại bác sĩ Vương Tiêu Kiệt - - Cái người này giống như là anh em song sinh với sư huynh ưu tú của mình đây mà: “Cái này tính là cái gì? Việc tôi ghi không cần anh để ý! Anh đều phải điều người đi, đừng xen vào chuyện của người khác!”

Vương Tiêu Kiệt buồn bực thoáng cái lửa nóng cũng xông lên: “Tôi xen vào việc người khác? Mặc kệ em là xong rồi. Em còn muốn tiến vào tổng bệnh viện quân khu hay không hả? A! Hai ngày nay tôi nhìn em có chút giống như bị tẩu hỏa nhập ma! Cùng đã chiến em chơi đùa cái mệnh gì? Chúng ta nên trở về quân khu, chúng ta chịu khổ mới không tính là uống phỉ!” Nói tới đây, anh vẫn là giọng nói trì hoãn “Nam Nam, em tỉnh táo một chút đi, chúng ta ghi lại một dạng tốt, anh so với người khác càng biết em đã trả giá ít nhiều!” Trương Nam nhìn anh, quả đấm nắm đến trắng bệch: “Tôi vui không cần quyền đánh! Tôi vui làm cứu hộ mặt trận! Tôi không cần anh che chở. Chuyện này bản thân tôi tự chịu trách nhiệm.”

Viên Lăng nằm trên giường bệnh, mệt mỏi nhìn hai người này xù lông trợn mắt trong phòng bệnh của mình, quát lớn tranh cãi phê phán, mặc dù tiếng nói lọt vào tai, ngoài vết thương ở bên ngoài ngực, anh không ổn định được tâm trạng. Cười khổ một tiếng, anh cảm thấy bản thân mình rất mệt mỏi, lúc này hít thở đều rất vất vả. Yên lặng cầu nguyện một chút: Có thể có thần linh quái quỷ ở phương nào sẽ làm cho bọn họ an tĩnh được một chút không? Viên Lăng tội tình nguyện bán đi linh hồn và thể xác của tôi cho ngài.

Sự thật chứng minh, bán đứng linh hồn và thể xác là lời hứa không được nói bậy. Ngoài cửa truyền tới một giọng cười: “Cô nương, vì chuyện phụ trách người này cũng không thể nói lung tung.” Cơn giận của Trương Nam còn xót lại chưa tan biến, không chút nghĩ ngợi liền trừng mắt về phía Mạch Thanh Nguyên: “Cậu bớt nói nhảm!”

“Ôi, lợi hại.” Có tiếng tán thưởng chắc chắn. Trương Nam nhìn lại, đứng ở cửa là bộ mặt nghiêm trang của trung tá, thường phục thẳng phiu, đoan trang nghiêm chỉnh, cơ hồ còn thiếu khắc ở trên mặt cán bộ tốt của Đảng ở trên mặt người người sĩ quan nghiêm túc này. Về mặt nghiêm túc của chủ nhiệm Lý đứng ở bên cạnh anh ta, nhìn Vương Tiêu Kiệt và Trương Nam, mắng một câu: “Còn không đủ dọa người sao? Nhóm sinh viên tài cao?” Nhìn qua Vương Tiêu Kiệt: “Cậu, làm nhiệm vụ đi. Lát trở về sẽ tính sổ với cậu sao?” Vương Tiêu Kiệt hành lễ với người trung tá xa lạ kia, xoay người đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Lý bước đi thông thả đến bên giường của Viên Lăng: “Lấy ra đi, cậu giữ ống thuốc tê cũng vô dụng, cái thứ đồ chơi kia không thể đem làm vũ khí sinh vật được.”

Viên Lăng do dự một chút, lấy ống tiêm từ dưới chăn ra. Chủ nhiệm Lý ước lượng, quay đầu nói với trung tá: “Như thế nào, Đường Sát? Không phải tôi lừa cậu, đứa nhỏ này đến chỗ của cậu được! Dem cao xương trị độc.”

Viên Lăng nhìn cái người khách không mời mà đến tự xưng là Đường Sát kia, tuy bụng đau chứng khí hư, nhưng mà đầu óc còn đang choáng váng: Cái Đường Sát này là con đường gì? Trực giác của anh cho thấy người này không tầm thường. Nhất là diện mạo của anh ta, mặt chữ Quốc, mắt to, khí chất nghiêm nghị. Là diện mạo tiêu chuẩn của quân nhân, rất có khí chất của quân nhân. Nhưng mà giác quan thứ sáu của Viên Lăng cảm thấy: Quá dọa người rồi! Có lẽ bộ dáng của anh ta rất có khí chất quá nghiêm túc, cho nên làm cho chính mình cảm thấy người này rất đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy không nề.

Đường Sát nhìn Viên Lăng: “Được đó, Tiểu Quan Công, ở đoàn nào?”

Viên Lăng cố gắng trả lời lớn tiếng: “Báo cáo trung tá! Lão Hồ đoàn.” Nhìn mọi nơi, thấy Trương Nam điềm đạm đáng yêu đứng ở cửa, tóc đều bị mồ hôi lạnh làm ướt, không biết vì sao nói thêm một câu: “Không tính Quan Vũ, mặt không đủ hồng.”

Chủ nhiệm Lý vui vẻ: “Trung úy mặt cậu không đủ hồng. Xem thiếu úy của chúng tôi đến bây giờ mặt vẫn còn xanh tốt. Cô nhìn gương mặt này có thể là một trong tình huống đã chiến của chúng tôi.”

Mặt đỏ là nóng, mặt xanh là cọ xát. Ánh mắt Viên Lăng và Trương Nam giao nhau trong không trung, trong ánh mắt hai người chứa đầy nụ cười. Không khí giống như tốt lên rất nhiều.

Trái lại Đường Sát tự nói một mình: “Lão Lý, lần này là đoạt người từ nguy hiểm. Độ khó cao.” Chủ nhiệm Lý mỉm cười: “Vậy phải xem đạo hạnh của cậu rồi.” Đường Sát chột nhứ mày: “Nếu không, giúp tôi an

bài?” Chủ nhiệm Lý liếc nhìn Đường Sắt, Đường Sắt lại nói nhỏ bên tai chủ nhiệm Lý câu gì. Chủ nhiệm Lý cười: “Một lời đã định.” Hai người vỗ tay thề nguyện, xoay người rời đi.

Viên Lăng cùng Trương Nam, mặt đầy vạch đen nghe hai người tiền bối đức cao vọng trọng nói một loạt tiếng lóng rồi rời đi, ngẩn người như lọt vào sương mù. Qua một lúc lâu sau, Viên Lăng cố gắng hắng giọng nói một câu: “Lãnh đạo nói chuyện như vậy, cô cũng đừng sợ.” Trương Nam ăn ngay nói thật: “Tôi là sợ thay cho anh.” Viên Lăng lắc đầu: “Chưa hẳn cô có thể an toàn như vậy.” Nói xong tự nhiên rùng mình một cái, cảm thấy được chuyện này chính là hành vi bất chính, càng nghĩ càng thấm. Trương Nam lắc đầu: “Anh đừng có nói như thế, anh cũng không phải là phật tổ cái gì cũng biết.”

Lúc đó ở phía ngoài truyền một tiếng la to: “Viên Lăng! Cái thằng ranh con này không có chuyện gì chứ?” Hóa ra là đoàn trưởng Lão Hồ được xưng là Lưu Lão Hồ Lưu Chính Nghĩa chạy tới thăm mà lòng như lửa đốt. Về sau Trương Nam hình dung đội trưởng Lưu đến thăm Viên Lăng là loại người vừa vào cửa đã nghe tiếng: Chỗ của tôi, anh bị thương như vậy mà lòng như lửa đốt. Cho cái nhạc dạo có thể hát lên: Mắng một tiếng bọn giặc hồng quân táng tận lương tâm, không hề nhìn thấy anh kiêu căng mà lại thương tổn. Tình nghĩa chiến hữu không hề nhớ, toàn bộ đoàn người phát điên. Đến như đồng chí Viên Lăng một mình xâm nhập, nổ súng ông đạn được, giết sĩ quan, vừa so sánh với tỉ suất tổn thất 14K chiến đấu (Trương Nam tính một giết bốn), đối với hồng quân tạo thành tâm sinh lý thương tổn Lưu Lão Hồ tự động bao che cho con là không đáng nói rồi.

Bên này mới nhón nháo, Trương Nam bị Viên Lăng giục đem ghế dựa và châm trà cho lãnh đạo. Vừa quay đầu lại, đột nhiên phát hiện chủ nhiệm Lý và y tá trưởng không biết xuất hiện từ lúc nào, dọa Trương Nam giật mình. Bối rối một lúc, cuối cùng hai vị đại gia cũng ngồi xuống hàn thuyên nói chuyện: “Giải phẫu thuận lợi, không có nguy hiểm.”

Nghe được Trương Nam cùng Viên Lăng một người nhìn trời, một người nhìn đất. Sau đó Trung tá Thiết Đường Sắt liền như ma xui quỷ khiến “Ngẫu nhiên gặp” đội trưởng Lưu. Đường Sắt cùng hai hậu bối mặt không đổi sắc bày tỏ bản thân mới từ nơi diễn tập trở về, đối với đội trưởng Lưu khẳng định biểu hiện ra quân xuất sắc. Đội trưởng Lưu đỏ mặt rõ ràng không chịu nổi hai ba câu, lập tức lên mặt: Lính nhà anh ta tốt hơn, giống như Viên Lăng. Vì thế đội trưởng Lưu, Đường Sắt, chủ nhiệm Lý kết hợp lại đem Viên Lăng khen ngợi trên trời dưới đất đều không ai bằng. Sau đó Đường Sắt bắt đầu khoe khoang nhà cửa, cái gì bản thân họ đại học bộ đội đặc chủng đội A, cái vóc dáng quân đội, cường giả giữ cường giả, anh hùng trong anh hùng. Đưa mồm binh (binh lính) tốt cho anh ta chính là hành vi quang vinh lợi quốc lợi dân cường thân kiện thể tạo phúc cho con cháu ơn trạch cho hậu đại. Nên anh cẩn thận anh ta nói chuyện che giấu nhiệt tình lớn, sau cùng thắng vì đánh một câu bất ngờ: “Có dám đem Viên Lăng đến chỗ tôi rèn luyện khảo sát hay không? Lão đệ, điều này cũng làm cho hai anh em chúng ta hợp nhau, tôi nể mặt cậu.”

Đội trưởng Lưu anh cũng không ngốc, sững sờ một lúc rồi nói ra một câu: “Viên Lăng sinh ra là người của đoàn lão hổ, chết là ma của Lão Hồ đoàn tôi.” Đường Sắt cũng rất sáng khoái: “Người anh em, nói cả buổi như vậy. Hai anh em ta đều lui một bước, đứa nhỏ Viên Lăng này sinh ra là người của lão A tôi, chết là ma của Lão Hồ đoàn anh, như thế nào?”

Về sau Viên Lăng và Trương Nam mỗi người dẫn đầu đội ngũ cấp dưới, Trương Nam hỏi Viên Lăng: “Anh nói lãnh đạo có phải trẻ con như vậy hay không?” Viên Lăng thật sự suy nghĩ: “Dù sau hai chữ đuôi lý này được lấy từ từ điển hết.” Trương Nam gật đầu, đem cái người đánh quân hàm ngày đó liền nâng thêm một bậc bội phục chồng mình sát đất.

Lúc Đường Sắt cùng đội trưởng Lưu tranh cãi, chủ nhiệm Lý xuất hiện giải hòa: “Không muốn hỏi xem đứa nhỏ của các người à?”

Lúc Đường Sắt cùng đội trưởng Lưu tranh cãi, chủ nhiệm Lý xuất hiện giải hòa: “Không muốn hỏi xem đứa nhỏ của các người à?”

Lúc này các lão đại mới nhớ tới đồng chí Viên Lăng vừa giải phẫu xong đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt nhìn đến, đã thấy tiểu nhân gia nhà anh, hai mắt khép chặt, hít thở đều đặn, biểu tình điềm đạm, tiếng ngáy nho nhỏ, thì ra người ta đã ngủ rồi. Đáng mừng là bên giường còn có người chăm sóc đang nhìn chăm chăm, ngón tay trở chỉ vào, giọng nói nhỏ nhẹ từng chữ: “Hai ngày nay anh ấy quá mệt nhọc, lại mới vừa làm xong phẫu thuật, trước ngày mai chỉ sợ vẫn chưa tỉnh. Chúng ta không làm ồn anh ấy có được hay

không?” Sau đó rụt rè lui về sau hai bước, hai tay buông xuống, một bộ dáng con gái đứng im nghe cha giảng dạy.

Lời vừa nói ra, Đường Sát, chủ nhiệm Lý đến Viên Lăng nằm trên giường khoe miệng đều co rút. Đường Sát cực kỳ tán thưởng cô bé Trương Nam không sợ Dao Quang Kiếm Ảnh* này (*cảnh tàn sát khốc liệt), bàn tay to vung lên, “Lưu lão đệ, chúng ta đánh cuộc như thế nào? Nếu tiểu cô nương này có thể chữa khỏi cho Viên Lăng trong vòng một tuần, cậu ta sẽ đi tham gia sơ tuyển lão A. Nếu chịu bó tay, cậu ta tiếp tục ở lại lão hổ đoàn làm con dao nhọn của anh, như thế nào?” Lưu Lão Hổ thua người không thua trận, hét lớn một tiếng: “Được” Từ đó đã định! Hai người cùng nhìn về phía Trương Nam, mỗi người đều có thâm ý, cùng lúc nói ra: “Cô nương, tổ chức tin tưởng cô.” Khi đó Trương Nam đều khóc không ra nước mắt rồi.

Khó khăn để những người quý quai này đi, Trương Nam lập tức chạy đến bên giường đánh thức Viên Lăng: “Đừng giả bộ, thuốc ngủ còn chưa có tiêm cho anh mà. Phật gia anh nói một tiếng đi, tôi phải làm sao bây giờ?” “Phật gia” Chậm rãi mở hai mắt, chân thành dạy bảo Trương Nam: “Bản thân Phật gia khó bảo toàn, cô cầu tôi không bằng tự cầu mình.” Dứt lời nhắm mắt ngủ. Trương Nam không dám đánh Viên Lăng, tức giận đập giường một cái: “Cái tên thối nát này!”

Thật sự Viên Lăng rất mệt và đau, mắt nhắm lại liền ngủ thiếp đi, lúc trong cơn hỗn loạn lại mở mắt, anh cảm thấy được bản thân mình đang nằm mơ, làm một giấc mơ từ tiểu thuyết kiếm hiệp đã đọc, bởi vì giống như một anh hùng tỉnh lại, bên người đã có một mỹ nữ. Ánh sáng mờ mờ, làm sao lại có một mỹ nhân như vậy ở trước giường mình, Viên Lăng suy nghĩ, không phải là vật phẩm Liêu Trai chứ? Vật trước mắt động động, tay đáng xoa trán của mình.

Cám ơn trời đất, ít nhất cái tay này cũng nhìn thấy quen mắt, Viên Lăng nói theo bản năng: “Trương Nam, cô có thể bỏ khẩu trang ra được rồi.” Giọng nói khàn khàn, bản thân cũng giật mình. Trương Nam điều chỉnh chất lỏng, xoay người lại đem qua một bộ quần áo khô, từ từ đỡ Viên Lăng ngồi dậy, động tác nhẹ nhàng như gió thoảng buổi sáng. “Anh ban đêm phát sốt, lặn qua lặn lại. Vừa rồi đổ nhiều mồ hôi, chúng ta thay quần áo khô rồi ngủ tiếp có được hay không?”

Viên Lăng thấy vành mắt đen của Trương Nam, chần chừ nói: “Cô không nghỉ ngơi đi, lại chăm sóc tôi một đêm sao?” Trương Nam lắc đầu rồi gật đầu: “Tôi tăng ca đêm, nhìn chất lỏng, giúp anh làm vật lý hạ nhiệt, bận rộn đến nửa đêm.” Ngừng một lát “Gần sáng nằm úp xuống giường ngủ một chút, nhắm mắt lại liền thấy cảnh anh ở trên bàn phẫu thuật mà chưa gây tê...Sau đó, liền tỉnh giấc.” Đôi mắt ửng đỏ, sau đó lông mi buông xuống, đem mặt xoay về hướng khác, giọng nói có chút sâu xa: “Mặc kệ như thế nào là trách nhiệm của tôi. Tôi nợ anh một mạng, làm anh chịu đau nhiều như vậy, cũng không dám nói lời xin lỗi gì đó, nếu có cơ hội nhất định sẽ bồi thường cho anh.” Quay đầu nhìn Viên Lăng như tuyên thệ: “Thật sự. Về sau tôi sẽ bồi thường cho anh!”

Viên Lăng nhìn bộ dáng của cô thật sự rất vui vẻ, “Cô bồi thường cho tôi, cô bé, tôi đã đau đớn đến chết đi sống lại.” Nói xong đột nhiên nhớ tới chuyện Đường Sát nói về bọn họ, liền không cười nổi rồi.

Ngày đầu tiên mặt trời lên cao sao khi diễn tập, Viên Lăng và Trương Nam cùng ngồi đối diện tha thỏ không biết số phận của bọn họ thế nào.

5. Chương 5

Viên Lăng biểu tình phức tạp nằm ở bên giường nhìn Trương Nam. Lúc đó cái miệng nhỏ của mỹ nhân đang ăn cái bánh ngọt của đội trưởng Lưu đem tới cho anh. Viên Lăng nói: “Cô cho tôi ăn một chút được không?” Trương Nam lắc đầu: “Không được, hiện tại anh không thể ăn thức ăn, phải đợi thoát khí mới có thể xem xét.” Viên Lăng nói: “Cô chờ một chút cho tôi được không?” Trương Nam lắc đầu: “Không được, tôi sợ đến lúc đó chất lượng đảm bảo không tốt, anh ăn có vấn đề.” Viên Lăng nói: “Cô đem lau cái mũi dính bơ sữa được không?” Trương Nam lắc đầu: “Không được, tôi hiện tại với không tới,” ngẩng đầu nhìn thấy Viên Lăng, dường như đang nén giận: “Dù sao anh nằm cũng không làm gì, không thể giúp tôi sao?”

Ngoài hành lang dường như có tiếng bước chân đi tới, vì suy xét ặt mũi sau này của Trương Nam, Viên Lăng vẫn phải cố gắng ngồi dậy giúp cô lau sạch cái mũi dính bơ, sau đó oán giận nhìn Trương Nam giành

liếm miếng bơ dính trên ngón tay của mình.

Ngoài cửa có tiếng ho khan, Thượng úy Vương Tiêu Kiệt cong miệng: “Cho em một cái bánh sinh nhật riêng em nói không thích ăn, của người khác thì ăn rất ngon,” Biết ngày hôm qua sư huynh quan tâm đến mình, Trương Nam có chút hối hận đã cùng sư huynh cãi nhau, cười cười, “Cho tới bây giờ em cũng không thích ăn bánh ngọt.” Thượng úy cười cười nhìn khoe miệng của Trương Nam: “Thật sao?” Dừng một lát, giọng nói điềm đạm lại: “Sao lại chưa quay về?” Trương Nam nhìn đồng hồ: “Còn nữa giờ nữa xuống ca đêm, em nán lại một lát.” Thượng Úy khẽ cắn môi: “Tùy em!” Đánh tay rời đi.

Trương Nam bực mình nhìn bóng lưng sư huynh, ngẩn ngơ, đột nhiên quay đầu lại hỏi Viên Lăng: “Tôi thật sự không thích ăn bánh ngọt, anh tin không?” Có chút mệt mỏi, có chút tủi thân, bộ dáng rất đáng thương. Viên Lăng thở dài, gật đầu: “Tôi tin.” Lại thở dài, lau miệng cho cô, không tự giác dỗ cô: “Ăn thêm một chút, từ từ, coi chừng nghẹn.” Trương Nam tính tình trẻ con gật đầu, nghe lời tiếp tục ăn. Trong lòng không biết thoải mái lên rất nhiều, bất luận chuyện kỳ lạ gì xảy ra, ít nhất Viên Lăng tin tưởng, bởi vì thật sự anh đã được đặt vào trong mắt.

Trong lòng Viên Lăng nói: Thượng úy, anh nhớ rõ sinh nhật cô ấy, vì sao lại không nhớ rõ hơn ba mươi tiếng đồng hồ không ăn cái gì. Hơn ba mươi tiếng đồng hồ, đừng nói là bánh ngọt, đến bánh ngô cũng phải ăn như hổ đói.

Thấy Trương Nam ăn no ngáp một cái, Viên Lăng nói: “Thiếu úy, cô nghỉ ngơi một chút đi.” Trương Nam gật đầu, đỡ Viên Lăng nằm ngửa, giúp anh mát xa bụng, tay không nặng không nhẹ, xoa bóp vài phút, Viên Lăng nhin không được hỏi: “Cô còn chưa tan việc sau, ở lại đây làm gì?” Trương Nam một bên ấn, một bên giải thích: “Anh giải phẫu hao tổn sức khỏe quá nhiều, tôi không dám cho anh hoạt động phía dưới, tôi mát xa trợ giúp thoát khí, là anh có thể ăn.” Ới xong cười rất tự hào: “Chúng tôi là trung y gia truyền, kỹ thuật mát xa của tôi không tệ, anh yên tâm.” Viên Lăng hỏi: “Thoát khí là cái gì?” Vừa dứt lời. Trong phòng hai người cùng nghe được một âm thanh do chất khí từ hệ tiêu hóa của nhân loại tạo thành. Viên Lăng đỏ mặt khó xử, nói nhỏ: “Thực xin lỗi, là tôi.”

Ánh mắt Trương Nam cười đến cong lên: “Cái này gọi là thoát khí, là mát xa có hiệu quả tốt. Nói lên tiêu hóa của anh đã thông rồi.”

Viên Lăng gật đầu: “Thông, sau đó thì sao?” Trương Nam thỏa mãn đứng lên, chào tạm biệt Viên Lăng: “Sau đó anh bắt đầu ăn cơm, tôi trở về ngủ.”

Trương Nam gặp lại Viên Lăng đoán chừng đã hai mươi tiếng sau đó. Người đẹp sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần sảng khoái đi vào làm nhiệm vụ ở phòng bệnh của anh, vừa vào cửa liền thấy Viên Lăng như nắng hạn gặp mưa rào, ánh mắt như người tha hương gặp đồng hương nhìn mình. Trương Nam cảm thấy tâm tình bỗng nhiên nhảy dựng lên không khống chế được, mặt cũng nóng lên. Không dám nhìn anh, không được tự nhiên...

Đáng tiếc, cô gái trẻ mơ mộng đặc biệt chỉ được 30 giây. Viên Lăng dùng giọng nói oan ức nói với Trương Nam: “Đồng chí Trương Nam, van xin cô đi theo nói với bọn họ một chút, đừng cho tôi uống cháo gạo kê nữa được không? Đây không phải là ở cũ.” Nháy mắt Trương Nam trở lại bình thường, không hiểu sao lại buồn bực.

Dù vậy, Trương Nam cũng dùng hết nửa tiếng đồng hồ kiên nhẫn giải thích cho Viên Lăng hiểu tầm quan trọng của thức ăn lỏng tốt với việc hồi phục sau giải phẫu như thế nào. Viên Lăng cứ khẳng khẳng như núi không bỏ: “Cô xem sắc mặt của tôi, còn không bằng trước khi giải phẫu.” Trương Nam rất thành thật nhìn anh: “Trước khi giải phẫu mặt anh đều xanh xao, hiện tại đã khởi sắc rồi.” Viên Lăng đột nhiên lấy tay che miệng vết thương, đau khổ nói với Trương Nam: “Lại đau và đói nữa rồi!” Trong lòng Trương Nam đột nhiên không thể ức chế bắt đầu đau đớn, bỏ lại một câu: “Chúng ta ăn ít cơm có được hay không?” Sau đó chạy như bay ra ngoài, để lại một mình Viên Lăng không biết chuyện gì xảy ra nhìn ngoài cửa.

Trương Nam nhớ rõ ngày đó, bản thân mình đứng ở hành lang, trên mặt nóng lên...

Không tồi, hoặc là rất tệ, ngày đó Vương Tiêu Kiệt sắp xếp công việc cho Trương Nam rất nhiều. Trương Nam cũng rất muốn bận rộn, giống như làm như vậy sẽ không nhìn thấy Viên Lăng. Buổi sáng Viên Lăng

rất yên tĩnh. Chỉ có một người anh em ở Lão Hồ đoàn đưa ghi chép diễn tập cho anh xem, đưa cho anh tài liệu. Viên Lăng nhìn mục sát thương, suy nghĩ một chút, đánh gục mười bốn hồng quân, ký tên lên tài liệu.

Không đến giữa trưa, Trương Nam liền đưa cơm đến cho Viên Lăng, cô dùng tiền trợ cấp mua xương, cố ý nhờ dưới căn tin hầm nước canh. Dường như Viên Lăng rất thỏa mãn, ăn nhanh gọn: “Bận rộn như vậy sao?” Trương Nam nói: “A, chuyện quên gây tê, cũng không thể nói chỉ như vậy là xong, trừng phạt theo quy tắc ngầm. Cần phải vậy.” Viên Lăng dừng lại, “Có phải bao gồm 22 điều quân quy của sư huynh cô không?”

Trương Nam giúp anh đổ nước: “Kỳ thật người khác cũng không sai. Anh ấy, chính là kiên trì không cho tôi làm cứu hộ dã chiến.” Viên Lăng ngừng đưa, gật đầu: “Anh ta nói rất đúng, cô không thích hợp làm cứu hộ dã chiến.” Trương Nam nguýt anh: “Vì sao?” Viên Lăng chống lại ánh mắt cô. “Bởi vì căn bản cô không thích hợp làm quân y. Giống như lần diễn tập, cô nổ súng vì cái gì?” Trương Nam cây ngay không sợ chết đứng: “Tôi vội vàng đi cứu cái người bị thương động mạch kia. Nhưng mà những người hồng quân không cho chúng ta đi!” Viên Lăng thật sự gật đầu: “Được, vậy cô giao tôi cho hồng quân là có thể đi rồi.” Trương Nam không thể tin nhìn Viên Lăng: “Anh chạy đến trận địa của người ta giết người cướp của, tròng mắt lính người ta đều đã đổ lên, tôi giao anh ra nhất định người ta sẽ đánh anh thì làm sao? Lại còn, anh bị bắt đi bọn họ đã xác nhận anh thật sự có bệnh, lại đưa anh vào bệnh viện, tôi sợ anh đã bị thủng ruột thừa! Cho nên đánh gục bốn tên lính hồng quân là biện pháp nhanh nhất.” Viên Lăng: “Uhm” một tiếng: “Vậy vì sao còn đánh gục tôi?” Trương Nam không chút nghĩ ngợi nói: “Anh tai họa lớn cho nhà người ta như vậy, tôi không đánh gục anh bọn hồng quân có thể để cho tôi mang anh thoát thân bình an hay sao?” Viên Lăng vỗ tay: “Tốt! Phản ứng mau, thật thông minh!” Trương Nam trầm mặt nhìn anh: “Anh có ý gì?” Ánh mắt Viên Lăng thật sự nhìn Trương Nam, bình tĩnh nói: “Quân y, trước là quân sau là y, làm quân nhân, quan trọng nhất là cái gì? Trung thành. Cô có rất nhiều ưu điểm, thông minh, quyết đoán, dũng cảm, chuyên nghiệp xuất sắc. Nhưng mà cô không trung thành, cô không có một cái tự giác trong bất kỳ loại diễn tập nào. Cô chính là trung thành với quy tắc trong tâm. Đương nhiên, cô cảm thấy bản thân mình xem sinh mệnh là quan trọng nhất, nhưng mà chỉ có thể giải thích cô rất lương thiện. Cô có thể làm bác sĩ giỏi ở bệnh viện cho dân, nhưng mà tôi cảm thấy được, cô không thích hợp ở chiến trường. Bởi vì không có khái niệm trung thành với chiến hữu.”

Trương Nam suy nghĩ, vừa muốn mở miệng, đã bị Viên Lăng gờ tay ngắt lời: “Tôi biết cô muốn nói gì, diễn tập là giả đúng không?” Viên Lăng không chớp mắt chống lại Trương Nam: “Nhưng mà cô không biết, bốn tên lính bị cô đánh bị thương, có hai người là lão binh, bởi vì thành tích diễn tập không xuất sắc, nên bị an bài giải ngũ rồi.” Trương Nam trầm mặc, qua một lúc lâu sau mới nói: “Ít nhất, làm bác sĩ quân y, tôi có súng không thể hành động sao?” Viên Lăng cười nhẹ một cái: “Bắn lính bộ binh ẩn nấp cự ly gần 50 mét, là cái mà người làm à!” Thật lâu sau, Trương Nam thở dài một hơi, rầu rĩ nói “Tối hiểu rồi!” Thối lui đi ra ngoài. Viên Lăng nhìn nước nóng rửa mặt trong tay, đem chiếc đĩa cầm xuống, ăn không vô nữa rồi.

Sau đó, Trương Nam càng bận rộn hơn.

Viên Lăng nhìn cô bị xoay vòng vòng, đột nhiên cảm thấy rất buồn phiền, rõ ràng kéo chăn che đầu gối. Tiểu Chu đến nhìn anh, cho rằng anh không thoải mái, muốn đi kêu bác sĩ, lại bị thiếu úy Tiểu Triệu kéo lại: “Do anh ấy, cái này gọi là quân vương che mặt không thể cứu.” Tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vắn đủ cho Viên Lăng nghe thấy, Viên Lăng đem chăn vén lên, cảm thấy rất buồn bực.

Rõ ràng giữ chuông cứu hộ chưa tới 30 giây, Trương Nam chạy bộ tiến báo: “Trung Úy, ở chỗ nào không thoải mái?” Viên Lăng ngẩn ngơ, xoa miệng vết thương dưới bụng: “Uhm, tôi đói.” Trương Nam nhìn anh chằm chằm 30 giây, nghiêng đầu thở dài, xoay người đi ra ngoài. Một lát sau bưng một bát cháo còn nóng đi vào: “Thối rồi ăn, cố ý chuẩn bị cho anh, thuốc đúng bệnh, vốn muốn buổi chiều bưng tới cho anh, ai biết anh 12 giờ ăn cơm, 12 giờ 30 phút liền đói.” Viên Lăng khó khăn đối phó với bát cháo nóng: “Lính 22 tuổi đương nhiên mau đói.” Trương Nam nhìn anh: “Tôi mới 20, sao tôi không đói bụng?” Viên Lăng nhỏ giọng nói: “Cho nên cô không thích hợp ở nơi dã chiến.”

Trương Nam liền đi tới đoạt lấy bát, hung dữ nhìn Viên Lăng. Viên Lăng vui vẻ: “Nóng nấy không cho ăn sao?” Đôi mắt Trương Nam đỏ lên, cầm thìa uy hiếp anh, này: “Anh ký tên đánh gục 14 hồng quân là sợ người ta giải ngũ cấp trên sẽ bắt ép tôi đúng không?” Viên Lăng không nói lời nào, quyết tâm ăn cháo. Trương Nam ghen ở cổ họng nói tiếp: “Anh giấu thuốc mê là sợ các cấp trên khiển trách phạt tôi đúng

không?” Viên Lăng vẫn không nói lời nào, tiếp tục ăn cháo. Trương Nam hít mũi: “Anh khuyên tôi rời khỏi dã chiến là sợ sư huynh tôi tiếp tục dùng 22 điều quân y dày vò tôi đúng không? Anh cứu tôi hai lần rồi, tôi biết.”

Viên Lăng mệt mỏi nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Thật thông minh. Nên ở bệnh viện dã chiến một ngày đã xảy ra đại họa hai lần, về sao ai có bản lĩnh cứu cô lần ba?” Trương Nam vui mặt trên giường Viên Lăng, rầu rĩ “Uhm” một tiếng. Liền ở phía sau, Tiểu Triệu la to bên ngoài: “Trương Nam tới nhanh giúp đỡ, vết thương do dao cần điều trị gấp.” Trương Nam đứng lên, vẫy vẫy đầu, chạy đi ra ngoài.

Cơm chiều không có nói đưa qua sớm, bắt quá Trương Nam lại mua cá trích nấu canh cho Viên Lăng, vẫn là tự mình đưa cơm chiều đến cho Viên Lăng ăn. Trương Nam giải thích nói: “Ngoài tình huống thực tế trong 22 điều quân y, thật sự công việc bề bộn.” Viên Lăng hỏi: “Thật sự có vết dao cần khám gấp sao?” Trương Nam không hề để ý: “Người dân gần đây bị thương, cảnh sát đến quá nhiều, nói là có tù trốn chạy.”

Viên Lăng uống nước canh rất nhanh, sau đó tham lam nhìn bánh nướng áp chảo trong tay Trương Nam, tính cảnh giác của Trương Nam rất cao đem bánh giấu ở phía sau, “Anh chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.” Viên Lăng thương lượng với cô: “Có nước canh là chất bán lưu không phải sao?” “Muốn sao?” Trương Nam còn đang do dự, không để bí bánh trên tay đã bị Viên Lăng cướp mất phân nửa rồi.

Buổi tối lúc 9 giờ, Viên Lăng đói bụng, khi đó Trương Nam giao ban, cởi áo blouse trắng, đang giúp anh giặt quần áo. Viên Lăng lần mò miệng vết thương, cực kỳ chân thành nhìn Trương Nam. Lần này Trương Nam đã chuẩn bị sẵn, lời lẽ chính nghĩa nói: “Không được!” Vừa mới bắt đầu diễn thuyết, liền nghe thấy bao tử của mình cũng kêu một tiếng, dù sao cơm chiều của mình đã bị cướp mất phân nửa rồi.

Bây giờ là buổi tối mùa xuân, không khí tươi mát, bên ngoài cửa sổ phòng bệnh của Viên Lăng truyền đến một mùi hương mê người. Dường như là khu nội trú phía sau mới mở một quán hoành thánh, sau cùng bị nỗi hoành thánh hạ rồi. Trương Nam do dự hỏi Viên Lăng: “Anh nói hoành thánh có được tính là thức ăn lỏng không?” Viên Lăng trực tiếp lục lọi túi tiền trên áo blouse của Trương Nam: “Quan trọng là cô lấy tiền ở đâu?”

Trương Nam vui vẻ lấy ra một tờ một trăm, chạy thành thịch đi cầm bình thủy, “Tủ cửa chính ra ngoài đến quán hoành thánh khá xa, tôi mua hoành thánh ở dưới cửa sổ gọi anh, anh dùng dây thừng kéo bình thủy lên, dù sao hai lần không cao.” Viên Lăng phát tay như phê chuẩn. Trương Nam vui vẻ chạy đi.

Viên Lăng thích ý nằm sấp ở trên cửa sổ, nhắm mắt nín thở, thậm chí có thể nghe được tiếng Trương Nam thở gấp cùng người ta chạy đi mua hoành thánh. Chờ mong thức ăn cảm giác thật hạnh phúc, nếu không có chuyện Trương Nam đột nhiên hét lên một tiếng.

Viên Lăng đột nhiên mở to mắt, huấn luyện lính trinh sát làm cho thấy phía dưới lầu một bóng đen trong tay có vũ khí sắc bén đang khống chế Trương NAM. Viên Lăng không chút nghĩ ngợi, kê chống cửa sổ nhảy xuống. Về sau, lúc cảnh sát hỏi. Trương Nam chỉ nhớ rõ yết hầu bị chế giữ, có hai con mắt hung ác, trời đất nghiêng ngả sau đó mình bị ngã xuống đất, lúc ngẩng đầu lên, trong khoảng cách mơ hồ Viên Lăng đội trời đạp đất tay giữ kẻ xấu đứng ở nơi đó, ánh mắt lại nhìn mình chăm chú.

Viên Lăng cũng nhớ rõ, dưới ánh trăng, Trương Nam ngã sấp trên đường đá, tóc rối loạn, quần áo dính dơ, cánh tay cũng bị trầy xước, nhưng mà vẫn khẩn trương ôm chặt bình thủy trong lòng, cô nói: “Đó là hoành thánh Viên Lăng muốn ăn.”

Đúng lúc một người cảnh sát thâm niên đuổi tới vỗ lên vai Viên Lăng: “Tiểu tử, thật có phúc, bắt quá bạn gái xinh đẹp buổi tối đừng cho đi ra ngoài. Gây tai họa.”

Trên đường về bệnh viện, Trương Nam nói: “Anh có bản lĩnh cứu tôi lần 3.” Viên Lăng cười: “Bắt quá tam.”

6. Chương 6

Miệng vết thương phẫu thuật của Viên Lăng bị rách ta. Chủ nhiệm Lý phán trong vòng một tuần không thể xuất viện, nếu lại có biến chứng khác, đến nửa tháng cũng không thể tham gia chiến đấu kháng chiến độ thấp. Bởi vì màng bụng bị viêm, Viên Lăng bị yêu cầu nằm một chỗ tĩnh dưỡng. Chẩn đoán bệnh xong, chủ nhiệm Lý lắc đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Đáng tiếc rồi.”

Viên Lăng nhắm mắt lại nghe kết quả chẩn đoán bệnh, mặt không chút thay đổi. Trương Nam không tin, cố gắng nhớ lại những biện pháp đã học : Đắp nhiệt vết thương; nấu Ngân hoa, trà thuốc cho Viên Lăng uống; bày ra kim châm của ba đưa mình châm cứu cho anh, cùng huyết ruột thừa; lo lắng Viên Lăng nửa ngồi sẽ mệt, để cho anh dựa vào lồng ngực mình; sau đó trong lòng lại cầu nguyện một lần nữa: Trên trời có thần dưới đất có quỷ, tôi van cầu các ông, tôi van cầu xin các ông, đừng làm cho anh ấy phát sốt, đừng làm cho bệnh anh ấy biến chứng. Để cho anh ấy được xuất viện đúng hạn, bắt đầu tham gia lựa chọn. Anh ấy là anh hùng trong anh hùng, cường giả trong cường giả, Viên Lăng là vua giữa quân đội.

Viên Lăng làm theo sự sắp xếp của Trương Nam, vượt qua điều kiện dưỡng như thấy cô vì mình mà bận rộn, cuối cùng cảm giác được bản thân được cô xem như là trân bảo giấu trong ngực . Trương Nam khẩn trương, giống như bảo vệ cái gì đó không yên. Trong lòng Viên Lăng chua chát: Cô bé ngốc.

Nửa đêm, một tiếng ho khan phá đi sự an tĩnh trong phòng. Viên Lăng bắt đầu phát sốt, ho khan, sau đó chấn động mạnh làm miệng vết thương rướm máu. Tuy Trương Nam cố gắng lấy tay anh đặt hai bên, ý muốn dùng lực trung gian để giảm bớt sự đau đớn của anh lúc ho, nhưng mà máu vẫn chảy ra nhuộm đỏ ngón tay Trương nam. Đã được huấn luyện nhiều như vậy, Đột nhiên Trương Nam cảm thấy chân tay luống cuống đến tuyệt vọng, máu Viên Lăng, vì mình mà như vậy, làm sao có thể? Viên Lăng thấy trong đôi mắt to của Trương Nam nổi lên màn sương, về sau sương dày đặc, về sau tụ lại thành nước, về sau có viên châu rơi xuống, Viên Lăng thấy rất lạ, viên châu này là loại nào, lại óng ánh trong suốt như vậy? Theo bản năng anh giơ tay ra, một giọt, hai giọt, hung hăng rơi vào lòng bàn tay khô ráp của anh, nặng như vậy, nóng như thế. Rất nhanh tụ lại trong tay mình thành cái bể nhỏ.

Viên Lăng an ủi đem đầu Trương Nam dựa vào vai mình, vuốt tóc của cô, thở dài một tiếng: “Cô bé ngốc...” Trương Nam hung hăng vùi mặt vào vai Viên Lăng, khóc nức nở thật lâu, cuối cùng thành tiếng...

Viên Lăng nhớ rõ, tối hôm đó, ánh trăng sáng, khí lạnh thổi vào tay mình, trong suốt di chuyển, đó là cái gì, tụ lại rồi rơi xuống?

Về sau do Viên Lăng ở bệnh viện còn bất cước mà lập công, được khen thưởng. Ở trên giường bệnh thăng một bậc: Thượng úy. Đội trưởng Lưu lão hồ đoàn mặt mày rạng rỡ vui mừng xoa xoa bàn tay, khen ngợi Viên Lăng là người có chí, mà còn dễ nhận ra, anh ta đối với chuyện vết thương của Viên Lăng bị chuyển biến xấu rất thích thú. Trương Nam nhìn thấy cả quá trình hành lễ trao quân hàm, bao nhiêu chiến hữu thượng cấp tới chúc mừng, trên giường bệnh, thượng úy Viên Lăng khéo léo tươi cười khiêm tốn, ánh mắt gọn sóng. Về sau lúc tuyết rơi, buổi tối không có chuyện gì, Viên Lăng kéo cô dâu xinh đẹp ra kể cho các anh em câu chuyện cách mạng đau thương. Lâm Ngộ Triết bị cuốn hút đến kính nể, nói: “Giống như anh hùng và mỹ nhân làm động lòng người trong phim điện ảnh.” Hứa Tam Đa nói: “Ngộ Triết, Phim này tôi đã xem qua, tên là Tôi cho ba ba thêm ngôi sao.” Thấy Trương Nam tức giận quay đầu bỏ đi, cho dù Viên Lăng có giải thích như thế nào cũng không tin chuyện thiếu đạo đức như vậy mà nói không phải Viên Lăng đã sớm dạy bảo Hứa Tam sao.

Bất quá nói đi thì nói lại: Năm ấy thanh danh Viên Lăng cũng không tệ. Nghe nói, địa vị Viên Lăng ở lão hồ đoàn là đao nhọn đã không thể dao động; nghe nói, anh ấy hy vọng cuối năm làm liên trưởng trẻ tuổi nhất; nghe nói, đội trưởng coi trọng muốn nhận anh làm con trai. Là thật hay giả, Trương Nam cũng không biết, chỉ biết là đội trưởng Lưu ôm một đồng tài liệu đến cho Viên Lăng, Trung văn, ngoại văn, muốn anh sắp xếp mọi thứ, sửa sang cập nhập trạm đầu bộ binh, hơn nữa yêu cầu rõ ràng với chủ nhiệm Lý: Thả đứa nhỏ này ở chỗ ông nửa tháng, sớm một ngày cũng không được cho thả nó đi. Trương Nam cúi đầu tính toán, đến lúc đó Đường Sát chiêu binh kết thúc, cũng nên thu quân rồi. Xem ra đội trưởng là một lão hồ ly!Đội trưởng Lưu cực kỳ vui vẻ, trước khi đi, không quên vỗ vai Trương Nam: “Con gái, làm rất tốt.” Trương Nam cắn răng: Giống như mình là kẻ gian, mỹ nhân kẻ.

Ngày đó bên ngoài không quá bận, sau khi giao ban, Trương Nam chạy tới xem Viên Lăng, đẩy cửa, thượng

úy Viên Lăng đang rất lừng lầy vầy vùng trong đóng tư liệu, bèn đến bị thăm vô cùng, nghe thấy cô đi vào, cũng không ngẩng đầu lên nổi bả: “Cô không gõ cửa sao?”

Trương Nam “A...” một tiếng, khẩn trương lui ra ngoài gõ cửa, kêu hô báo cáo, sau đó liền nghe tiếng Viên Lăng lười biếng kêu hô bên trong: “Vào đi!”

Sau khi Trương Nam vào phòng, đứng nghiêm chào: “Báo cáo đồng chí thượng úy” nói đến đây, đột nhiên hiểu được: “Ai, Viên Lăng, đây không phải là văn phòng của anh, có nghe ai nói bác sĩ vào phòng kiểm tra phải kêu báo cáo không?” người Viên Lăng núp mình vào trong đóng tài liệu cười: “Đúng là dễ bị gạt. Không mạnh mẽ, thật sự không có cảm giác thành tự.” Sau đó không đợi Trương Nam hiểu được liền như ruồi bọ ong oang xung quanh cô: “Tiểu bằng hữu tự mình đi chơi đi, chú giải phóng quân đang bận.”

Trương Nam ngơ ngác kính lễ với thượng úy rồi đi ra ngoài. Cảm giác rất kỳ lạ, chuẩn bị ngàn vạn từ để an ủi, tất cả đều vô dụng, thật sự là mình đã nghĩ cái mở đầu, không nghĩ tới chuyện kết thúc. Ai ngờ ngay trong lúc đóng cửa, Viên Lăng đột nhiên gào khóc một tiếng: “Trương Nam, cô cho tôi chết trở về!” Trương Nam khẩn trương chạy tới, nghiêm nhìn anh. Viên Lăng trước dùng ánh mắt hồ ly nhìn thỏ quét nhìn Trương Nam một, sau đó dùng giọng điệu của bà ngoại hỏi cô bé quàng khăn đỏ: “Tiểu đồng chí, cô nói là muốn báo đáp tôi đúng không?” Trong lòng Trương Nam cảnh giác: Thập Diện Mai Phục! Nhưng vẫn giống như bị bóng đè nói: “Đúng.” Viên Lăng hí mắt: “Đi, giúp tôi phiên dịch một chút tài liệu.” Tối hôm đó, Trương Nam mơ mơ màng màng ôm lại ba căn tài liệu “Một chút” trở về phòng ngủ của mình, sau đó an ủi bản thân: Sức nặng bộ binh và bác sĩ khác nhau, Viên Lăng anh ấy không phải cố ý, không phải cố ý. Sau đó đánh mình, anh ấy như thế nào mà lại không cố ý?

Viên Lăng khôi phục rất mau, mặc dù như thế, Trương Nam vẫn là một hộ lý chăm sóc rất kỹ, châm cứu, trà thuốc gì cần bản cũng không bỏ qua, rất chăm chỉ kiểu mất bò mới lo làm chuồng. Ngày đó, Tề Hoàn đưa một binh lính bị thương vào bệnh viện dã chiến, Viên Lăng đã từng làm đội trưởng tân binh Tề Hoàn, Tề Hoàn liền thuận tiện đi thăm bệnh tình đồng chí Viên Lăng một chút.

Chạng vạng cuối xuân, Viên Lăng bị cắm đầy châm, hết cách đành phải nằm ở trên giường đọc sách; Bên cạnh Trương Nam đã thay ca đang kĩ mĩ giúp Viên Lăng khâu lại quần áo bị rách lúc bắt cướp ngày đó. Tề Hoàn thấy toàn thân Viên Lăng đầy kim châm giống như con nhím xù lông, thật lo lắng: “Anh không có chuyện gì chứ?” Viên Lăng cũng hàm hồ, trở lại hỏi Trương Nam: “Cô đây là châm cứu cho tôi à, vẫn là kim may quần áo đâm không đúng chỗ phải không?”

Trải qua vài ngày ở chung làm cho Trương Nam có thể bỏ qua để cho Viên Lăng đơn đầu đau khổ nói chuyện một mình, chủ tịch Mao đã nói: Hành động nhanh nhạy ăn đứt lời nói, trực tiếp lấy kim châm. “Cô bé thật lợi hại. Sư phụ là Đông Phương Bất Bại.” Tề Hoàn theo bản năng nhắm mắt, vừa mở to mắt ra, người này cầm cây kim châm nhỏ, đâm ở trên chần trước ngực Viên Lăng, xem ra cũng chưa xuyên qua nội y Viên Lăng. Tề Hoàn vui vẻ, hát lên: “Em gái là sợi chỉ, Lăng là kim, Lăng à hai chúng ta cùng một lòng.” Viên Lăng làm bộ đứng lên: “Tôi đã chết cậu.”

Sau này, Tề Hoàn bị Viên Lăng tuyển chọn vào đại đội A, một trong những lý do là, người này quan sát cẩn thận các tình huống, liên tưởng phong phú, có thể điều động tri thức phản ứng sâu sắc. Bất quá nghe nói Tề Hoàn bị Viên Lăng chém gọt thật sự thảm, thậm chí cả đời đánh chết cũng không dám ca hát nữa, muốn trữ tình thì giống như đọc diễn cảm một bài thơ thay thế. Tề Hoàn đi rồi, Viên Lăng nhắm mắt nằm xuống yên tĩnh, Trương Nam bên cạnh làm như không hiểu tiếp tục may y phục một, mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùng xấu hổ không dám nhìn Viên Lăng, khoe miệng ôn nhu hiện lên một nụ cười trẻ con.

Ánh chiều tà hoàng hôn, gái xinh như ngọc, hai tay Viên Lăng giao nhau gối ở sau ót, tự mình an ủi: Có một số việc bỏ lỡ, nhưng mặt trời vẫn dâng lên như cũ. Chỉ ít còn có Trương Nam, là người làm Viên Lăng cảm thấy vững vàng. Viên Lăng đột nhiên nhớ tới lời nói của vị cảnh sát già kia: Rất đẹp, không an toàn. “Haizzzz, Trương Nam, cô có đánh giáp lá cà với người nào bao giờ chưa?” Trương Nam lắc đầu. Viên Lăng suy nghĩ: “Đánh tay đôi?” Trương Nam vẫn là lắc đầu: “Trước kia lúc đi học có đùa giỡn, sau này lại đi kiếm cơm rồi.” Viên Lăng nhếch miệng: “Cô thật may mắn, sư phụ tôi thu nhận cô.” Trương Nam hồ nghi nhìn Viên Lăng, vẫn là ngoan ngoãn gật đầu: “Uh, được.”

Ngày thứ hai, bệnh viện dã chiến liền có thêm một cảnh tượng mới: một tay đồng chí Viên Lăng che miệng vết thương chưa khỏi hẳn dạy đồng chí Trương Nam kỹ thuật vật lộn. Quân chúng nhân viên cứu hộ bệnh

viện dã chiến phần nộ: Thằng nhãi này vô lễ! Quá đáng khi dễ giới tri thức chúng ta! Dầu gì chúng ta cũng là lính nha. Trương Nam đề chết anh ta!

Rất nhanh, mọi người phát hiện liền nổi giận, một bàn tay của Viên Lãng có thể quăng Trương Nam rơi xuống đất, không tốn một chút sức nào. Tuần lễ này, cảm xúc của thương binh nằm viện liền tăng vọt chưa từng có, đem Viên Lãng sùng bái thành thần. Bình thường các người mặc áo blouse trắng này lấy kim đâm chúng tôi, lấy dao kéo mổ chúng tôi, lấy thuốc đắng cho chúng tôi, khà khà, mấy người cũng có ngày này! Nông nô nổi dậy hát lên. Y râu trầm mặc...

Viên Lãng nằm viện ngày thứ mười một, cũng là chàng vạng, Đường Sắt mang theo tên lính xuất hiện trước mặt Viên Lãng, có nhiều hưng phấn xem Viên Lãng chỉ dùng có hai ba chiêu thức nhanh nhẹn đem Trương Nam ngã xuống mặt đất. Đường Sắt vui vẻ, “Viên Lãng, cậu là đang trả đũa với cô gái kia đúng không?” Viên Lãng đứng nghiêm hành lễ với Đường Sắt, ánh mắt nhìn qua Đường Sắt và cái tên lính phía sau, ánh mắt âm u.

Trương Nam nằm ngay tại chỗ, giống như con mèo đứng lên, cười hành lễ với Đường Sắt: “Báo cáo trung tá, lính nữ cũng được Tôn Vũ huấn luyện qua à.” Đường sắt hừ một tiếng: “Lính nữ bị Tôn Vũ giết.” Trương Nam theo bản năng nói: “Nghe lời là không chết.” Đường sắt liếc xéo Viên Lãng một cái, nói với Trương Nam: “Nói vậy cô nghe cậu ta?” Mặt Trương Nam đỏ lên, trong lòng nói: Cái người lãnh tụ yêu nghiệt này, tôi không là đối thủ của ông.

Đường sắt vỗ bả vai Viên Lãng: “Được, không tệ. Thể thân của Tôn Vũ, lão hồ đoàn coi trọng cậu, nhanh như vậy cho cậu thăng cấp rồi. Cẩn thận nghĩ lại, chỗ của tôi không thích hợp cho cậu, lính chỗ của tôi đều là những người tinh anh, nhiệm vụ đều khó khăn nguy hiểm. Nếu cậu thật sự muốn đến chỗ tôi, cạnh tranh kịch liệt cũng không thích ứng được, muốn thăng cấp cũng rất khó. Cho nên tiểu tử, cậu thật may mắn. Bình an thăng quan, con đường làm quan bằng phẳng. Rảnh rồi, còn có thể huấn luyện con gái đẹp.” Quay đầu đẩy một tên lính mới bên cạnh: “Hâm mộ đi?” Người lính này hást cằm: “Là lính nên lên chiến trường.” Đường Sắt vừa lòng đánh vào anh lính một cái, sáng khoái nói: “Chúng ta đi.” Dứt lời, một trước một sau, và anh lính này biến mất trong đám sương buổi tối.

Sau này, anh lính này được phân là đội trưởng đội hai đại học A, Viên Lãng luôn cùng anh ta đối đầu, Đường Sắt hào giải cũng vô dụng. Sau cơn mưa, Đường Sắt tự kiểm điểm, có phải tự tạo nghiệt không thể sống hay không? Sau cái suy nghĩ này trên trời liền đánh một tiếng sét, không suy nghĩ nữa.

Trương Nam cảm thấy ngày đó, mặt Viên Lãng như bị đám sương che khuất, làm cho người ta không thấy rõ lắm, nhớ lại gần đây anh hay để ý đến tài liệu bộ đội đặc chủng, cân nhắc không muốn nói gì, Viên Lãng đột nhiên lên tiếng: “Trương Nam, có dám đến hay không?” Trương Nam cắn răng một cái: “Dám!”

Quét chân, vác vai, khóa cổ, động tác Viên Lãng lưu loát, hành văn mạch lạc. Đây là từ sau khi Đường Sắt xuất hiện, Trương Nam bị Viên Lãng ném xuống đất lần thứ bảy, đau chết người, cả người đau đớn như tan xương. Trong nháy mắt Trương Nam rất muốn được buông tha, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt cháy bỏng của Viên Lãng. Như thế này cũng không được, Trương Nam bĩu môi một cái, nhắc chân đá về phía vết thương của Viên Lãng, khi dễ anh bị thương không tiện. Ai biết Viên Lãng đang tính toán gì đứng bất động, Trương Nam đá một cước đến bên cạnh anh, hận anh không né, cũng chỉ biết dừng lại.

Tay Viên Lãng túm Trương Nam lên, hung hăng đập cô một cái té ngã, tròn mắt hơi híp, nghiêng răng nghiêng lợi: “Lòng dạ đàn bà! Lại đến.”

Một cước đá này quá nặng, Trương Nam từ chối không đứng lên. Viên Lãng giống như bưng tỉnh chạy tới: “Nam Nam. . .”

Chủ nhiệm Lý đã sớm đứng ở xa, thấy tình hình không ổn, cũng bước nhanh chạy tới. Thấy chủ nhiệm Lý đến can thiệp, Trương Nam cảm thấy lay chuyển, nghiêng người bắt lấy chân Viên Lãng như làm xấu: “Huấn luyện viên, tôi cầu xin ông, cho tôi một phát súng để cho tôi chết thoải mái được không?” Viên Lãng dừng lại, nhìn chủ nhiệm Lý, cúi đầu cười, chân trái khều nhẹ khủy tay Trương Nam: “Cô đứng lên đi.”

Trương Nam tiện thể lẩn qua bên cạnh, trước quỳ chân sau, điều chỉnh một chút, nhẹ nhàng đứng lên, cười với chủ nhiệm Lý: “Chủ nhiệm, tôi lại dọa ông rồi.” Chủ nhiệm Lý cười, sờ Trương Nam đầu, không nói cái gì, tránh ra.

Viên Lăng thấy chủ nhiệm Lý đi xa, liền kéo Trương Nam trở về phòng bệnh. Xác nhận đã đóng cửa, Viên Lăng cẩn thận gầm nhẹ: “Thiếu úy! Ngồi trên giường đi!” Không cần phân trần, Trương Nam ngồi xuống giường, dè dặt cẩn thận xoắn lấy ống quần của cô, không ngoài dự đoán, da thịt bầm tím đen một mảng lớn, một chỗ bị xước nhỏ, Viên Lăng bóp ra máu. Viên Lăng ảo não thở dài một hơi, cau mày: “Cô là người chết à? Sao không nói?” Trương Nam cười đơn thuần với anh: “Tôi nói, huấn luyện viên, ông giết tôi đi.”

Viên Lăng không nói gì, tìm thuốc và băng gạc, mãi miết giúp Trương Nam xử lý vết thương, cẩn thận nhìn xem, thật đã xong tốt, mới đứng lên, đối với đỉnh đầu Trương Nam nói: “Cô hiểu rõ tôi như vậy, sao lại giả vờ ngớ ngẩn? Lần sau đỡ tôi, cũng phải chú ý an toàn của mình.” Trương Nam rầu rĩ nói: “Tôi là muốn anh biết chuyện, anh chính là người lớn. Tôi đỡ anh làm sao?” Đột nhiên ôm lấy eo Viên Lăng, xoa miêng vết thương của anh. Rất nhanh, Viên Lăng cảm thấy trên eo mình bị nước mắt làm ướt.

Vỗ nhẹ lưng Trương Nam an ủi, Viên Lăng cau mày nói: “Cô bé ngốc.”

7. Chương 7: Nhớ Lúc Tuổi Còn Nhỏ

Đường Sắt đi rồi, Viên Lăng liền bắt đầu thu dọn mọi thứ. Trương Nam muốn nói, còn chưa đến ngày 15, lập tức liền hiểu rõ : Đường sắt đã đi rồi, đội trưởng Lưu còn đem giấu Viên Lăng làm chi? Liền cúi đầu chuẩn bị giúp anh. Quả nhiên, qua ngày lão hổ đoàn đến đón Viên Lăng xuất viện.

Ngày đó, trong phòng bệnh, trần ngập không khí ly biệt, cảnh vật như cũ, có chút buồn phiền. Vác túi lên, Viên Lăng nói: “Về sau ít gây tai họa.” Nhìn mái tóc suông của Trương Nam, giọng nói thật lưu loát. Trương Nam nghe lời gật đầu. Viên Lăng nói: “Chú ý nghỉ ngơi, buổi tối ít đi ra ngoài.” Trương Nam mím môi, lại gật đầu. Tối cửa, Viên Lăng nói: “Cô là người mới, chịu chút ủy khuất thì nhịn đi.” Hừ một tiếng: “Hiện tại làm không tệ, chú ý bảo trì.” Trương Nam ừ một tiếng, còn gật đầu, bộ dáng thật ngoan. Viên Lăng đóng cửa đi ra ngoài, nói: “Không cần tiễn.” Trương Nam ngây ngốc nhìn cửa đóng lại, trong lòng ề ề, miêng không tự giác cong lên.

Ba phút sau, đột nhiên cửa mở ra, Viên Lăng kéo Trương Nam, kéo cô bước đi đến cửa, “Các người nói với chủ nhiệm Lý, duyệt cô đưa tôi về lão hổ đoàn, cùng chúng tôi bàn giao tình hình cho Vệ Viên.” Trương Nam lúng túng: “Gọi cuộc điện thoại là được. . .” Câu nói kế tiếp làm cho Viên Lăng trừng mắt liếc một cái rồi nhìn lại.

Lão hổ đoàn cách bệnh viện đã chiến không xa, cách ngọn núi nhỏ. Ở trên xe, Viên Lăng nói, “Trực tiếp dỡ núi sẽ gần thêm.” Đến lão hổ đoàn, Trương Nam cũng không có gì giao cho Vệ Viên, ngược lại bị Viên Lăng lôi đi giúp anh sửa sang lại tư liệu, dù sao cái này nhiều hơn ba cân “một chút” (1 cân=0,5kg), Trương Nam còn chưa làm xong. Chờ hai người đem tư liệu mới nhất kiểm tra xong, lại thương lượng về việc phân công sau này, ngày đã về chiều rồi. Viên Lăng xoa cổ, kéo Trương Nam: “Tôi có tin tức tốt nói cho cô.” Trương Nam nháy mắt, không tin tưởng nhìn anh, nhưng nếu lúc này phá vỡ, vậy thì không phải là Viên Lăng : “Thời tiết hôm nay tốt. Cho nên, tôi quyết định, mang cô đi lên núi. Sẵn tiện đưa cô về bệnh viện dã chiến.” Đã có thói quen Viên Lăng hành động không theo lý, ánh mắt đồng chí Trương Nam vẫn trong suốt như trước, phát biểu một sự thật cực kỳ logic: “Tôi đưa anh về bộ phận, anh đưa tôi về bệnh viện, sau đó lại tự mình đi trở về sao?” Viên Lăng chẳng hề để ý: “Toàn là đưa tiễn, tôi còn muốn hơn!”

Vừa lòng nhìn mặt Trương Nam đỏ lên. Sau này chủ nhiệm Lý ở bệnh viện dã chiến bình luận: Trương Nam ột thuốc, Viên Lăng ột trượng. Ai có thể nói xem tình huống rõ ràng mà quyết định.

Đầu hè, hoa núi nở rộ rực rỡ, trong không khí trong lành tràn ngập ngọt ngào, thuộc loại hương vị tuổi trẻ. Đường núi gập ghềnh uốn lượn, Trương Nam vui tươi không ngừng phát hiện các loại thảo dược, hưng phấn một bên hái, một bên giải thích với Viên Lăng: “Này có thể cầm máu, cái kia có thể tiêu đàm, Viên Lăng, nhớ kỹ cái này, có thể làm bột thuốc, các anh huấn luyện cường độ cao, có thể dùng được.” Đột nhiên chân sau lão đảo một cái, Viên Lăng lẹ tay nhanh mắt đỡ lấy cô, miêng kể lể: “Cô đã bao lớn, đi đứng không để ý, cẩn thận một chút.” Sau đó kéo tay Trương Nam lại, liền không buông ra, lúc đó Trương Nam then thùng, cúi đầu, không phát hiện Viên Lăng nở nụ cười ôn nhu.

Thật lâu về sau, Viên Lăng ngẫu nhiên nhìn trúng một quyển sách, nội dung toàn đời mạng, chỉ có vài câu không hiểu xúc động làm trong lòng anh ẩn hiện lên một chút mềm mại: Nhớ đến lúc ấy tuổi còn nhỏ, cô

yêu tán phiếm tôi yêu cười. Gió trên đầu rừng chim chóc kêu, trong mộng hoa lạc biết bao nhiêu. Viên Lãng tâm nói: Đứa bé này, rất cường đại. Tùy tay mua này quyển sách. Sau này bị Tề Hoàn thấy, cười ngất. Viên Lãng ở trước mặt cấp dưới không tránh được đỏ mặt: “Cậu biết cái gì chứ.”

Nói ngày đó đưa Trương Nam đến dã chiến cửa bệnh viện, Trương Nam lo lắng nhìn mặt trời lặn xuống núi: “Viên Lãng, đã trẻ thế này, đi đường núi về sẽ bị lạc không? Đi đường lớn đi.” Viên Lãng trợn trắng: “Lính tập kích trinh sát còn bị lạc đường sao? Đến địa hình này tôi nhắm mắt cũng có thể vẽ bản đồ đó.” Nói xong đột nhiên nhớ tới: “Cô biết vẽ không?” Trương Nam lắc đầu. Viên Lãng chưa từ bỏ ý định: “Xác định phương hướng?” Trương Nam không tự tin hỏi: “Là la bàn sao?” Viên Lãng lắc đầu, cùng nhìn cô. Trương Nam yếu ớt nói: “Xác định phương hướng, nhìn mặt trời.” Ánh mắt Viên Lãng như biến thành người gặp nạn được cứu vớt: “Hiện tại mặt trời ở đâu?” Trương Nam rút rờ nói: “Ồ trên đầu.” Viên Lãng đau khổ che kín mặt: “Nha đầu, cô muốn ở lại dã chiến, còn kém xa lắm đâu.”

Về sau, Viên Lãng có thời gian rảnh nghỉ phép liền ở trên núi huấn luyện Trương Nam đánh nhau kịch liệt, biết vẽ bản đồ, ẩn nấp, lựa chọn địa điểm phục kích và lui, hăng hái đến khi, thuận lợi mặc cho Trương Nam một bộ quần áo thoát nhìn giống như giặt lau nhà, đứng lên ẩn nấp để cho Trương Nam đi tìm khắp núi đồi. Trương Nam tan làm, liền chui vào đồng tài liệu đang rối tung lên cùng Viên Lãng, lúc tâm tình tốt dạy cho Viên Lãng phân biệt cây thuốc và cỏ dại, nói các loại vũ khí tạo thành tổn thương; khi tâm tình kém lấy cỏ đem Viên Lãng ra ngoài thành xác ướp, sau đó hung hăng lấy kim châm vào huyết đạo của anh, giúp anh khôi phục vết thương trong lúc huấn luyện.

Ngày thanh xuân vui sướng qua nhanh. Hạ đi thu đến, một vòng diễn tập mới bắt đầu. Viên Lãng vẫn là quân lam, giai đoạn đầu kết thúc, một tên lính dưới tay anh, đột nhiên bị tiêu chảy mất nước. Viên Lãng không còn cách nào, đem anh ta vào bệnh viện dã chiến gần đây. Đưa người đi vào truyền dịch, Viên Lãng cảm thấy có chút nhàm chán, liền đưa lưng về phía hành lang cạnh cửa sổ hút thuốc, nghĩ: Không biết Trương Nam đang ở đâu bận rộn thành cái dạng gì rồi?

Đột nhiên cảm thấy cái gì thoáng qua sau lưng, Viên Lãng theo bản năng né qua bên cạnh, nhưng cảm giác quen thuộc làm cho anh miễn cưỡng dừng lại. Một cái thân thể ấm áp mềm mại nhảy lên thân, phía sau truyền đến giọng nói làm nũng của Trương Nam: “Lưng!” Viên Lãng tức giận công cô lên: “Giai đoạn đầu diễn tập vừa mới xong, bệnh viện nhiều lính mặc đồ giống nhau như vậy, cô chỉ thấy một cái bóng lưng đã dám nhảy lên, nhận sai thì sao?” Trương Nam nghịch ngợm cười: “Tôi mới biết người xấu.”

“Ai là người xấu?” Viên Lãng dùng sức, quăng ngã Trương Nam qua vai, Trương Nam chạm đất mượn lực, nhẹ nhàng đứng ở trước mặt Viên Lãng, trước sau như một cười tủm tỉm, “Đánh gục mấy người?” Viên Lãng vui vẻ: “Mười người. Cô đâu? Kéo trở về mấy người?” Trương Nam nhú mày: “Tám.” Viên Lãng chửi mũi cô: “Thượng úy cùng thiếu úy khác nhau, kém sao hai cấp.” Trương Nam không phục chỉ vào đầu vai: “Nói sai rồi. Nhìn đi!” Quân hàm mới tinh một gạch hai sao, lóe sáng lên, ý cười nhẹ nhàng: “Khen tôi đi, Sĩ Biệt Tam Nhật* (traí tân), nhìn với cặp mắt khác xưa.” Viên Lãng gãi đầu: “Da mặt so quân hàm tăng mau, không đơn giản.” Thấy Trương Nam nóng nảy, liền vội chuyển sang nói chuyện khác: “Như thế nào, mệt không?” Trương Nam lắc đầu: “Còn được, gần đây tôi làm mấy chục vết thương bị nứt ra, hiện tại may lại so với thêu hoa còn nhanh hơn, không được hoàn mỹ, không có trật khớp. Trở lại vị trí cũ tay đã sống lại rồi.” Viên Lãng trầm ngâm, nói: “A.” Đột nhiên nói lời khuyên thấm thía: “Nói như thế nào tôi cũng nhiều hơn cô hai ngôi sao, thiếu hai thì hai, đừng quá khiêu khích bản thân.” Lúc này, lính của anh truyền dịch xong, Viên Lãng phỉ mũi: “Tôi phải đi rồi.” Trương Nam hành lễ với anh, Viên Lãng nghiêm túc trở về: “Trung Úy, gặp lại.”

Trương Nam lại nghĩ tới cái gì, la to về phía bóng lưng anh: “So sao là sao? Anh nhanh thăng lên thiếu tá, không là được rồi?” Viên Lãng đứng lại, nhưng không quay đầu, bả vai co rút, không để ý cô, đoán chừng là rất vui vẻ.

Giai đoạn diễn tập lần hai, Trương Nam ở trên xe cứu thương lưu động không hiểu sao gặp tới mười mấy người bị thương trật khớp, vừa hỏi, đều nói là bị lính trinh sát nào đó của lão hổ đoàn làm. Chủ nhiệm Lý trong lòng có tính toán, nói Trương Nam, “May mà cô không nói với cậu ta gần đây cô không ôn tập mắt xa trái tim.” Trương Nam le lưỡi.

Bên này đội trưởng Lưu cũng thấy lạ, “Viên Lãng, cậu không phải là tay súng bắn tỉa thích súng sao, sao gần đây lại biến thành tay không rồi?” Viên Lãng cúi đầu cười ha ha: “Phát triển toàn diện.” Đội trưởng

Lưu vô đầu anh: “Không tệ, liền đánh báo cáo tình yêu cho tôi. Đừng bắt người Hồng Quân làm lễ vật đưa cho người đẹp của cậu.” Viên Lăng nói, “Nghe.” Tâm nói: Báo cáo tình yêu? Người đẹp của tôi? Đột nhiên vụng trộm vui vẻ.

Hai người gặp lại, đã là một tuần sau khi diễn tập. Ngày đó khi xuống núi, hoa Thu Diệp nở, một đường cảnh sắc đẹp. Hai ngày trước trời vừa đổ mưa, nước ở dòng suối nhỏ trên sườn núi dâng cao. Chính là trải qua hai ngày này trong người Trương Nam không thoải mái, kỳ nước lạnh, muốn qua nhưng lại rất khó xử, lại sợ Viên Lăng cười mình làm nũng. Viên Lăng đã đi qua được một nửa, quay đầu thấy Trương Nam đang đứng xấu hổ do dự ở bờ suối, kỳ quái nhìn cô bình thường hay nhiệt tình chạy tới lui, con mắt xoay xoay, hiểu rõ cuối đầu nở nụ cười, quay trở lại, ngồi xổm xuống đưa lưng về phía Trương Nam: “Đi lên đi.” Giọng nói thật ôn nhu.

Mặt Trương Nam đỏ lên, nghe lời leo lên, sau đó vui vẻ ôm ở cổ anh. Lưng Viên Lăng, rắn chắc vừa ấm áp. Yêu thương vùi mặt ở cổ anh, Viên Lăng cảm thấy nhẹ nhàng quay đầu: “Mệt nhọc? Vác trên lưng xuống núi luôn được không?” Trương Nam hàm hồ “Àn” một tiếng. Cảm giác hơi thở của cô ở bên cổ, Viên Lăng nở nụ cười. Mấy đứa trẻ nghịch ngợm trên ngọn núi, thấy Viên Lăng cùng Trương Nam đi xuống, cùng chạy theo chọc ghẹo: “Trư Bát Giới công vợ trên lưng. Trư Bát Giới công vợ trên lưng!”

Trương Nam nở nụ cười: “Nghe thấy không? Trư Bát Giới! Trư Bát Giới!” Ngoài ý muốn, Viên Lăng không cãi lại. Trương Nam có chút kỳ lạ, kéo lỗ tai anh: “Tức giận?” Thật lâu sau, Viên Lăng lắc đầu: “Vợ, gọi em như vậy thật dễ nghe.” Mặt Trương Nam đỏ tới mang tai, đấm anh. Viên Lăng đi tiếp, một lát sau, nói: “Nam Nam, trở về, mình đánh báo cáo yêu đường đi?” Trương Nam vui đầu càng sâu mềm yếu nói: “Ài.” Thuận tay nhét quả hồng rừng nhét vào miệng Viên Lăng. Ở trong miệng Viên Lăng chứa đựng đầy ngọt ngào

Ngày đó trở về không tính trễ, mà phòng giải phẫu bệnh viện đã chiến bận rộn lạ thường. Rất nhanh Trương Nam bị Tiểu Triệu lôi kéo đi trợ giúp. Trương Nam rất nhanh bị tiểu Triệu lôi đi hỗ trợ, Tiểu Triệu chẳng quan tâm đến Viên Lăng, tự anh lạnh lùng lạnh miệng giới thiệu hoàn cảnh: “Bị bỏng nặng không phải đã ngoại thực chiến. Nhanh chóng cấp cứu.” Trương Nam xin lỗi nhìn Viên Lăng một chút, liền chạy theo Tiểu Triệu.

Viên Lăng nghĩ thấy lạ, nơi nào tới thực chiến? Gần đây cũng không có diễn tập? Vừa quay đầu lại, vô tình thấy được trên băng ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, Đường Sát ngồi nghiêm chỉnh. Vốn Viên Lăng đối với anh ta có cảm giác rất lạ, muốn rời khỏi đi, nhưng mà, anh cảm thấy, hôm nay khí chất trang nghiêm tỏa ra từ Đường Sát có chút gì đó bị thương. Viên Lăng lần đầu nhìn thấy, ánh mắt Đường Sát giống như một con sói bị thương.

Viên Lăng dừng một chút, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Đường sát không nhìn Viên Lăng, hình như là lâu bầu trong miệng: “Bên trong, là tay súng bắn tỉa ưu tú nhất của tôi.” Khẽ cắn môi: “Chủ nhiệm Lý nói, kết quả tốt nhất chính là tàn phế.” Người đàn ông đau, ở trong lòng. Viên Lăng đưa cho anh ta một điều thuốc. Đường sát bật lửa, bình tĩnh nói: “Nhiệm vụ bí mật, che giấu, tôi đều không làm được cái gì cho cậu ta.” Có chút ho khan: “Chiến đấu của tôi nơi đó đều là thực tế, tỉ lệ hao tổn chiến đấu cao, nhất là súng bắn tỉa, mất nhanh nhất. Quyết đấu bằng súng, nhất định là chuyện sống còn.”

Khói thuốc lượn lờ, ánh mắt Viên Lăng lóe sáng: “Chỉ cần anh có thể thuyết phục đội trưởng Lưu.” Đường Sát chém qua đầu anh: “Nghĩ hay, muốn đi tới chỗ tôi, lão A chưa chắc muốn cậu đâu.” Viên Lăng hoạt động phía dưới cổ bị anh ta chém, nghiêm túc nhìn Đường Sát: “Tuyển chọn thế nào, tôi tiếp chiêu.” Tâm Đường Sát nói: Cái đồ sói con!

8. Chương 8

Một tuần sau, Viên Lăng đến bệnh viện dã chiến lấy tài liệu bộ đội đặc chủng được Trương Nam nhận phiên dịch. Trong hành lang, liền thấy Trương Nam ở bệnh cạnh vài cán bộ quan chức ICU kêu gào: “Biến, biến, biến, không cho nhóm các người làm phiền cô ta!” Giọng nói phẫn nộ khác thường.

Viên Lăng bước nhanh đi lên, tình huống thật kỳ lạ, bạn học Trường Giang của Trương Nam ngồi trên ghế khóc nức nở. Chủ nhiệm Lý ra vẻ quát lớn Trương Nam, giọng nói thật nghiêm khắc, tay lại vụng trộm kéo

góc áo Trương Nam: “Trương Nam! Cô đi xuống cho tôi! Không được nói hươu nói vượn.” Đường sắt đứng ở xa, mặt không gợn sóng nhìn Trương Nam nổi giận, Viên Lăng chú ý tới ánh mắt lạnh như băng của ông ta.

Viên Lăng nhướng mày, bước nhanh chạy lên túm Trương Nam: “Cô làm gì thế? Tổ thái độ này với lãnh đạo?” Trương Nam ít dừng dần với Viên Lăng: “Anh mặc kệ!” Viên Lăng cảm thấy ánh mắt của Đường Sắt sau lưng như dao, người xem thấy khó chịu, tăng sức mạnh trên tay, cơ hồ là lôi Trương Nam tránh ra.

Trương Nam còn không phục, quay đầu hét với Trường Giang: “Trường Giang! Cái gì cũng đừng đồng ý với bọn họ!” Giữa hỗn loạn, Đường Sắt lạnh lùng hừ một tiếng, làm Viên Lăng run sợ lạnh sống lưng, lôi kéo Trương Nam bước đi. Rất nhanh đến chỗ hẻo lánh, Viên Lăng cơ hồ là đem Trương Nam nhấn giữ ở góc tường: “Cô làm gì vậy! Trước mặt lãnh đạo, tạo phản sao?” Trương Nam nhất quyết không tha, hét lên chỉ vào ICU: “Cái tên lính kia vì nước mà bị thương đến tàn phế, tôi kính nể anh ta. Nhưng mà dựa vào cái gì kéo Trường Giang vào để chôn cùng chứ? Thật sự anh ta có là chức cao bị liệt nửa người, có lẽ sẽ chết. Trường Giang mới tiếp nhận anh ta ba tuần lễ thôi!

Thật loạn! Viên Lăng xoa mặt: “Nam Nam, nhỏ giọng một chút, nói lại từ đầu.” Trương Nam thuận miệng: “Cái tên lính kia bị đưa tới, bị thương nặng, binh lính đưa tới đó, trọng thương, không chết cũng thành tàn phế. Không biết phóng viên báo quân đội từ đâu nghe được tin tức, nói Trường Giang là bạn gái anh ta. Muốn phỏng vấn viết lên báo, tình yêu chiến tranh, tình vững hơn vàng, ca tụng Trường Giang đối với bạn trai trọn đời trọn kiếp không rời bỏ! Viên Lăng, bọn họ không nói đạo lý!” Viên Lăng nheo mắt: “Trường Giang không đồng ý?” Trương Nam cúi đầu, vô lực thở dài: “Cô ta làm sao dám. Quân đội coi trọng, phóng viên đều đã đến đây. Chúng tôi quản loại chuyện này gọi là lập đền thờ trình tiết. Một khi đã viết lên báo, bất kể bị đui mù hay ngốc nghếch, chính là chuyện cả một đời rồi. Dám đối ý liền bị xử phạt, chuyển nghề. Nhà của Trường Giang khó khăn, hiện giờ cô ta chưa thực tập xong. Nếu chuyển nghề, về sau làm gì bây giờ?”

“Đền thờ trình tiết.” Viên Lăng đem từ này niệm nhỏ trong miệng hai lần, nhìn Trương Nam tươi như hoa giống như mặt cười, ánh mắt âm u nhìn xuống. Trương Nam còn đang đắm chìm trong cảm xúc phẫn nộ, thở hổn hển, không phát hiện ra chút gì.

Hàng hiên bên kia, Đường Sắt cùng chủ nhiệm Lý nói gì đó. Chủ nhiệm Lý gật đầu, để cho Trường Giang trở về nghỉ ngơi, sau đó bắt đầu gầm lên: “Trương Nam! Lăn lại đây cho tôi!” Viên Lăng không nói chuyện, giúp Trương Nam đi qua, thấy sắc mặt ác liệt của Đường Sắt phía trước, kéo tay Trương Nam.

Cảm giác được hơi thở của Đường Sắt, mặt Trương Nam không biến sắc, đem tay Viên Lăng bỏ ra. Uốn ngực ngẩng đầu cùng chủ nhiệm Lý vào văn phòng, dĩ nhiên chủ nhiệm Lý phát hỏa, cửa gỗ dày rầm một tiếng, gắt gao đóng sầm lại trước mặt Viên Lăng.

Giọng nói của Đường Sắt nhẹ nhàng bay bổng phía sau lưng Viên Lăng: “Muốn nghe hay không?” Viên Lăng quay đầu, nhìn Đường Sắt đứng trong góc khuất giữa bốn bề yên tĩnh. Đường sắt đẩy cánh cửa sổ ở hàng hiên ra, thân thủ lưu loát lặn ra ngoài, “Thượng úy, cho tôi nhìn thấy kỹ thuật leo trèo của cậu.” Viên Lăng cắn răng một cái, cùng ông ta lộn ra ngoài. Thân thủ của Đường Sắt tốt không ngờ, người Viên Lăng không bị bỏ rơi ở sau cũng bị theo sát, cùng đường sắt song song ghé vào cửa sổ phòng chủ nhiệm Lý, không nghĩ tới, nghe được cuộc nói chuyện, khiến cho Viên Lăng không ngờ.

Chủ nhiệm Lý cầm lấy một sấp giấy mỏng, nói với Trương Nam: “Tưởng tốt lắm? Không muốn về Bắc Kinh sao?” Trương Nam đứng nghiêm đúng chuẩn, hai chân thẳng tắp: “Cắm rễ biên phòng, lấy doanh trại là nhà.” Chủ nhiệm Lý vung tay lên, “Làm trò!” Nói xong lắc đầu: “Lấy thành tích của cô, có khả năng đi đến 301 Bắc Kinh. Thật sự không suy xét lại?” Trương Nam lắc đầu. Lý chủ nhiệm hỏi: “Đi Bắc Kinh đào tạo chuyên sâu cũng không cần nhắc?” Trương Nam cúi xuống: “Tích lũy đủ kinh nghiệm rồi hãy nói tiếp.” Lý chủ nhiệm chau mày: “Cũng không lo lắng cha mẹ cô ở Bắc Kinh có việc gì sao? Cam tâm từ bỏ chốn phồn hoa đô thị sao? Bên trên có thể cần nhắc cô là con gái một.” Trương Nam lắc đầu: “Đã yên tâm cho tôi tham gia quân ngũ, cha mẹ sẽ đồng ý với lựa chọn của tôi.”

Ngoài cửa sổ Đường Sắt gật đầu, tuy rằng không thích cô, nhưng nha đầu kia tiền đồ vô lượng, cùng lão hồ ly Lý cãi nhau cũng không rơi một giọt nước mắt. Viên Lăng nghe xong liền nở một nụ cười.

Nhưng mà cuộc nói chuyện phía sau, làm anh không cười nổi rồi. Chủ nhiệm Lý nói: “Vương Tiêu Kiệt,

Tiểu Vương Nhi, đầu năm sau đều muốn về Bắc Kinh, sư huynh cô, nó thích cô, cô có biết không?” Mắt Trương Nam chuyển động, lo lắng nói nhỏ: “Không biết.” Chủ nhiệm Lý “A” một tiếng, “Có thể ba cậu ta Vương Trường biết.” Trương Nam nhũn mảy. Chủ nhiệm Lý tiếp tục nói: “Đồng chí Trương Nam, nếu cô kiên trì ở lại dã chiến. Trên tổ chức hoan nghênh thôi. Nhưng mà có thể, cô ở tại dã chiến không phát huy được hết sở trường. Cô cũng biết, nơi này như thế nào, sinh viên tài cao tốt nghiệp quân y làm y tá cũng không phải không có, có đôi khi chỉ là siêng năng quét dọn mọi thứ linh tinh. Không có cơ hội lên bàn mổ, không có cơ hội tiếp xúc với bệnh nhân.” Nói tới đây nhìn quân hàm của Trương Nam: “Trung Úy đến cả ngàn, mãi cho đến cô hơn bốn mươi tuổi chuyển nghề cũng không có cơ hội thăng cấp rồi.” Chủ nhiệm Lý vừa lòng nhìn sắc mặt Trương Nam trắng bệch, đột nhiên sau đó từng bước dẫn dắt hỏi: “Người suy ngẫm lại, thành tích của cô tốt như vậy, lại can tâm ở nơi này làm tạp vụ sao, quá hai năm sau gặp lại bạn học, cô thấy chính là bạn học cô một não và ngực, trường y hoa, cô không hối hận sao?” Viên Lăng nghe thấy, bên trong cửa sổ yên tĩnh thật lâu.

Lúc này Đường Sát không cẩn thận đập mạnh một cái, phát ra một tiếng “Rầm” nhỏ. Chủ nhiệm Lý bước nhanh tới cửa sổ, đẩy mở cửa sổ ra, bên ngoài, đương nhiên cái gì cũng không có.

Dưới lầu, Sắc mặt Đường Sát xanh mét nhìn Viên Lăng nhẹ nhàng rơi xuống đất, vỗ vai an ủi anh. Thân thể Viên Lăng, thật cứng ngắc.

Anh không nghe thấy sự thật, trên lầu còn tiếp tục nói chuyện. . .

Trương Nam thở một hơi: “Chủ nhiệm, làm như vậy là vì sao?” Chủ nhiệm Lý nhất quyết không tha: “Liên tính cô không cần, Viên Lăng đâu? Lão hồ đoàn nhưng mà Vương Trường trực thuộc đoàn, tiền đồ của cậu ta cô không lo sao?” Trương Nam ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên tia sáng, gần từng chữ: “Ông ta, sẽ, không, làm.” Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của chủ nhiệm Lý, Trương Nam không tự tin cũng không hống hách tiếp tục nói: “Bởi vì Đường Sát sẽ bảo vệ anh ấy. Anh ấy là do ông đề cử cho Đường Sát, Đường Sát xem trọng ông. Tôi biết ông muốn nói cho tôi vài ngày trước đó anh ấy không tham gia lựa chọn, tôi đã sớm nói là đã qua rồi. Nhưng mà tôi biết, Đường Sát không chết tâm. Nếu anh ta buông tha Viên Lăng, sẽ không chọn lựa sau khi kết thúc mang tên cường bạo đến đây kích thích anh ấy. Đường sát lo lắng Viên Lăng an tâm ngây ngốc đi xuống ở lão hồ đoàn. So với Viên Lăng muốn đến đại đội A, Đường Sát càng muốn có được Viên Lăng. Đặc biệt là ông ta còn mới mất đi một tên kính tập kích tốt nhất, đây chính là nhu cầu cần thiết của ông ta rồi. Tuy rằng tôi không biết ông bây giờ nói với tôi là có ý tứ gì, nhưng mà tôi trả lời chính xác với ông, trả lời thuyết phục tổ chức, tôi nguyện ý ở lại.” Dứt lời cúi chào một cái, xoay người rời đi.

Trước khi mở cửa, Trương Nam nghe thấy chủ nhiệm Lý thở dài: “Trương Nam, cô là người thông minh nhất mà tôi đã thấy nha đầu ngốc.” Cô không nghe được trong lòng chủ nhiệm Lý nói: Đứa nhỏ ngốc, nói rất chính xác, đáng tiếc, cậu ta không nghe thấy. . . Ai, các người đều còn nhỏ, thật nhiều vấn đề hiện tại, hẳn là phải cân nhắc thật cẩn thận. . . không phải chủ nhiệm làm khó cô đâu. . .

Trương Nam đẩy cửa đi ra ngoài, trong hành lang, Vương Tiêu Kiệt dựa trên tường, gương mặt mang theo làn khói từ miệng thả ra mờ ảo. Trương Nam có chút xấu hổ, không biết làm sao nhìn anh ta.

Vương Tiêu Kiệt cười khổ một tiếng: “Nam Nam, anh đều nghe thấy được. Em yên tâm. Nhân phẩm cha anh không như chủ nhiệm nói. Nhà của anh không ác như vậy.” Trương Nam nhẹ nhàng thở ra, sau đó áy náy nói: “Sư huynh. . . Thực xin lỗi.” Vương Tiêu Kiệt vỗ đầu: “Yêu ba năm, ngày kia tỉnh mộng. Ha ha. . . Nam Nam, nói thật, anh có chỗ nào không bằng Viên Lăng?” Trương Nam thật nghiêm túc nhìn Vương Tiêu Kiệt: “Sư huynh, anh còn nhớ anh cho em mượn bộ truyện Kim Dung không?” Vương Tiêu Kiệt gật đầu, Trương Nam nói: “Ân Lê Đình rất tốt, nhưng mà Kỷ Hiểu Phù yêu Dương Tiêu. Sư huynh anh rất tốt, nhưng là Trương Nam yêu Viên Lăng.” Vành mắt Vương Tiêu Kiệt chỉ đỏ một chút, dừng lại, sau đó đột nhiên cười, xoa nhẹ tóc Trương Nam: “Uhm, anh đã hiểu. Vậy các người liền nhanh có một Dương Bất Hối để anh nuôi đi.” Mặt Trương Nam đỏ tới mang tai, cười chạy trốn.

Vương Tiêu Kiệt thở dài: “Ngày 5 tháng 1, anh về Bắc Kinh.” Trương Nam “Uhm” một tiếng, Vương Tiêu Kiệt nói: “Cuối cùng chỉ có một yêu cầu, Nam Nam, lúc liên hoan tết Nguyên Đán, khiêu vũ với sư huynh đoạn Gisele đi.” Trương Nam “Ồi?” một tiếng: “Đã lâu không luyện lại khiêu vũ, cái này trình độ 16, anh muốn mạng em sao?”

Trong u ám, giọng nói Vương Tiêu Kiệt như rất xa: “Năm ấy, em đứng nhất, anh buồn bực, sao lại có một người con gái xinh đẹp như vậy, liền yêu em, chỉ yêu cho đến bây giờ.” Cổ họng đều đau: “Nam Nam, lại cho anh khiêu vũ một cái đi, có ý đến là được. Sư huynh sẽ về Bắc Kinh, đời này chỉ sợ không nhìn thấy em khiêu vũ rồi.” Con trời thất lạc, có lực sát thương đặc biệt...

Trương Nam hoạt động căng chân, cảm thấy khó khăn rất nhiều, nhưng vẫn gặt đầu.

Ngày đó, trở về phòng ngủ, Trương Nam thật vui vẻ, giống như đã giải quyết chuyện lớn, muốn nói với Viên Lăng. Nhưng mà cả một tuần cũng không có chút tin tức nào của Viên Lăng. Kim chế sự không hiểu trong lòng, Trương Nam an ủi bản thân: Muốn tham gia chọn lựa, anh ấy bận rộn.

Một tuần sau, Trương Nam bị chủ nhiệm Lý cùng Đường Sắt giao cho nhiệm vụ tham gia cứu hộ đại đội A: cứu hộ di động thêm thu nhận.

Sáng sớm ngày hôm đó, hầu như Trương Nam chỉ nhìn tinh binh của lão hồ đoàn cầm vũ khí hạng nặng, hung thần ác sát bắn phá tham gia chọn lựa nhóm tinh anh, trong chốc lát phạm vi diễn tập nổi lên đầy khói trắng, sát nằm khắp đồng. Trong hỗn loạn Trương Nam bỗng thấy bóng dáng thoăn thoắt của Viên Lăng chợt lóe lên. Anh giống như cũng thất cô, sóng mắt giao nhau giữa khói lửa bay tán loạn, không có độ ẩm... Sau đó Viên Lăng liền biến mất. Lòng Trương Nam không hiểu lo lắng, Viên Lăng... Anh vì sao không để ý đến tôi?

Chọn lựa đối kháng kịch liệt mà tàn khốc, Trương Nam tận mắt thấy thân thủ nhanh nhẹn của lão A, bên trong bộ binh hồ tập, tập kích đánh lén bất ngờ, thủ đoạn hung ác giống như có thâm cừu đại hận với binh lính tham gia ứng tuyển. Lúc đó giết Hồng Quân đến đỏ cả mắt rồi, cùng so với bọn họ, quả thật không đáng giá nhắc tới. Trương Nam lo lắng đề phòng ghi lại từng người bị thương hoặc bị đánh gục để tuyển chọn, tinh thần khẩn trương suốt cả một ngày, không biết tại sao, một bên bản thân Trương Nam luôn cảm thấy lo lắng, ngàn vạn người bị đánh gục hoặc bị thương chỉ cần không phải là Viên Lăng, một bên kia, ở tận sâu trong đáy lòng lại mơ hồ hy vọng, có lẽ kế tiếp là anh ấy, vậy... Tốt lắm.

Tối hôm đó, Đường Sắt cho đào thải binh bỗng nhiên chuẩn bị một bữa tối phong phú. Trương Nam ăn không vô, một mình ngồi ngẩn người bên đồng lửa, nhìn đường núi tối đen phía xa, miên man suy nghĩ: Viên Lăng, anh đang làm gì? Có ăn chưa?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có người ngồi xuống bên cạnh, lại là Đường Sắt. Ông ta nói: “Cảm giác chọn lựa như thế nào? Sinh Viên tài sao?” Tiếng nói không nhanh không chậm, Trương Nam trực giác được Đường Sắt không thích mình, có lẽ là vì chuyện lúc trước Viên Lăng không tham gia chọn lựa đúng hạn sao? Cũng không đúng, liền ăn ngay nói thật: “Không bằng ông đem khí độc trực tiếp hạ vào nhóm người anh ấy là cách hủy diệt nhân đạo đâu.” Đường sắt cười lạnh một tiếng: “Hủy diệt nhân đạo được, sẽ có người không cần lập đền thờ thủ trình tiết rồi.”

Trương Nam mạnh mẽ quay đầu, trong đêm tối ánh mắt sáng quắc nhìn đường sắt: “Tôi đoán được phóng viên báo quần đội là do ông vòng vèo tìm tới, đúng hay không?”

Rất ít người cấp dưới có khí thế bức người nói với mình như vậy, Đường Sắt kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt bị chọc giận thành Tiểu Báo Tử, vậy mà trong nháy mắt không phản ứng kịp.

Trương Nam không để yên: “Trời nam đất bắc song phi khách, cánh chim bạt gió muôn ngàn khổ đau. Chim Nhạn trên trời không biết đền thờ trình tiết, nên tự tử lại vẫn tự tử. Thời Bắc Ngụy Thái Hậu mẫu nghi thiên hạ, bao nhiêu ánh mắt dõi theo, nên cho Hoàng Đế đội nón xanh nào ai cản được? Tình cảm thật sự, không sợ bảo tuyết bom mìn; không tình cảm, ông ẹo đưa cũng không ngọt! Tôi hiểu ông an bày cho lính ông một cái kết tốt đẹp, nhưng mà kết quả của Trường Giang ông nghĩ qua chưa? Cô ấy cùng cấp dưới của ông là đối tượng do viên chính trị giới thiệu, biết nhau chưa quá ba tuần, gặp mặt mới hai lần. Trường Giang đứng trong hàng ngũ lính của ông cũng không nhận ra! Ông cảm thấy, như vậy, đối với Trường Giang, đối với lính của ông là công bằng sao?!”

Sắc mặt Đường Sắt trải qua cả một quá trình biến hóa từ kinh ngạc đến hòa dịu, cúi đầu suy nghĩ, lại ngừng đầu thận trọng: “Đồng chí Trương Nam, thực xin lỗi. Tôi hiểu biết không đủ, Tôi chính là cảm thấy bọn họ... Thích hợp. Nghĩ muốn gấp rút. Như vậy đi, tôi cam đoan với cô, Chuyện của Trường Giang, sẽ thôi.” Do dự một chút, chống lại Trương Nam: “Thế tôi hỏi cô, nếu là Viên Lăng thì sao?”

Nếu là Viên Lăng thì sao? Trương Nam nhìn phía núi tối đen ở xa, rùng mình một cái, cô bắt buộc bản thân bình tĩnh lại: “Tôi thấp hương vái phật sẽ không là anh ấy. Nếu nhờ có. . . Mặc kệ biến thành cái dạng gì, anh ấy có khẩu khí, là chồng của tôi, là trời của tôi, là đất của tôi, là người đáng tin của tôi.” Nói tới đây hết ý dừng một chút, gò má đỏ lên : “Anh ấy hy sinh, mặc kệ có xuất giá hay không tôi vẫn sẽ hiếu thuận với cha mẹ anh ấy đến già đến chết, sau đó đến núi Bảo Sơn tìm anh ấy đoàn tụ!”

9. Chương 9: Chỉ E Tình Nhiều Mệt Mỹ Nhân

Đường Sát bị Trương Nam làm cho chấn động dữ dội, im lặng thật lâu, vỗ vai cô: “Đưa bé ngoan. Tôi xin lỗi cô.” Lúc đó bản thân Trương Nam cũng bị lời nói không xấu hổ của mình làm cho chấn động, không đi theo Đường Sát hỏi vì sao xin lỗi với mình, sơ suất này, làm cho tay cô nắm chặt thật lâu.

Giữa trưa ngày thứ hai, hiện trường tuyển chọn cơ hồ không còn người tham gia, Trương Nam cũng thoải mái rất nhiều, dựa vào xe bên cạnh của Đường Sát ở cuối điểm diễn tập, nhìn về phía xa. Trong khói thuốc súng dày đặc, có bóng dáng quen thuộc chạy tới, Đường Sát còn lấy ống nhòm quan sát, Trương Nam bên cạnh cười lớn như đứa bé: “Thiết đội! Anh ấy đã trở lại!”

Viên Lăng là người thứ nhất tới vị trí quy định, không bị thương tổn chút nào hoàn thành nhiệm vụ tốt, thuận lợi thông qua lựa chọn của đại đội A. Tạo nên thành tích tốt nhất trong tuyển chọn, nhiều năm sau cũng không có người phá vỡ.

Trương Nam chạy tới chỗ Viên Lăng, đầu tiên là đánh giá anh từ trên xuống dưới không bị thương, mới yên tâm, lại còn đưa cho anh hộp cơm và nước còn ấm, cười đến cong mặt mày...

Viên Lăng yên lặng nhận lấy, không nói chuyện.

Cảm giác không tốt, Trương Nam nhếch miệng, chỉ mong tin tưởng là anh ấy quá mệt, sau đó cảm thấy hài lòng nhìn Viên Lăng ăn cơm như hổ đói, nghĩ: Quân anh là lính của lão A ở đâu? Nếu có thể cả đời cơm bưng nước rót cho anh như vậy, thì tốt rồi...

Rất dễ nhìn anh ăn uống no, Trương Nam nắm lấy cánh tay Viên Lăng nhẹ nhàng lắc lư: “Viên Lăng, tôi biết rất mệt, nhưng là tôi nói cho anh nghe, Nguyên Đán, bệnh viện chúng tôi có liên hoan, đến lúc đó tôi múa ballet, Gisele đó. Còn có một tuần, anh có tới xem hay không?” Ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Sắc mặt Viên Lăng phức tạp nhìn cô thật lâu, rõ ràng có chuyện muốn nói, nhưng trong lòng từng trận đau đớn, hơn nữa thấy Trương Nam như cừ non lắc lư cánh tay mình, về mặt toàn tâm toàn ý ỷ lại vào mình, thật đáng yêu...

Viên Lăng nhắm chặt mắt, nhĩ nữ tình trường, anh hùng nhụt chí. Cuối cùng anh ấy gật đầu, cười miễn cưỡng: “Được, đến lúc đó tôi đi.”

Đường sát thuyết phục cùng đội trưởng Lưu, Viên Lăng ở lại lão hổ đoàn qua nguyên đán, ngày thứ hai năm mới, Đường Sát mang Viên Lăng đi đến đại đội A. Bất ngờ đội trưởng Lưu đáp ứng rất thoải mái. Viên Lăng sau này mới biết, là Đường Sát cùng chủ nhiệm Lý đem mối quan hệ tam giác Viên Lăng, Trương Nam cùng Vương Tiêu Kiệt thêm mắm thêm muối nói với đội trưởng Lưu, hơn nữa còn thổi phồng lên nó Vương Trường cha của Vương Tiêu Kiệt có âm mưu uy hiếp. Đội trưởng Lưu cảm thấy Trương Nam là than hồng nhan họa thủy, nhưng là lại xét thấy cô bé này trước kia là tự mình tiếp đón Viên Lăng, cũng không nói tốt cái gì, trong lòng cân nhắc thật lâu, cuối cùng vì lo lắng cho tiền đồ của Viên Lăng, quyết định nhịn đau thương từ bỏ những thứ yêu thích. Đường nhiên n năm sau, đội trưởng Lưu biết được căn bản Vương Trường không biết Viên Lăng, cùng lúc cũng biết Trương Nam ra sao, la lớn bị mắc mưu, hối hận thì đã muộn.

Nguyên Đán, hậu trường bệnh viện đã chiến, thời gian lên sân khấu còn sớm, Trương Nam liền bắt đầu tự mình trang điểm: Đã lâu không gặp, hôm nay Viên Lăng tới xem. . . Lần này là lúc khiêu vũ Gisele hạnh phúc nhất: Gisele, người đẹp balle mơ mộng. Mái tóc đen cô búi lên gắn vào một hoa hồng; váy múa của cô màu hồng phấn dài qua gối, lông mi cô dài nhập vào tóc mai, mắt cô là sóng nước, môi cô là cánh hoa tươi, cánh tay cô như cành liễu. Buộc chặt giày múa, đứng lên di chuyển mũi chân một vòng, Gisele uyển chuyển mềm mại giống như tinh linh trong rừng.

Trương Nam thật vừa lòng, trang phục xinh đẹp, lấy gương soi mình, tự biết mình càng suy tư, trong lòng vung trộm hỏi: Viên Lãng, anh nói, tôi có đẹp hay không?

Lúc này, Tiểu Triệu mở cửa hậu trường, nhanh nhẹn thò đầu đến: “Trương Nam, Viên Lãng nhà cậu gọi điện thoại tới, nói năm giờ, cái gì gặp nhau ở chỗ đồi 85 trên núi. Mà còn một giờ nữa là diễn, cậu có đi hay không?” Trương Nam ngẩn ngơ, hưng phấn nói: “Đợi một chút mình nghe điện thoại.” Tiểu Triệu hoảng hốt một chút, cảm thấy một cái chớp mắt này, Trương Nam xinh đẹp như hoa xuân, có chút không đành lòng nói: “Anh ấy cúp rồi.”

Trương Nam có chút thất vọng, cũng không thêm để ý. Nhìn đồng hồ treo tường, 4:30 vội vàng oán trách: “Đồ xấu, không nói sớm.” Loáng một cái trước mắt Tiểu Triệu, cảm thấy Trương Nam như bướm bướm bay đi ra ngoài, thất thần: “Trương Nam! Giày, cậu không thể mang giày ballet chạy ra ngoài.” Vương Tiêu Kiệt bên cạnh cười khổ cầm lấy giày Trương Nam, chạy đuổi theo.

Năm giờ, không biết có trễ hay không? Viên Lãng chọn lựa ra sau liền không liên quan đến mình, nhất định là bận rộn đến chết, nhất định là anh ấy bận rộn... Nhưng mà... Lập tức sẽ xem mình biểu diễn, vì sao lại hẹn ở nơi này? Nhớ đi nhớ lại, mặt Trương Nam đỏ lên, dưới chân kìm hãm không được, chạy đến thở hổn hển... Cô nói với bản thân mình: Không sao, chỉ cần nhìn thấy anh nhanh một chút, làm sao có thể có quan hệ?

Hoàng hôn trên ngọn núi, có loại hợp lòng người yên tĩnh.

Bình thường luôn có bóng dáng quen thuộc chờ ở điểm 85 trên cao, bây giờ không thấy người. Trương Nam nhìn xung quanh, ở chỗ tảng đá Viên Lãng thường ngồi, phát hiện một phong thư, trong lòng tức giận: Giờ nào rồi còn chơi đùa thần thần quỷ quỷ. Tôi muốn ra ngoài diễn! Vội vàng mở ra xem, mặt trên là chữ viết rồng bay phượng múa của Viên Lãng, rất đơn giản: “Từng nghe người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm cho Chu Lang bị trọng tội. Từng vì uống say rượu mà dùng roi quật ngựa nổi danh, chỉ e tình nhiều mệt mỹ nhân. Nam Nam, thực xin lỗi.” Trong phong thư, còn có phong bì báo cáo tình yêu bị xé nát

Trong chốc lát, Trương Nam cảm thấy: một tờ giấy mỏng manh chưa bao giờ nặng nề như thế, rơi xuống mặt đất trong nháy mắt nổ tung thật lớn, chấn động làm toàn bộ thế giới sắp lung lay sụp đổ. Trong đầu đều là âm thanh thác loạn cùng bóng dáng, bên tai là hai câu quy tắc hợp lại lặp lại nhiều lần: làm cho Chu Lang thêm trọng tội .. Chỉ e tình nhiều mệt mỹ nhân...

Vừa mới kết thúc chạy đường dài lên núi thân thể cảm thấy hít thở không thông, giống như bị một đôi tay xiết chặt ở cổ, càng bóp càng chặt. Cuối cùng Trương Nam không duy trì được, yếu đuối ngồi trên tảng đá, ngơ ngác hỏi một câu: “Viên Lãng, vì sao anh không ở đây?”

Viên Lãng ở đây. Lúc này Viên Lãng mặc quần áo ngủ trang đứng ở tàng cây, im lặng nhìn: Nhìn Trương Nam xinh đẹp như tinh linh kích động chạy tới, trang điểm thành một cô gái xinh đẹp lộng lẫy, ánh sáng lung linh. Nhìn cô yêu thương mở thư của mình ra, nhìn cô sa sút không còn chút máu ngây ngô ở đó, giống như đang che chở bản thân yếu ớt đáng thương giữa bão tố.

Trong nháy mắt đó, Viên Lãng cảm thấy cô đau lòng như cắt, anh không nghĩ tới, Trương Nam hồn bay phách lạc, còn xinh đẹp như vậy, Nam Nam, bề ngoài như bông hoa tròn trĩnh, là viên minh châu có một không hai...

Sắc trời ảm đạm dần xuống núi, nhiệt độ không khí trở nên thấp, Trương Nam vẫn không nhúc nhích, Viên Lãng cũng không nhúc nhích, thấy mặt trời xuống núi chiếu lên sắc vàng trên làn váy của cô, nhìn Trương Nam chậm rãi ở trong trời chiều biến thành phác họa...

May mắn hoặc bất hạnh, lúc Viên Lãng nhìn không được yếu đuối muốn đi ra, Vương Tiêu Kiệt cầm giày Trương Nam đuổi theo.

Vương Tiêu Kiệt kinh ngạc nhìn Trương Nam như cánh hoa run run trong gió, quan sát chung quanh, dù sao cũng là quần nhân, phản ứng rất nhanh, anh ta nhanh chóng tìm ra được Viên Lãng. Viên Lãng nghe được anh ta hung hăng nguyên rửa mình một câu: Viên Lãng, mẹ nó khôn khiếp!

Sau đó bỗng Trương Nam lên, cũng không quay đầu lại đi xuống núi.

Trương Nam yếu đuối dựa vào lòng anh ta, giống như một thể xác đã mất đi linh hồn.

Viên Lăng nhẹ nhàng thở ra trong góc tối, như dồn hết tâm trí không chú ý mà ngực căng ra thật đau: Hoàng tử cứu đi công chúa, để lại bóng tối cho yêu quái. Đây là kết cục tốt đẹp của câu chuyện cổ tích, đúng hay không?

Nhiều năm sau, Viên Lăng vào trong núi nhìn hoàng hôn, vẫn nghĩ tới chuyện này, sau đó cảm thấy: Mình đúng là kẻ xấu.

Vương Tiêu Kiệt ôm Trương Nam chạy về hậu trường, muốn mang cô trở về nghỉ ngơi. Đúng lúc này, Tiểu Chu ở phía sau khán đài hỗ trợ thò đầu vào: Nam Nam, tới lượt Gisele của cậu lên sân khấu rồi.” Vương Tiêu Kiệt ôm đầu Trương Nam vào trong ngực, dè dặt cẩn trọng: “Nam Nam, anh không nhảy nữa. Được không? Sư huynh đưa em về nhà.” “Về nhà?” Trương Nam như vừa tỉnh mộng ngẩng đầu lên: “Không, sư huynh, em muốn khiêu vũ.” Nói xong cố chấp giãy giụa ở trong ngực Vương Tiêu Kiệt. Trương Nam tùy hứng khác thường làm cho Vương Tiêu Kiệt không dám buông tay ra, dịu cô bước lên vũ đài.

Màn lớn kéo ra, âm nhạc vang lên, đèn pha chiếu lên tấm thân Trương Nam trắng như phấn xinh đẹp đã từng đắm chìm trong tình yêu của Gisele. Cố gắng nhớ lại lời giáo sư đã nói: “Gisele lúc này, mỗi tình đầu, ngây thơ động lòng người, xinh đẹp khoe ra tình yêu của mình, toàn thân có ánh sáng tỏa ra. Cô ấy còn không biết bản thân sẽ bị tình yêu vứt bỏ, cười, Trương Nam cô muốn cười. Ít nhất giờ phút này, Gisele là như vậy.” Trương Nam chết lặng yêu cầu bản thân, muốn cười, tôi muốn cười, bởi vì Gisele đã thiếu hạnh phúc như vậy. Nhắc tay, nhắc chân, bên trái, bên phải, nhảy, xoay chuyển... Động tác vũ đạo hoàn thành thật sự thuận lợi, tiếng âm nhạc vang lên ra khỏi cửa, Trương Nam vì giọng điệu bé nhỏ, bắt đầu động tác khó khăn nhất xoay 16 cái liên tục... Một cái, hai cái, ba cái, mặc kệ xương sườn co rút lại giống như ngũ tạng bị đè nén; bảy, tám, chín, mặc kệ trái tim giống như đau đớn sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào; 11, 12, 13... Khiến cho tôi rơi xuống như vậy, nếu tôi không ngừng, giấc mộng tình yêu Gisele, có phải hay không, sẽ không tỉnh? Cuối cùng một cái xoay người hoa lệ, Trương Nam khó tin hoàn thành 16 cái xoay tròn, đứng vững vàng ở giữa đài, xinh đẹp đến nghiêng thành.

Dưới khán đài tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên.

Nhìn những người dưới khán đài, Trương Nam mê man suy nghĩ: Vì sao vỗ tay? Chẳng lẽ các người cười nhạo Gisele sắp mất đi tình yêu cùng mạng sống sao? Sau đó cô mê man nở nụ cười: Gisele, cô gái ngốc!

Cổ họng dâng lên mùi máu tanh lạ thường, Trương Nam nhin không được ho một tiếng, đột nhiên máu tươi không khống chế được phun ra từ lỗ mũi, văng tung tóe lên chiếc váy trắng như tuyết. Trương Nam cố gắng đứng thẳng thân thể, vị trí tấm màn lớn cùng sàn nhà biến hóa trong nháy mắt, bên tai nghe âm thanh ồn ào, gương mặt sư huynh sốt ruột xuất hiện trong tầm nhìn trước khi hôn mê.

Cuối cùng ngã xuống: Viên Lăng, đừng làm cho Gisele chết? Được không?

Ngày 2 tháng 1. Chia tay đội trưởng Lưu cùng chiến hữu, Đường Sát nói với Viên Lăng: “Cho cậu một ngày có đủ hay không?” Viên Lăng lắc đầu: “Không cần thiết. Đi bây giờ.” Đường Sát nhíu mày: “Không tới xem cô ấy sao?” Ngực chịu đựng từng trận đau đớn, Viên Lăng kiên định lắc đầu: “Không cần.” Đường Sát đặc biệt thận trọng nói với Viên Lăng: “Trước kia tôi hiểu lầm cô ấy rồi. Đồng chí Trương Nam là đồng chí tốt khó tìm được, khó có được một cô dâu tốt.” Ngừng một chút: “Ngày đó cậu tham gia chọn lựa, ở trong doanh trại, cô ấy nói, muốn cùng cậu cùng sinh cùng chết. Viên Lăng, trong lòng cô ấy chỉ có một mình cậu.”

Viên Lăng như gặp phải bom mìn nhìn Đường sát, thân thể cứng ngắc, cắn răng. Một lúc lâu sau, anh cố gắng áp chế làm viên mắt đỏ lên, cố chấp lắc đầu: “Thiết đội, tôi không thể tìm cô ấy nữa rồi.” Đường Sát nặng nề gật đầu, “Qua vài ngày cũng tốt.” Nói xong đánh vào bả vai anh một quyền, yên lặng suy nghĩ: Thật xin lỗi bọn nhỏ. Các người đều rất xuất sắc, trưởng thành cũng rất thuận lợi. Tôi ở chỗ tự cho là đúng. Chỉ hy vọng khó khăn trước mắt cho thể cho các người trưởng thành hơn trong tương lai, đi qua, các người sẽ càng biết trân trọng...

Mấy tháng sau, Viên Lăng trong lúc chấp hành nhiệm vụ, bởi vì cánh tay bị đâm làm tổn thương, máu chảy không ngừng được đưa đến bệnh viện dã chiến. Tiểu Chu cảm giận nhìn hắt cả buổi trời, một miếng băng vệ sinh, từ một bên băng qua bên kia, hoàn thành sát trùng cho anh, Viên Lăng yên lặng một bên, không lên tiếng.

Bất quá chủ nhiệm Lý nhìn thấy, đem Viên Lăng kéo đến phòng trị liệu khử trùng, trước khi đi ngang qua phòng điều trị Viên Lăng dừng lại, ánh mắt Viên Lăng mơ hồ, giống như tìm ai đó của anh.

Chủ nhiệm Lý không nói một tiếng nào giúp Viên Lăng băng bó miệng vết thương thật tốt, trong phòng yên tĩnh đến lạ thường, chủ nhiệm Lý do dự một chút, nói với anh: “Tết nguyên đán lúc biểu diễn, Trương Nam khiêu vũ, sau đó ở trên đài đột nhiên bị vỡ mạch máu vách phế quan. Ở bệnh viện chúng tôi ngây ngô một tuần... Tổ chức cùng người nhà nghiên cứu sau đó quyết định để Tiểu Vương đưa cô trở về Bắc Kinh tiếp tục trị liệu...” Nói tới đây, thở dài, nhìn sắc mặt Viên Lăng trắng bệch trong nháy mắt, tâm nói: hiềm thấy tiểu tử cậu còn có lương tâm. Cầm một cái bao đưa cho anh: “Cái gì cô ấy cũng cầm đi, liền để lại cái này. Người nhà chết sống cũng không cần.”

Viên Lăng máy móc mở gói đồ ra: Đập vào tầm mắt là một mảnh trắng như phấn xinh đẹp, thuộc về vũ khúc nghệ thuật của tình yêu con gái, mặt trên dính một mảng lớn máu nhìn thấy đến ghê người, giống như bông hoa nở rộ.

Trương Nam, người đẹp như hoa mùa xuân.

Về mặt Viên Lăng cứng lại hít một hơi thật dài, chủ nhiệm Lý vỗ bờ vai anh, đi ra ngoài. Viên Lăng cảm thấy hốc mắt nóng bỏng, anh không quan tâm ở cái nơi xa lạ này tự do khóc, đầu anh chôn chặt vào trang phục múa.

10. Chương 10

Từ lúc Viên Lăng từ bệnh viện đã chiến trở về, liền thường xuyên ngồi một mình ở trên đỉnh núi 375 nhìn trời chiều, ngồi xuống thật lâu. Bạn cùng phòng nói, anh luôn trở về khi trời tối, trở về cũng ngây ngẩn người.

Ba ngày sau đó, Đường Sắt ở trên 375, vai kề vai bên người Viên Lăng, cùng anh nhìn hoàng hôn, hai người yên lặng thật lâu.

Đường Sắt nói: “Viên Lăng, quả thật là tôi...” Viên Lăng không chuyển mắt nhìn về phía trước nói: “Tôi biết.” Đường Sắt nghiêng đầu nhìn Viên Lăng, có chút ngoài ý muốn. Viên Lăng tự nhiên nói tiếp: “Quả thật, ngày đó chuyện Trương nam kịch liệt phản đối ông hợp tác chuyện Trường Giang là xuất phát chân thật. Chuyện sau này, đều là ông bắt tay với chủ nhiệm Lý bàn tính bố trí, tôi chỉ nghe được ông muốn cho tôi nghe cái gì đó, có đúng hay không?”

Đường Sắt gật đầu: “Đúng.” Có chút áy náy: “Lý Hi là lính tôi thích nhất. Anh ta xảy ra chuyện, tôi muốn bồi thường cho anh ta, hiện tại nhìn thấy, tôi không hỏi thăm tình huống cũng không lo lắng toàn diện. Mà Trương Nam lúc đó phản ứng dữ dội với phóng viên làm tôi rất khó thoát lui, lại còn chính cô ta đã từng sai lầm làm giải phẫu cho cậu, cho nên tôi có ấn tượng không tốt với cô ấy.” Ngừng một chút, “Nhưng mà sau này tôi đã biết: Cô ấy là một đồng chí tốt, tôi thật xin lỗi. Một thời gian trước bạn rộn chém gọt tận bí đồ các cậu, không cùng liên lạc với chủ nhiệm Lý. Cô ấy sinh bệnh tôi không biết. Tôi cho cậu nghỉ, đi Bắc Kinh tìm cô ấy đi!”

Viên Lăng lắc đầu: “Tôi đã không còn mặt mũi tìm cô ấy rồi.” Nói xong, đón nhận ánh mắt không hiểu của Đường Sắt: “Ngày đó, từ cửa sổ chủ nhiệm Lý nhảy xuống, tôi liền đoán được là bố trí của ông, bố trí rất sơ sài, thật sự. Thậm chí tôi cảm thấy ông không cần tôi thấy rõ chân tướng, chính là muốn biểu đạt thái độ của ông đối với tôi, ông muốn tôi buông tha Trương Nam.” Viên Lăng cuối đầu: “Chuyện lão A nguy hiểm tôi đã từng nghĩ qua, ngày đó một câu đèn thờ trình tiết của Trương Nam làm cho tôi tin thật rồi. Còn có, tôi không lo lắng Vương Trường gì đó sẽ làm khó dễ cô ấy, tôi lo lắng ông làm khó cô ấy. Quả nhiên... Đây cũng không làm cho tôi hạ quyết tâm chân chính...” Hít một hơi thật sâu, Viên Lăng chống lại ánh mắt của Đường Sắt: “Tôi không có biện pháp lừa gạt bản thân tôi, tôi là một người biết bản thân mình muốn người nào, tôi muốn tiến vào lão A. Từ lúc ông xuất hiện, tôi đã bắt đầu xem tài liệu bộ đội đặc chủng, càng xem càng cảm thấy, nơi này mới là nơi thực hiện được lý tưởng của tôi. Cho nên lần trước không thể tham gia chọn lựa tôi thật thất vọng, ông dẫn người đến kích thích tôi, tôi thất lễ như vậy... Sau này, tôi suy nghĩ cẩn thận ông kích thích tôi là không muốn buông tha tôi, tâm mới kiên định lại. Trương Nam thật sự rất tốt, tôi thích cô ấy như vậy, quả là quyết định quá khó khăn rồi. Cuối cùng để cho cán cân nghiêng đi, tôi đối

với cô ấy tàn nhẫn bỏ quả cân xuống, là tôi nghĩ, ông làm vậy, có phải hay không, làm cho tôi phải chọn lựa cô ấy và lão A trong lúc đó...” Rất nhanh Viên Lãng ném xuống dưới, khịt mũi: “Cứ như vậy, tôi đem cô gái Lãnh Băng Băng tôi yêu thích bỏ xuống, mùa đông bao trùm, vứt bỏ hoàng hôn trong núi to...”

Thật lâu sau, Viên Lãng chậm chậm uống rượu: “Ai biết tạo hóa trên người, ngay khi tôi bỏ cô ấy lại phía sau, ông lại nói với tôi, cô ấy là một cô gái tốt, ông đã hiểu lầm cô ấy rồi. Báo ứng, thật sự là báo ứng. Cô ấy đối với tôi tốt như vậy, tôi thích cô ấy như vậy. Nhưng mà nếu chỉ báo trên một mình tôi thì thôi, ngày đó tôi nhìn thấy cô ấy phun máu, tôi chỉ biết, cả đời này tôi không còn mặt mũi gặp cô ấy nữa rồi. Cô thông minh như vậy, ông cùng chủ nhiệm Lý bố trí, cô ấy nhất định cũng đã nhìn thấu rồi. Cho nên tôi đoán lúc đó cô ấy cũng thương tâm đến tự ngược mình đi khiêu vũ, chỉ có thể là vì cô ấy đã sớm nghĩ cẩn thận, chân chính không cần cô ấy, là Viên Lãng...”

Đường sắt im lặng thật lâu, chậm rãi nói: “Viên Lãng, cậu là người rất thông minh, tôi thích sự thông minh và không an phận của cậu. Chính là vì cậu thông minh, cho nên càng sợ không chiếm được cậu hơn so với người khác, bởi vì cậu biết được sự trống vắng không đến với cậu, năng lực của cậu không cho phép cậu thừa nhận trống vắng, thừa nhận thời gian không bỏ phí... Lo được lo mất làm cho cậu lo sợ, thường xuyên lo lắng, tôi có thể cảm giác thấy. Loại trạng thái này đã tích lũy, đó làm cho cậu cảm thấy không cam chịu tâm thường, nhưng mà nó lại làm cho cậu quên đi cách đối xử với người bên cạnh như thế nào. tôi không trông mong cậu bỏ đi cảm giác này, có lẽ đây đã là một phần tính cách của cậu rồi, nhưng mà, tôi hy vọng mỗi khi cậu cảm thấy bản thân lo lắng, cậu hãy tới nơi này, nhìn núi, nhìn trời chiều...” Võ vai anh: “Hoàng hôn trên núi làm cho người ta thấy yên tĩnh...”

Cuối cùng hai người không nói chuyện, luôn ngồi nhìn hoàng hôn lặng xuống núi.

Ngày thứ hai, Đường Sắt nói với Viên Lãng: “Trương Nam ở Bắc Kinh đã hết bệnh xuất viện rồi.” Sau này Đường Sắt nói cho Viên Lãng: “Trương Nam thi đậu vào nghiên cứu sinh ở trường y, chuyên ngành vết thương nặng bị tái phát.” Viên Lãng thủy chung không nói chuyện, lúc nghe ngẩn người nhìn về nơi núi xa.

Sau ngày này, Viên Lãng cũng dần dần khôi phục lại bình thường, hơn nữa huấn luyện, nhiệm vụ ngày càng xuất sắc. Đường Sắt cảm thấy, người Viên Lãng có chút thay đổi nhỏ, chính xác mà nói, là anh ấy thay đổi cái gì đó, không lại là bắn, đánh nhau kịch liệt, thậm chí chiến thuật chiến đấu cái gì đó. Có lẽ đã từng mất đi thứ rất quan trọng, trong ánh mắt của anh, ngược lại hiểu rõ nhiều thêm một chút, cảm tình... Thậm chí là có gì đó thương xót.

Đương nhiên, sự lột xác này làm cho đội A thêm một người không ai địch nổi. Lâu này, Đường Sắt cũng bắt đầu phân vân không hiểu rõ, khi đồng chí Viên Lãng tràn ngập tình cảm nói một chuyện êm tai về phía cô, động cơ của anh ở đâu?

Viên Lãng nói với Đường Sắt: “Cái này gọi là giả được thật thì thật cũng giả, tùy theo có lúc có còn hơn không. Là thật là giả, sử dụng kỳ diệu, giữ gìn toàn tâm toàn ý một lòng.” Sau đó liền tự mình chạy lên núi nhìn hoàng hôn.

Đường Sắt cảm thấy như vậy cũng tốt, duy chỉ có một tiếc nối, đồng chí Viên Lãng cùng phóng viên báo quân đội kết hợp lại không biết chừng, người đọc qua liền phiền.

Về sau đánh ở chỗ kia, Đường Sắt dám để cho Viên Lãng giúp ông chém gọt bí đỏ, đồng chí Tề Hoàn cung kính, thành tựu chém gọt bí đỏ của Viên Lãng là đệ nhất. Sau này đồng chí Ngô Triết dùng thuật ngữ của hải quân hình dung chuyện này nói: “Tề Hoàn, cậu và đội trưởng tàu xử nữ.” Tuy rằng sau đó bị hai người Viên Lãng, Tề Hoàn đuổi nhau chạy loạn khắp núi, nhưng anh ta thật vui vẻ, bởi vì cuối cùng trả lời câu kia kẻ thù là “đàn bà chít chít chít chít chít chít.”

Đại khái là lúc Viên Lãng vào lão A được ba năm, Đường Sắt tiếp nhận một nhiệm vụ, rất nguy hiểm. Vùng biên giới có tổ chức săn bắn trái phép, vũ khí tiên tiến, giết hại đội bảo vệ rừng. Lo Lãng đến vùng núi phức tạp, nếu có đại bộ đội đi vào chiếm giữ, trộm săn bắn dễ dàng vượt biên chạy trốn, cho nên vào ban đêm trăng sáng, Đường Sắt phân công Viên Lãng ẩn vào núi.

Tề Hoàn không quên được, lúc đó phân nhóm lục soát, anh cùng Viên Lãng một đội. Lúc hai người rời xa chiến hữu chỉ viện, có phát 100 đạn pháo ở bên mình, Viên Lãng cố gắng tự mình đẩy ngã, Sau đó chính là tiếng súng dày đặc, trộm săn bắn quả nhiên cũng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, quân số chiếm ưu thế

vây quanh thành nửa hình tròn lục soát về phía bọn họ. Viên Lãng bố trí thật tốt bị thương ở chân vẫn nổ súng dụ địch, Tề Hoàn cả đời này đều nhớ được, Viên Lãng cũng bị thương, đem hy vọng sống xốt đặt ỉnh.

Lúc đó Viên Lãng không có bản lĩnh suy nghĩ đem bản thân cao thượng như vậy, địch nhiều ta ít, nói dễ nghe là gián tiếp rút lui, mưu đồ tính sau; nói khó nghe chính là chỉ chạy không đánh đến biên giới, anh truy đuổi cùng chui vào chỗ sâu nhất trong rừng.

Sau này Viên Lãng nhớ lại, hình tượng của mình nhất định bị vứt mất rồi, mặt bị cắt, phía sau lưng bị mảnh đạn trúng vào nở như hoa, mặt trái quần áo đoán chừng đã thành lưới đánh cá, quần cũng không biết bị cái gì làm rách. Bất quá cảm ơn trời đất, vừa lộn người chạy ra sau, bất kể thế nào tạm thời đem giấu vết giả vờ ở phía sau, đồng đảng này có đầu óc tính kế, phán đoán đuổi theo mục tiêu cố ý bắt mình rời xa chiến hữu, từ từ giải quyết tiêu diệt. Sau này Viên Lãng vài lần có ý muốn tiếp cận Đường sắt, thấy được hỏa lực ngăn chặn, anh phát hiện rằng người này mình không thể chọc, liền muốn đem ông ta cất giấu ở trong rừng. Mưa nặng hạt, khi dễ anh bị thương, hy vọng rần cùng mãnh thú thành toàn cho anh một cái chết tự nhiên...

Ngày đó lúc bình minh, trời bắt đầu đổ mưa, thân thể Viên Lãng mất máu bắt đầu phát run: Như vậy không được, gần như phát bệnh! Quyết định thật nhanh tiến vào một lùm cây, kiểm tra trang bị mình mang theo: Còn vũ khí đạn dược cùng dao găm, nhưng lương khô, đèn pin, la bàn cùng thuốc cấp cứu trong ba lô đều trống rỗng, chắc là lúc chạy vội đều đã bị rút mất, máy truyền tin ở trong người mình nhưng lúc quay cuồng tránh né viên đạn đã bị ngã làm hỏng rồi.

Vừa lạnh vừa đói, Viên Lãng thở dài một tiếng: Anh hùng gặp rủi ro... Bắt đầu cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh. Rừng cây nguyên thủy, không thấy được ánh mặt trời. Đập vào mắt chỉ có thể là một mảng thực vật màu xanh lục. Thực vật? Giống như có một giọng nói ngọt ngào từng vang ở bên tai: “Viên Lãng, nhớ nha, cái này có thể cầm máu, có thể về sau anh sẽ dùng...” Nhìn lại cây mây bên người, Viên Lãng thuận tay hái quả táo gai Trương Nam hay ăn bỏ vào miệng: Thật khó ăn! Nhớ ngày đó Trương Nam nói có thể làm đẹp, mặt không đổi sắc nuốt xuống, sau đó một bên nhe răng một bên nói vì sắc mặt cô chịu thiệt thòi rồi. Viên Lãng cười, nghĩ: Làm gái xinh thật đúng là có tinh thần không biết sợ chút nào. Khụ, khi nào thì vẫn còn suy nghĩ đến Trương Nam! Bất quá trong lòng lại có một âm thanh nho nhỏ vang lên: Nghĩ đi, lại nghĩ một phút đồng hồ, có lẽ hôm nay không nghĩ, về sau sẽ không có cơ hội nữa. Trong lòng cảm tính, tay anh cùng miệng cũng không nhàn rồi, thuận tay bóp nát thảo dược, dựa theo lúc trước đại sư Trương Nam chỉ dẫn nhai rồi đắp mạnh lên người, trong lòng nói: Trương Nam, sống chết trước mắt, tôi tin cô một lần, nhưng đừng cho tôi xảy ra sự cố! Thật đúng là không xảy ra sự cố, được hàng loạt thực phẩm thiên nhiên cùng dược vật che chở, Viên Lãng cảm thấy tinh thần bản thân khôi phục không ít. Bắt đầu đứng dậy tìm tòi, đối với kẻ địch bắt đầu truy đuổi ngược lại...

Sau này, ở chỗ sâu trong rừng rậm có tiếng bắn nhau kịch liệt vang lên. Đường Sắt phân biệt được, hai tiếng đầu là lượt đạn quân dụng của bọn hắn, tiếng thứ ba về sau, âm thanh thật lớn, có âm thanh nổi với nhau, hẳn là đạn dược được chống chất bị kích nổ liên tiếp. Tề Hoàn đã từng ném qua đau khổ bị Viên Lãng đánh lên đạn dược liền ý thức được, cái này đoán chừng là Viên Lãng gặp họa phát ra tin tức.

Bàn tay to của Đường Sắt vùng lên, trừ Tề Hoàn bị thương ở lại, đội nhỏ chia ra tìm phương hướng đánh bọc đi qua. Đường Sắt đuổi tới rất kịp lúc, lúc đó tình huống vô cùng thê thảm, nơi đóng quân của trộm săn bị sụp một nửa, ba tên trộm săn bị nổ chết ngay tại chỗ. Viên Lãng chính là dựa vào nhà bị sụp dùng súng ngắm độ sức với bốn tên trộm săn, lấy một địch bốn, chiến thuật kéo dài không sai, vì chiến hữu tới, Đường Sắt tổ chức diệt gọn toàn bộ, cũng là việc đầu tiên là hủy đi vũ khí hạng nặng của kẻ địch, bằng không anh cũng không thấy cảnh Đường Sắt nở mày nở mặt.

Sau này đồng chí Viên Lãng báo cáo: Sống dã ngoại ở trong rừng ba ngày, cùng liên lạc với bộ đội không có kết quả, đánh bầy đánh bạ phát hiện dấu vết của tên trộm săn, tìm được dấu vết đại bản doanh của trộm săn bắn. Phát hiện bọn họ có dấu hiệu dời đi vượt biên, vì thế ẩn núp đến nửa đêm, tay không xử lý lính gác, sau đó dùng lượt đạn giải quyết căn phòng chứa đạn dược tương đối dày đặc. Chuyện sau này, đại đội ông cũng biết rồi.

Sau khi trở về, Đường Sắt có ý tìm chủ nhiệm Lý giúp Viên Lãng kiểm tra vết thương, chủ nhiệm Lý cau mày nhìn một lớp thực vật màu xanh biết đắp ở sau lưng Viên Lãng, rửa vết thương cho anh, quay đầu nói

với Đường Sắt: “Ông yên tâm, tiểu tử này là chân truyền của Trương Nam chúng tôi, đừng nói là nhiễm bệnh, chính là có sẹo, tôi sẽ mời ông ăn cơm.”

Sau này trên báo cáo Đường Sắt nói: Từng binh sĩ ưu tú có năng lực sinh tồn dã ngoại, là nhiệm vụ quan trọng lần này thành công.

Chủ nhiệm Lý dẫn Đường Sắt ra ngoài làm thủ tục, để cho Viên Lăng ở lại đợi một chút, y tá lại băng bó giúp anh một chút. Viên Lăng nhàm chán, liếc nhìn bên trong cặp hồ sơ của chủ nhiệm Lý, có tấm hình lộ ra một nửa. Vốn tưởng giúp chủ nhiệm Lý cắt kỹ, nhưng trên tấm ảnh hiện lên bóng dáng quen thuộc, làm cho trái tim Viên Lăng đập mạnh thêm một nhịp, thuận tay rút ra: Trên con đường lớn phồn hoa ở Bắc Kinh, Trương Nam, Vương Tiêu Kiệt cùng Tiểu Triệu ba người ngồi cùng một chỗ, bộ đồ bình thường màu xanh dương như thoải mái vô cùng, đều cười không thấy răng không thấy mắt. Trương Nam gầy, còn xinh đẹp như vậy. Viên Lăng theo bản năng cười cười, lật qua, phía sau ảnh chụp viết: “Thầy giáo Lý, tôi, đối tượng của tôi còn có học trò của ông. Vương Tiêu Kiệt.”

Mấy ngày này ở bệnh viện chăm sóc Tề Hoàn bị thương, cảm xúc Viên Lăng không được tốt. Nhàm chán chuyển kênh truyền hình, chuyển qua một đài đang chiếu biểu diễn kịch múa ballet - Gisele, Tề Hoàn đòi đổi đài, Viên Lăng kiên định xem nhẹ người bệnh, đem điều khiển ôm chặt trong ngực, nhập thần ngồi xem.

Bị A Nhĩ Potter vứt bỏ Gisele đau thương đến chết, dùng linh hồn che chở cho Albrecht thoát đi sự quỷ rầy của ma nữ, mà A Nhĩ Potter cũng vĩnh viễn mất đi người mình yêu. Hóa ra Gisele là câu chuyện cũ như vậy....

Một tuần sau, Viên Lăng lên chức thiếu tá, được đảm nhiệm chức trung đội trưởng đội 3 đại đội A.

Mùa hè năm ấy, Đường Sắt nói: “Trương Nam tốt nghiệp thạc sĩ, cậu có muốn đi đến Bắc Kinh nhìn cô ấy không?” Thoảng qua trước mắt không biết là Gisele vẫn là Trương Nam, Viên Lăng kiên định lắc đầu.

Sau này, Viên Lăng kết hôn với Trương Nam được ngày thứ ba, thời điểm chính thức như keo sơn, Viên Lăng thật xúc động nói với vợ chuyện trong lòng này, bản thân nhìn Gisele thật đau thương, cảm thấy bản thân cả đời mất đi Trương Nam, vợ em nói đây là chúng ta đã bị tổn thất quá lớn đúng không?! Thật trông mong vào vợ sẽ buồn phiền miên chạy trốn mình.

Ai biết Trương Nam nghe những lời này, cầm lấy bàn ủi cùng anh liều mạng, hoàn toàn như quỷ dạ xoa: “Nhà A Nhĩ Potter mất đi Gisele có liên quan gì với Viên Lăng anh? Anh vì sao không thấy lấy bốn sáu lý do không đi tìm em? May mà em khiêu vũ là Gisele, nếu em khiêu vũ đoàn Hồ Đào Giáp Tử, anh có phải cũng đi tìm con chuột chết mà đập không?”

Từ trước đến nay đồng chí Viên Lăng đều không có phản bác lời nói, sờ cảm mình: “Đúng vậy, vợ nói có lý. Em nói anh thông minh thế này mà lại nhất thời hồ đồ rồi.”

Mấy tháng sau, một ngày kia, Viên Lăng thấy lạ một người con gái cùng với một người lính từ trong văn phòng Đường Sắt đi ra. Càng nói là cô gái đó ôm một đứa nhỏ, nhìn thật quen mắt, đã gặp nhau ở đâu rồi.

Xa xa, cô gái này đã thấy Viên Lăng, đối diện một lát, Viên Lăng kêu lên: “Trường Giang!” Trường Giang cười: “Viên Lăng!”

11. Chương 11: Bất Đắc Dĩ Anh Hùng Là Đa Tình.

Nhoáng một cái Viên Lăng và Trường Giang cũng đã hơn ba năm không gặp. Chính là hôm nay không trực ban, rõ ràng mời bọn họ ăn cơm, lý do đường đường chính chính: Bọn cũ gặp lại. Nhưng không thể tự lừa dối bản thân được: Đối với tâm, có phải hay không, có cảm giác có thể gần Trương Nam được một chút?

Trường Giang ôm con gái trong lòng, cười nói với Viên Lăng: “Bảo bối nhà chúng tôi, Lý Liên Tâm.” Quay đầu nhìn người thanh niên mặc trang phục quân nhân kia, nụ cười càng sâu: “Người yêu tôi, Lý Hi.”

Lý Hi? Viên Lăng chấn động, trên mặt người này có vết sẹo, không phải là người anh hùng đội A đẹp trai kia sao. Trong lòng Viên Lăng xúc động, Viên Lăng vẫn nhiệt tình nắm hay anh ta, “Ngưỡng mộ đại danh.” Lý Hi mỉm cười: “Viên Lăng, Thiết lão đội đã nói về cậu.” Thời điểm hai bên gặp nhau, Viên Lăng rõ ràng đã cảm giác được, hai chân người này đã tàn phế rồi.

Sắc mặt Viên Lãng phức tạp nhìn Trường Giang. Trường Giang cười ôn nhu: “Không chỉ có mình anh nghĩ như vậy. Không có phóng viên, không có áp luận, đương nhiên không có chuyện đền thờ trình tiết gì đó rồi.” Lý Hi bỗng con gái đi lại dễ dàng, dễ ngon giấc, không quấy rầy vợ mình nói chuyện.

Trường Giang từ từ nói: “Lúc mới biết nhau cũng thương xót thay cho anh ấy, dù sao cũng biết nhau. Nhưng mà, nếu nói lập tức liền... Anh cũng rõ, cảm giác xoay sở không kịp, cho nên rất tủi thân.” Thấy Viên Lãng gật đầu, Trường Giang tiếp tục nói: “Từ lúc Trương Nam vì tôi mà ồn ào xong, Thiết đại đội cũng không tạo áp lực gì với tôi, chủ nhiệm Lý cũng bệnh về phía tôi. Trương Nam cùng Tiểu Triệu cũng biết, sợ những người lãnh đạo này chưa từ bỏ ý định, lúc bắt đầu chăm sóc đặc biệt cho Lý Hi cũng chưa từng để cho tôi làm. Sau này, Trương Nam cô ấy...” Trường Giang dẫn đo nói nhỏ: “Sức khỏe bản thân cũng không tốt...”

Lý Hi một bên để ý tới, vợ mình nói chuyện thật uyển chuyển làm cho sắc mặt Viên Lãng phải thay đổi trong chớp mắt. Trường Giang nhìn chồng mình, Lý Hi gật đầu cổ vũ, Trường Giang tiếp tục nói: “Bản thân Tiểu Triệu cũng bận rộn không thể chăm sóc Trương Nam cùng Lý Hi, tôi liền phụ trách chăm sóc anh ấy. Bắt đầu, hai người chúng tôi đều có chút xấu hổ. Sau này, hiểu nhau hơn. Tôi cảm thấy Lý Hi là một người đàn ông tốt đáng giá để ký gởi. Tuy rằng anh ấy... Không giống trước kia, nhưng mà đầu óc của anh ấy rất thông minh, tự học trên giường bệnh, hơn nữa trước kia có nền tảng ở học viện quân sự, anh ấy viết mấy ngàn trang luận văn nghiên cứu vũ khí có giá trị, hiện giờ, làm công tác ở đơn vị nghiên cứu quân sự.” Nói tới đây, mặt Trường Giang có chút hồng, cười: “Vốn cho rằng anh ấy sẽ liệt nửa người, nhưng mà ý chí của anh ấy thật kiên cường, luôn cố gắng trị liệu, hơn nữa mấy năm nay Trương nam không ngừng tìm tài liệu trung y phục hồi sức khỏe cho tôi, còn huy động ba cô ấy tìm thuốc tốt cho chúng tôi. Bây giờ Lý Hi tốt hơn rất nhiều, năm trước anh ấy có thể đứng lên, chúng tôi liền kết hôn. Anh ấy khôi phục rất tốt, năm nay chúng tôi có cục cưng này. Hôm nay đi ngang qua, vội ôm tới cho Thiết đại đội nhìn.”

Viên Lãng gật đầu chân thành nói: “Chúc mừng hai người.” Trong lòng cười khổ: Nhà người ta có tình sẽ thành thân thuộc, chúng ta là hai ngôi sao chia cách bởi dãy ngân hà. Trương Nam, Viên Lãng, các người đúng là ngu ngốc!

Dường như Lý Hi nhìn ra tâm tư của Viên Lãng, nghiêm mặt nói: “Tôi cùng Trường Giang có được ngày hôm nay, toàn bộ đều do Trương Nam. Sau này chữa bệnh không nói, nếu lúc trước Trương Nam không ngăn đó Thiết đại, Viên Lãng, cậu cũng là đàn ông, cậu cũng là bộ đội đặc chủng, cậu nói tôi có thể lấy Trường Giang sao? Nếu quả thực có chuyện bức hôn, tôi chết cũng không thể liên lụy đến con gái nhà người ta.”

Viên Lãng nhanh nhẹn gật đầu, cụng ly với Lý Hi, đều là các ông! Có chút nói, không cần phải nói cũng rõ.

Nhắc đến các bạn học, Trường Giang không còn kiêng dè, nói cũng nhiều: “Bạn học cũ của chúng tôi, sau này tốt nghiệp đều không tệ. Trước đây vài ngày Vương Tiêu Kiệt cùng Tiểu Triệu đi đăng ký, còn nói, muốn tới nơi này nhớ lại chuyện xưa, thuận tiện gặp chủ nhiệm Lý, tôi nói tốt, đến đây rồi hợp lớn luôn, Viên Lãng, đến lúc đó, anh cũng đến, được không?”

Trường Giang không nghĩ tới, câu nói của mình không có gì đặc biệt, thành công làm cho đội trưởng đội ba của lão A dù núi có sập xuống cũng không thay đổi sắc mặt đem tất cả bia trong miệng phun ra ngoài. Miệng Lý Hi gương lên cổ quá nhìn Viên Lãng nằm sấp trên bàn ho khan, khóe miệng còn dề nén không nổi phải cong lên.

Một lúc sau, Viên Lãng mới ổn định: “Đối tượng của Vương Tiêu Kiệt là Tiểu Triệu sao?” Trường Giang “A” một tiếng, “Họ về Bắc Kinh liền yêu đương, đến với nhau cũng hai năm, nên kết hôn rồi.” Ngừng một chút, vẫn lải nhải nói: “Ai giống như Trương Nam, bên cạnh nhiều người theo đuổi cô ấy, vậy mà một người cũng không cần. Cũng không biết là chờ cái gì?” Nói xong lại không quên buồn cười liếc nhìn Viên Lãng.

Biểu cảm của Viên Lãng không được tự nhiên, râu rĩ uống bia, không nói chuyện.

Lý Hy thấy anh cau mày, nở nụ cười, nói với Viên Lãng: “Anh em, tôi cảm thấy cậu quá lo lắng rồi. Cậu xem, tuy rằng thương tổn ở lão A tương đối cao. Nhưng mà chỉ có 30% đúng không?” Viên Lãng lắc đầu: “Cậu cũng đã trải qua, chỗ nào cao như vậy.” Lý Hi gật đầu: “Cho dù có 30%, lấy thân thủ của cậu, cậu cảm thấy cậu sẽ ở trong 1/3 này sao?” Viên Lãng lắc đầu, Lý Hi tiếp tục nói: “Đương nhiên, chuyện sống chết không thể lấy thân thủ ra quyết định được. Nhưng mà cho dù là cậu bị thương, thương tổn cực kỳ nghiêm trọng, có thể giống như tôi, lại như thế nào? Chúng ta còn có đầu óc, cuộc sống vẫn còn tiếp tục.”

Lý Hi nhìn Trường Giang, cười thật thỏa mãn: “Nói thật, hiện tại tôi rất hạnh phúc, Liền tính... dù có xa vạn dặm, suy cho cùng cũng đã hạnh phúc.” Nói xong Lý Hi lại lộ ra vẻ mặt bướng bỉnh: “Tôi hiểu, là cậu sợ nếu vạn nhất, sẽ oan uổng con gái người ta. Nhưng mà cậu nghĩ, nếu không có cái vạn nhất, cậu oan uổng dư thừa, hai người các cậu đều oan uổng. Dù sao cũng không thể nghĩ đến già, tôi như thế nào không phải bắt đầu từ cái vạn nhất chứ?” Một câu chưa xong, cả ba người đều vui vẻ.

Lúc này con gái Trường Giang không chịu muốn ba ba chú ý lại, một tay với lên cổ áo Lý Hu, một tay cảm thấy thích thú đem nước miếng lau lên vạt áo trước của anh ta. Lý Hi thuận thực lấy tay từ trong miệng con gái ra, trên gương mặt có sọc trở nên ôn hòa, quay đầu nói với Viên Lăng: “Anh em, đại trưởng phu ở ngoài hoành hành thiên hạ, về nhà có vợ có con. Khi nắm khi buông, mới là văn võ song toàn. Có một số việc, tôi nghe Thiết đội nói qua, lúc trước chọn sai không quan trọng, bắt đầu một lần nữa không là chuyện xấu. Cậu nói vậy?”

Trường Giang tán thành nhìn Viên Lăng gật đầu, một bên cẩn thận nhặt xương cá để chồng nuốt cho con. Dưới ánh mặt trời, thật là một nhà ba người hạnh phúc.

Tạm biệt cả nhà Trường Giang, Viên Lăng thật bình tĩnh tham gia huấn luyện buổi chiều. Sau đó, thấy trời chiều sắp xuống núi, gõ cửa văn phòng của Đường Sát: “Đại đội trưởng! Tôi muốn xin nghỉ phép đi Bắc Kinh.” Đường Sát “Hừ” một tiếng, cũng không ngăn đầu lên, nói một câu với Viên Lăng: “Một tuần, đi nhanh về sớm.”

Lúc đó Viên Lăng vội vàng thu dọn một số đồ, không quan tâm. Lúc Tề Hoàn đi ngang văn phòng của Đường Sát nghe được Đại đội trưởng đang kích động nói chuyện điện thoại ở bên trong: “Lý Hi, tiểu tử tốt, ba miệng của các người đều tốt! Nói với Trường Giang nhà cậu, khi nào muốn đi ăn thịt dê nướng thì nói, đội A chúng ta sẽ cho cô ấy ăn đã ghiền.”

Ngày thứ hai, Đường Sát bố trí Tề Hoàn tiếp nhận nhiệm vụ huấn luyện hằng ngày của Viên Lăng, thấy Viên Lăng lên tàu ở nhà ga, vô cùng đặc ý gọi điện thoại cho chủ nhiệm Lý: “Ông bạn gài, ông tin tưởng phán đoán của tôi. Chỉ đạo viên lúc trước của các người vừa nói, ấn tượng đầu tiên tôi là cảm thấy Lý Hi thích hợp với Trường Giang của các ông, lúc trước tưởng đây một cái cũng là ý tốt. Đứa nhỏ khôn khéo này, chính là không tin vào ánh mắt của đại đội trưởng!” Chủ nhiệm Lý thực tế nói: “Đúng, cảm thấy Viên Lăng và Trương Nam không thích hợp là ấn tượng đầu tiên của ông.” Đường Sát không phục: “Lý Hi bọn họ không phải là rất tốt sao? Một đôi như thế cũng thành rồi.” Chủ nhiệm Lý vẫn thành thật: “Đúng, thành một đôi phá vỡ một đôi!” Hôm nay tâm trạng Đường Sát vui, không thêm để ý: “Nói cho ông nghe, hôm nay con sói con của chúng tôi được vuốt thành mèo rồi. Tiểu tử kia đã mua vé xe đi Bắc Kinh rồi. Quay đầu cho ông lừa gạt cái nghiên cứu sinh kia trở về làm mồi chính, như thế nào? Trừ tiền độ chậm một chút, giống như thương lượng với tôi lúc trước!” Chủ nhiệm Lý thở dài một tiếng: “Trên tổ chức vừa mới quyết định, phái đồng chí Trương Nam đi đến Sudan làm nhiệm vụ. Chỉ sợ, chậm rồi.”

Bộ phận quân khi X, Viên Lăng nói với đồng chí tiếp đón: “Tôi tìm đồng chí Trương Nam.” Người nọ đánh giá Viên Lăng từ trên xuống dưới: “Anh là đến đưa tiền sao? Cô ấy sẽ xuất phát ngay lập tức, không thể ra tiếp anh, anh đợi người tới đón đi.” Viên Lăng sững sốt: “Cô ấy muốn đi đâu?” Cán bộ dân sự này nói: “Sudan.”

Vương Tiêu Kiệt nhận được tin tức đó là: “Có người tên Viên Lăng đến đưa tiền đồng chí Trương Nam. Hét lớn một tiếng: ”Bắt anh ấy lại cho tôi gặp!” Bỏ điện thoại chạy ra như điên, thấy Viên Lăng không nói hai lời, kéo anh ấy chạy: “Mau, mau mau, có lẽ còn gặp được một chút.”

Tuy rằng hai người dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi tập trung, cuối cùng vẫn chậm một bước. Cả đội chữa bệnh cùng bảo vệ đã bước lên xe đi Sudan, xe đóng cửa lại.

Một chiếc quân dụng lữ hành vững vàng khởi động chạy về hướng sân bay, nguy trang xanh thẫm, màu sắc trang nghiêm, đại biểu cho sứ mệnh cùng kiêu ngạo của quân nhân. Ánh mặt trời phản xạ ở trên kính, chiếu sáng chói mắt, loang lổ lộn xộn.

Viên Lăng cảm thấy bản thân nỗ lực thế nào, cũng không nhìn thấy Trương Nam... Không biết xúc động từ đâu ra, Viên Lăng dùng kết khí lực hét lên một tiếng về phía xe: “Nam Nam.”

Có lẽ thời gian chỉ có vài giây, nhưng mà Viên Lăng cảm thấy xa cách như một ngày một đêm, có một cánh cửa sổ xe chậm rãi kéo ra, qua bốn năm, cuối cùng Viên Lăng, lại nhìn thấy được Trương Nam rồi.

Tác phong quân nhân nghiêm túc không giấu được khuôn mặt của cô, ở trong gang tấc đối diện với mình từ từ xa, yên lặng không nói, chỉ có ánh mắt giao nhau, làm như lưu luyến.... Đến khi xe càng lúc càng xa, lại không thể gặp được.

Trương Nam cơ hồ dùng hết toàn thân khí lực để duy trì sự bình tĩnh, lúc bóng dáng cuối cùng của Viên Lăng biến mất trong tầm mắt, đè nén hồi lâu cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống mãnh liệt, không thể kìm chế. Một bên vừa lau nước mắt một bên vừa nghiêng răng nghiêng lợi: "Từng nghe người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm cho Chu Lang bị trọng tội? Viên Lăng, cái người xấu xa! Còn tới tìm tôi làm gì?

Tuy rằng Tiểu Triệu yêu cầu đem Viên Lăng vứt bỏ trên đường là hợp với lòng người, đồng chí Vương Tiêu Kiệt luôn lo lắng là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, sắp xếp Viên Lăng ở nhà khách, lại bị vợ mình khinh bỉ đè nén cùng ăn một bữa cơm với anh.

Trên bàn cơm, Tiểu Triệu thủy chung không cho Viên Lăng một vẻ mặt hòa nhã, Vương Tiêu Kiệt cũng có cái nhìn với Viên Lăng, nhưng mà Tiểu Triệu lại ồn ào như vậy, thật ngại ngùng, tự đồng giải thích với Viên Lăng: "Ba năm này Trương Nam không những khôi phục toàn bộ thân thể, còn lấy được bằng thạc sĩ, thành tích thật ưu tú."

Viên Lăng khó hiểu: "Nhưng làm sao có thể đi đến Sudan." Tiểu Triệu dùng khóe mắt nói chuyện với Viên Lăng: "Còn không phải bởi vì ai đó có thể chịu đựng, dạy cô ấy vật lộn, dạy cô ấy vẽ bản đồ... Dạy cô ấy một đồng rớt tung lên. Có nhiệm vụ nguy hiểm, trên tổ chức không lo lắng cho cô ấy thì còn ai lo lắng chứ?" Vương Tiêu Kiệt vỗ vợ mình nhìn Viên Lăng nói: "Triệu nhi của chúng tôi là đau lòng cho Trương Nam, cậu đừng để trong lòng. Bất quá cô cũng nói đúng một phần sự thật, kỹ năng dã chiến của Trương Nam là do cậu dạy, cậu cũng biết rõ. Cô ấy chính trị vững vàng, chuyên nghiệp vững vàng, quân sự vững vàng, rất thích hợp với nhiệm vụ lần này. Lại còn, chính cô ấy xin đi." Nói xong, đưa ra một quyển tài liệu, giao cho Viên Lăng.

Viên Lăng mới đầu cảm thấy quen mắt, nhìn kỹ, trước đây, là tài liệu bộ đội đặc chủng Trương Nam không thể trả lại. Hơn ba năm, bản tư liệu kham khảo này, bị đọc đến cũ rồi. Tiệp tay mở ra, ngoài ý muốn, nhìn thấy bên trên bị vẽ rất nhiều tiểu Ô Quy.

Tiểu Triệu cười khổ: "Lúc trước khi cô ấy nằm viện, chết sống ôm cuốn tư liệu này không buông. Kết quả, anh cũng không tới gặp cô ấy một lần. Tôi muốn ném, cô ấy liền ho ra máu. Sau này tốt rồi, lúc cô ấy không thuận lợi liền vẽ mặt tiểu Ô Quy lên trên, đôi khi, vẽ vẽ, tự mình nở nụ cười, sau đó vàng mắt lại đỏ... Làm cho người ta nhìn thấy tủi thân thay cho cô ấy." Sau đó sụt sịt khóc, Tiểu Triệu xúc động với Vương Tiêu Kiệt: "Anh nói cô ấy nhiều mâu thuẫn, cũng không nói không khóc..."

Tư vị phức tạp dâng lên trong đáy lòng Viên Lăng, lật từng tờ bản tư liệu này, dường như mỗi lần lật là nhìn thấy khoảng thời gian ba năm của Trương Nam. Cuối cùng trong một tờ, nét chữ nổi bật của Trương Nam: "Tên xấu! Có gì đặc biệt hơn người, lấy tiền cúng điệu của ai chưa?"

Viên Lăng không tiếng động nở nụ cười, cái mũi có chút chua xót: Cũng giống như hồi nhỏ, vẫn muốn cùng tôi một lần. Đứa ngốc, lấy tiền cúng điệu cũng có thể so sánh sao?

Vương Tiêu Kiệt an ủi: "Viên Lăng hay là cậu đi về trước, chờ cô ấy tới đó thu xếp xong, các người sẽ có thể liên lạc." Viên Lăng gật đầu, cảm thấy đành phải như thế rồi.

Tiến Viên Lăng đi, Tiểu Triệu nói với Vương Tiêu Kiệt: "Trương Nam hận một câu thơ: Từng nghe người có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, làm cho Chu Lang bị trọng tội. Anh nói là anh ấy nói sao?" Vương Tiêu Kiệt sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: "Vợ à, em thấy rồi, cái này đúng với oan gia cuối cùng phải ở cùng một chỗ." Tiểu Triệu sinh hận trong lòng: "Dựa vào cái gì? Viên Lăng anh ấy muốn vui là vui, muốn không vừa ý liền không vừa ý? Anh ấy là vai nam chính sao?" Vương Tiêu Kiệt thở dài: "Em có biết hai câu đó có nghĩa là gì không? Người vợ chấp nhận đóng cửa dài lâu, bất đắc dĩ anh hùng là đa tình..." Ôm vai vợ: "Vẫn là hai ta tốt, em nói đúng không?" Ngày đó Tiểu Triệu quay đầu lại đồng ý: "Chồng à, hôm nay ngày nói một câu mà em nghe rất thích." Vương Tiêu Kiệt vui vẻ: "Vợ, về nhà." Tiểu Triệu cũng vui vẻ: "Được!"

Nhưng mà, bởi vì điều kiện gian khổ, tình huống phức tạp, cần sự an toàn, hoặc là căn bản Trương Nam không muốn liên lạc với Viên Lăng. Tóm lại, lúc chấp hành nhiệm vụ ở Sudan, Viên Lăng thủy chung không thể liên lạc được với Trương Nam.

Sáu tháng sau, Viên Lăng nhận được tấm hình Vương Tiêu Kiệt gửi tới: "Liên Hợp Quốc ở Sudan cùng Trung Tướng Riddle bộ tư lệnh trao tặng nón màu xanh lam cùng giấy khen cho Trương Nam. Trên ảnh, Trương Nam cười tự tin xinh đẹp.

Vương Tiêu Kiệt nói: "Không biết rõ khi nào Trương Nam về nước, đoán chừng sẽ nhanh thôi." Viên Lăng cũng không nghĩ tới, anh cùng Trương Nam vào một tháng sau, lại gặp phải.

12. Chương 12: Có Phải Đàn Ông Đầu Bạc Tình

Kết thúc nhiệm vụ sáu tháng ở Sudan, Trương Nam xuống máy bay còn chưa kịp hít thở không khí hòa bình, liền được phái đi tham gia huấn luyện trao đổi thành viên và vũ khí của các nước về việc "Chống khủng bố" diễn ra ở Thượng Hải. Lần này Trương Nam thuộc nhân viên điều động bình thường, trực tiếp nghe lệnh của Thiếu tướng Lý Trinh, đây được coi như hành động đặc biệt.

Ở trong doanh trại huấn luyện, mỗi ngày Trương Nam đều đối mặt với một phần chiến tranh tàn khốc nhất hiện nay: tổn thương do vũ khí hóa học, tổn thương do vũ khí sinh học, đã xuất hiện thiếu thốn do đạn, chỉ mong vĩnh viễn đừng xuất hiện thương tổn do phóng xạ, tốc độ bắn ngày càng cao, lực đạn xuyên ngày càng mạnh. Tin tức từ thực tế chiến đấu thì quân y sớm đã bắt đầu nghiên cứu thêm những lĩnh vực khoa học khác, nghiên cứu vũ khí và cách sơ cứu, ma đạo và bạch đạo đã sớm hòa vào nhau.

Ngày đó hơi rảnh rỗi, Trương Nam một mình ngồi ở ký túc xá một mình suy nghĩ: Kỹ thuật cứu người vĩnh viễn đuổi theo không kịp với thủ đoạn giết người. Con người, trăm cay ngàn đắng, tiêu hao biết bao tiền của để nghiên cứu ra vũ khí tối tân hủy diệt đồng loại của mình, cuối cùng là vì sao? Chẳng lẽ kẻ thù của mọi vật chính là bản thân chúng ta sao?

Càng nghĩ càng phiền, tiện tay lấy một đĩa CD nhạc nhét vào, dây đàn nhẹ xoay, có Đán Uyển hát, lại là kinh kịch mộng xuân khe: "Dù sao đàn ông đầu bạc tình, làm người hai chữ công danh, lời ngon tiếng ngọt thật là dễ nghe, ai biết đều là ân tình giả dối." Bên trong Trương thị một bộ dạng phục tùng uyển chuyển giọng nói ai oán, nói ra toàn bộ chuyện trong khuê phòng... Trương Nam cơ hồ tức giận nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng hát lại lời bài hát phẳng phất một lưỡi dao lạnh đến thấu xương xẹt qua chỗ yếu ớt nhất trong lòng.

Bốn năm, cho rằng miệng vết thương đã khỏi hẳn, hóa ra, vẫn còn rỉ máu âm ỉ... Viên Lăng, tuy rằng ngày đó anh đột nhiên xuất hiện, mà tôi lại không dám liên lạc với anh, bởi vì Trương Nam ở trong lòng anh so ra còn không quan trọng. Tôi không biết anh có phải sẽ từ bỏ tôi gì đó hay không, tôi chỉ biết cuối cùng tôi cũng không thể chịu nổi khi bị anh từ bỏ. Huống chi hiện tại...thở dài một hơi, Trương Nam nói với chính mình: Chi bằng không nghĩ... dứt khoát đóng lại.

Lúc này cửa phòng bị gõ nhẹ, có người thò đầu đi vào, là người tóc vàng nước Nga thiếu tá Andrew, có chút tiếng Hoa gượng gạo: "Trương! Ca kịch hay như vậy sao lại tắt đi!" Trương Nam cười nói với anh ta: "Mời vào ngồi." Đứng dậy rót cho anh ta tách cà phê.

Trương Nam cùng Andrew đã biết nhau lúc ở Sudan rồi. Andrew là bộ đội không quân nước Nga theo cuộc sống quân y, chủ yếu phụ trách chuyên chở cứu hộ cấp tốc ở chiến trường, phân cấp cứu chữa là người thạo nghề. Lần trao đổi này gặp lại ngoài ý muốn, bọn họ thành bạn bè chơi thân với nhau. Người nhà Andrew được gọi là quý tộc mới ở nước Nga, nghe nói bối cảnh phức tạp, bản thân lại ưu tú lạ thường, mặc quân trang, nhưng mà bị cái văn hóa nước Nga thấm sâu vào luyện nên một người thanh niên tao nhã. Lúc rảnh rỗi, có thể cùng Trương Nam luyện tập múa ballet.

Andrew vui vẻ nói tiếng cảm ơn, nhắm cà phê, tò mò hỏi: "Trương, cái đó rất êm tai, nhạc gì vậy?" Trương Nam có chút mệt mỏi: "Là nhạc xưa, trước kia, Trương thị, một cô vợ nhỏ xinh đẹp. Bởi vì người chồng xuất chinh không có tin tức trở, đau lòng người chồng chỉ yêu tiền đồ, không thương cô..."

Andrew chen ngang: “Trương, cũng giống như cậu đúng không?” Đường như bị vạch trần vết sẹo trước mặt mọi người một cách thảm hại, Trương Nam đột nhiên quay đầu trừng mắt với Andrew, môi run rẩy.

Thấy cô phản ứng kích động, Andrew nghĩ: Bộ dạng cô nhạy cảm, xinh đẹp đến đáng thương. Cô nương, là ai nhấn tâm biến cô thành cái dằm này vậy? Mím cười, thật vô tội: “Cô ấy là Trương, giống như cô đúng không?” Trương Nam cuối đầu, cười xấu hổ: “Đúng vậy, chúng tôi đều họ Trương.” Andrew lắc đầu không đồng ý: “Bất kể thế nào, người đàn ông bỏ vợ đều có lỗi.”

Cảm xúc khác thường ở ngực bắt đầu khởi động, tay chân Trương Nam có chút luống cuống, nói có lệ: “Có lẽ đàn ông càng có chuyện quan trọng hơn.” Andrew nở nụ cười: “Bất quá theo tập quán của người Nga, Trương, cô gái xinh đẹp như vậy nên chọn một người đàn ông biết quý cô.” Nhìn môi Trương Nam giống như hoa hồng, Andrew đột nhiên nghĩ thương tiếc cho cô, ôn nhu giữ vai Trương Nam, nhẹ nhàng hôn xuống.

Sững sờ thấy gương mặt to lớn của Andrew ở trước mặt mình, bỗng nhiên Trương Nam hiểu được, lật nghiêng người tránh ra. Tuy rằng tránh được, nhưng trong lòng vô cùng uất ức, trong ánh mắt chứa đầy tức giận, không chớp mắt nhìn Andrew.

Mất đi mục tiêu! Bộ đội không quân tiếp đất không nổi giận nở nụ cười, tuy rằng đã đoán được nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất mát. Trương Nam còn chưa kịp phát tác, Andrew đột nhiên chuyển đề tài, thật nghiêm túc: “Trương, cậu tham gia huấn luyện đến nay càng lúc càng không vui, vì sao?” Trương Nam do dự, thử thăm dò nói: “Andrew, cậu cảm thấy lần này chúng ta trao đổi huấn luyện lần này cuối cùng mục đích là gì?” Andrew hí mắt: “Cậu nói sao?” Trương Nam nghiêng đầu có vẻ dăm chiêu, lời nói rất cẩn thận: “Phòng chống và chữa trị tổn thương trong chiến đấu hiện đại, bất quá số liệu người bị thương ở phạm vi rất lớn. Cậu nói sao?” Andrew nở nụ cười: “Chúng ta an tâm? Ba Phủ Lạc Oa có sở trường múa Thiên Nga Trắng nước áo, cho nên cô ấy là nữ hoàng ballet, trương, nguyên cứu vũ khí cùng cứu chữa tổn thương, vốn là hai loại nhan sắc của Thiên Ngan...” Thấy Trương Nam quay mặt, uống một ngụm cafe, Andrew quyết tâm: “Trương, cậu rất thông minh, cậu dò hỏi tôi, cậu đoán đúng rồi, tôi cũng là một phần TJ...” Trương Nam gắt gao im miệng.

Lúc này, loa phát thanh phát lên giọng nói vững vàng của tổng chỉ huy thiếu thượng Lý Trinh phá vỡ sự im lặng xấu hổ trong phòng: “Trung tâm chỉ huy gọi, trung tâm chỉ huy gọi, chiến khu không quân cứu hộ khẩn cấp nhận nhiệm vụ, chiến khu không quân cứu hộ khẩn cấp nhận nhiệm vụ!” Andrew cùng Trương Nam liếc nhau, chuẩn bị chạy nhanh ra ngoài.

Mệnh lệnh của tướng quân Lý Trinh rất đơn: “Tọa độ đó có rắn độc làm tổn thương, bắt đầu bay đến cấp cứu, yêu cầu 20 phút phải tới hiện trường.”

Lúc đó Trương Nam có chết cũng không thể nào tưởng tượng được, hai mươi phút sau, bản thân lại tự nhiên đụng phải Viên Lăng, hơn nữa còn là “đụng chạm” vào hàng thật giá thật.

Lần đó đối với Viên Lăng mà nói là có nhiều nhiệm vụ chiến đấu thực tế trong một lần, không có gì đặc biệt. Trên biên giới bố trí bao vây đội tội phạm thuốc phiện, vốn tất cả rất thuận lợi, lúc hoàng hôn muốn thu lưới phục kích, đại đội trưởng Đường Sát gặp một chút tình huống ngoài ý muốn, không đạt được lộ ra vị trí khi như một tên lính mới bị rắn độc cắn.

Tuy rằng Viên Lăng nhanh chóng cầm máu buộc chặt tĩnh mạch của ông ta, nhưng mắt xem xét thấy chân Đường Sát phồng lên, trong lòng nói: Tình huống nguy hiểm, quân y dưới chân núi mai phục không có thuốc giải độc, Viên Lăng khẩn cấp gọi bác sĩ cứu viện, tổng bộ báo tin cho Viên Lăng, “Cơ sở nghiên cứu và điều trị phụ cận đã điều một phi cơ có quân y cùng máu bay đến.” Hơn nữa còn hỏi ý kiến của Viên Lăng: “Cứu hộ hời đem quân y đưa đến nhảy xuống gần vị trí các cậu hay là nhóm cậu trực tiếp đưa người bị thương lên máy bay?”

Viên Lăng nhìn chân Đường Sát: “Xét thấy địa hình phức tạp, lại bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu, trực thăng đáp ở đỉnh núi, cánh cứu thương không dễ dàng đi lên trên. Chúng tôi chủ trương quân y xuống dưới.” Lại nhìn thấy địa điểm có thể bị phục kích bất ngờ cùng với sắc trời tối âm u sau khi mặt trời lặn, trong lòng toát mồ hôi thay cho quân y: “Quân y xuống dưới có khó khăn không?” Tổng bộ trả lời dứt khoát: “Không khó khăn.”

Trực thăng cứu hộ vô trang tới rất nhanh, không lâu địa điểm phục kích sau lưng ngọn núi truyền tới tiếng động cơ, Đường Sát luôn nhắm mắt dưỡng thần liền mở to mắt: “Viên Lăng, Tề Hoàn! Đi tiếp ứng một chút. Nơi này có tôi.” Viên Lăng cùng Tề Hoàn gật đầu, đi về hướng tọa độ trực thăng đáp xuống ngầm đoán.

Khi đến địa điểm ước định, đã có thể nghe thấy âm thanh động cơ trực thăng trên đỉnh đầu, trong lòng Viên Lăng nói: Nhanh thật, bay đến thành công. Lúc này màn đêm dần dần buông xuống một mảnh rừng cây đen tối, Viên Lăng cùng Tề Hoàn trong ánh sáng yếu ớt thấy cứu hộ mặc đồ ngụy trang bước xuống.

Đột nhiên, cây cối bên trái động lạ thường, cự ly quá gần, đối phương ẩn nấp cực kỳ tốt, làm Viên Lăng hiếm thấy tình huống phát hiện trong cự ly gần như vậy, cơ hồ đối thủ liền đụng phải người mình, Viên Lăng theo thói quen tự nhiên ra tay độc ác: Quét ngang, vác vai, phản đá. Đối thủ phản ứng cũng rất nhanh nhẹn, để bên hông, thuận thế quay cuồng, khuỷu tay đánh. Tề hoàn bên cạnh ảo giác trong nháy mắt: Viên Lăng VS Viên Lăng. Bất quá thực tế vẫn là Viên Lăng tài nghệ cao cường, một cái khóa cổ lưu loát, đem đối thủ áp chế dưới thân.

Hai người lúc lên lúc xuống, hô hấp khó khăn, đều có thể cảm nhận được sự quen thuộc, cảm giác đã lâu khi bốn mắt nhìn nhau trước khi nhận ra nhau. Mà khi Viên Lăng vừa chống lại ánh mắt đối phương, vẫn là chấn kinh, nhỏ giọng kêu một câu: “Nam Nam!”

Nhìn nhau khoảng 30 giây, Trương Nam cắn răng cố gắng hít thở, áp chế cảm xúc phức tạp muốn phun trào, nghiêng đầu, giải quyết báo cáo việc chung: “Báo cáo chiến địa số hai, đội cứu hộ đã với vị trí chỉ định.”

Đột nhiên gặp lại, như cách một thế hệ; Người đẹp dưới trăng, xinh đẹp như trước. Vốn lúc này nên có ngàn vạn lời muốn nói, chợt Trương Nam có thái độ lạnh nhạt, làm cho Viên Lăng có gan cao trăm thước, dưới chân đạp không có cảm giác, trong lòng lật đổ, vắng vẻ...

Cảm giác được bầu không khí quỷ dị, Tề Hoàn ho khan một tiếng. Viên Lăng có chút phẫn nộ buông tay, để cho Trương Nam đứng lên, cúi đầu trả lời: “Chiến địa số hai rõ.” Liền không nói gì thêm.

Ba người thành nhóm, theo thường lệ quây y đi giữa. Viên Lăng cố ý đi ở cuối cùng, bởi vì như thế này, anh có thể không kiêng nể đánh giá Trương Nam: Gầy, nhưng mà càng thêm nhanh nhẹn, gánh nặng đi đường núi lưng cũng thẳng, hơn nữa đi lại rất nhẹ nhàng, cơ hồ rơi xuống cũng không có tiếng động, trang bị cũng không giống, trang phục vừa người trên tay áo còn mang thêm cái băng tay màu đỏ hình chữ thập nhìn rất bắt mắt, dưới tà đeo thêm một cây súng mini tư đồngj 84 phòng vệ, hòm thuốc cũng là mới nhất. Con người vẫn là không thể tranh luận với người đẹp, nhưng mà khí chất thay đổi, trước kia cô là lưu ly tinh xảo đặc sắc, trời sinh có một trí thông minh ứng biến, sáng rọi lóng lánh, hiện tại là linh hồ ẩn sâu trong ngọc bích, trải qua nước thủy triều mài gọt điêu luyện, đã thu lại lòng hăng hái, tinh quang chứa ở bên trong. Nếu có thể xem nhẹ giờ phút này cố tình trấn tĩnh một cách cứng nhắc, như thế này vẫn là hoàn mỹ rồi. Viên Lăng có chút đau thương nghĩ: Trong bốn năm này, anh đã bỏ lỡ bao nhiêu kinh nghiệm của em? Nam Nam của anh, đã trưởng thành.

Tề Hoàn đi phía trước đột nhiên giơ tay lên ra hiệu dừng lại, Viên Lăng theo Tề Hoàn ngồi xuống quan sát: Bụi cây ven đường bị đứt vài nhánh, thật mới, có cao thủ leo lên xâm nhập vào! Nhất định là tiếng vang của trực thăng đã hấp dẫn kẻ địch lại rồi.

Đang xem xét, đột nhiên Trương Nam thở nhẹ một tiếng, Viên Lăng chỉ cảm thấy một luồng gió thổi tới từ sau lưng, theo bản năng cúi đầu né tránh, bên người đánh nhau kịch liệt bất ngờ xảy ra. Viên Lăng cùng Tề Hoàn trong nháy mắt đều tự tiếp một đối thủ. Người tới không dễ chọc, Viên Lăng dư quang quét đến một cái bóng đen cao lớn đang đánh về phía Trương Nam, xem ra đường công phu này là ba tên đứng đầu rồi. Ngay tức khắc Viên Lăng chấn động, không do dự quay thân rút ra một cái dao găm, sắc bén uy mãnh không có chỗ nào trụ được, đồng thời cũng không quên quan sát tình cảnh của Trương Nam, hoàn hảo thân thủ Trương Nam linh hoạt, có thể duy trì miễn cưỡng, nhưng mà sức lực kém xa so với tên kia, giao lộ một vòng không cần thận bị áp chế lật chuyển trên đất. Người nọ dường như đột nhiên cảm thấy thân thể Trương Nam mềm mại khác thường, mới phản ứng được đối thủ trong bóng đêm là con gái, liền mượn ánh trăng cúi đầu nhìn.

Viên Lăng căng thẳng trong lòng, ra tay mạnh một phát, cảm giác đầu dao mềm mại cắt đứt yết hầu đối phương, thuận thế trở lại. Khi đó, Viên Lăng cảm thấy được từ khi anh biết Trương Nam tới nay đây là

một màn quỷ dị nhất: Trương Nam bị vây trong hoàn cảnh xấu, không hề sợ hãi chống lại ánh mắt của người nọ, môi cười, sắc đẹp lưu chuyển. Trong lúc đó người nọ sững sốt, Sắc mặt Trương Nam không thay đổi, khi ngã sấp xuống lấy súng lục trong lòng bàn tay lên nòng bóp cò, một tiếng “Đoàng”, thi thể kẻ địch ngã xuống. Viên Lãng xông lên chỉ còn kịp che ánh mắt Trương Nam, “Đừng nhìn!”

Vẫn chậm một bước, Trương Nam thấy được, trên người không thể tránh bị văng máu tươi cùng ốc, làm bác sĩ biết cái này là gì, sắc mặt Trương Nam chợt tái nhợt.

Viên Lãng giúp cô đẩy thi thể ra, Trương Nam hoảng hốt đứng dậy, bản năng trốn ở một bên của Viên Lãng, nắm lấy vạt áo của anh, co rúm người lại. Tay Viên Lãng đem cô giấu ở sau lưng, rút súng lục, cảnh giác quan sát xung quanh.

Lúc này Tề Hoàn cũng giải quyết xong, quan sát một chút, không có chuyện gì, đã chạy tới hỏi: “Không có chuyện gì chứ?” Viên Lãng nhìn Trương Nam, Trương Nam ổn định thần trí lại, có chút giận dữ bản thân buông Viên Lãng ra, ngẩng đầu nhìn Tề Hoàn: “Không có việc gì! Đi thôi.”

Trương Nam không nghĩ tới: Gặp lại đường sắt, là chuyện thú vị như vậy. Ở phía sau trận địa lão A, an toàn trong góc chết, Viên Lãng cùng Tề Hoàn báo cáo nguyên nhân có tiếng vang của súng, Đường Sắt phải vài người đi lại lục soát.

Chống lại ánh mắt, Đường Sắt cùng Trương Nam có chút xấu hổ, cũng may có chuyện vết thương làm tiếng nói chung, Trương Nam hỏi chuyện sau khi trúng độc, phân biệt rắn độc bị đánh chết, lại cúi đầu quan sát miệng vết thương của Đường Sắt, phán là không có máu rắn độc lưu thông.

Bắt đầu khử trùng, lúc ngẩng đầu quan sát sắc mặt của Đường Sắt, phát hiện ông ta đau đến nhú mào, ngón tay cảm giác cơ bắp của ông đang căng cứng. Trương Nam nhớ lại, đột nhiên nở nụ cười tươi như hoa với Đường Sắt: “Rất đau đúng không?” Đường Sắt có chút tức giận, trầm mặt: “Trương Nam, biểu cảm của cô là sao? Vui sướng khi thấy người gặp họa sao?” Trương Nam cười xấu xa, vừa lòng cảm giác cơ bắp của ông đã ổn định lại, trên tay không ngừng, ấn thành hình chữ thập, đồng thời nói với Đường Sắt: “Trời sinh khuôn mặt tươi cười, hiện tại là biểu cảm nghiêm túc đây.” Vừa lòng nhìn ông bị dụ không nói được, cúi đầu bắt đầu nhanh nhẹn dẫn độc. Sau đó trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cười đến ngũ quang sáng lên: “Đây mới gọi là vui sướng khi người gặp họa.” Nói xong, đâm một châm kháng độc vào. Đường Sắt bị cô làm cho tức giận đến choáng váng đầu óc, còn chưa biết đau. Trương Nam đã xử lý xong rồi.

Đường Sắt hiểu rõ: “Được lắm nha đầu, công phụ kỹ thuật giỏi, là một bác sĩ tốt.” Trương Nam lại đưa cho Đường Sắt uống thuốc kháng độc, lần này nở nụ cười bình thường: “Thiết đội, ông nói đùa à, ông đừng nóng giận. Hiện tại tạm thời không cần di chuyển, ngày mai đổi thuốc là được, yên tâm, không nguy hiểm rồi.”

Một bên Tiết Cương phụ trách thấy Trương Nam vất vả, thuận tay đưa một hột mì trứng cà chua còn nóng cho Trương Nam, nói: “Mai phục, không tốt, bác sĩ cô ăn thêm một chút đi.”

Ai biết mặt Trương Nam vừa thấy cà chua, cúi đầu nhìn lại vạt áo của mình trước đó bị dính máu đỏ tươi, sắc mặt đột nhiên chuyển biến thê thảm, nôn một tiếng, xoay người lại nôn ra. Đường Sắt quan tâm nhào người lên: “Trương Nam, sao thế?” Trương Nam đang cố gắng nôn, xoay tay lại chỉ Viên Lãng, ý bảo ông hỏi anh ta.

Ai biết một cử chỉ kia làm cho nhóm người lão A liên tưởng phong phú, Tiết Cương nhìn chăm chăm vào Trương Nam đang nôn khan cùng Viên Lãng đang vỗ lưng cho cô, sùng bái nói: “Xem ra tốc độ của đội trưởng quá nhanh rồi...” Viên Lãng ngăn người, liền dùng chân đá. Trương Nam vốn nôn ra đã tốt hơn một chút, ngậy ngốc, hiểu rõ, mặt đỏ lên trong nháy mắt, hít thở nghẹn lại, lại bắt đầu ho mạnh.

Viên Lãng lạnh lùng liếc Tiết Cương một cái, bưng bình nước của mình lên cho Trương Nam uống, rất cẩn thận giữ chặt gốc độ, giọng nói nhẹ nhàng: “Từ từ uống, đúng, chậm một chút, đừng để ý đến bọn họ.”

Trương Nam không có gì thả lỏng một chút, liền uống vài ngụm nước từ tay Viên Lãng, mới bước xuống vững vàng. Tuy rằng vẫn không nói chuyện, Viên Lãng cảm thấy, Trương Nam cùng mình trong lúc đó, dường như không khó chịu như vậy.

Hơi có chút vui sướng. Đột nhiên bên tai nghe giọng nói Tề Hoàn vang lên: “Chỉ huy số 2 chú ý, mục tiêu xuất hiện thái độ tấn công.”

Lời cuối sách:

Sau khi kết hôn, đồng chí Trương Nam liền độ sức trong vấn đề cười thật mê hoặc với kẻ địch, hướng thượng cấp lãnh đạo tức là đồng chí Viên Lăng đầy đủ những lời giải thích: “Hư nhưng chân thật, yếu kém mà mạnh mẽ, Xinh đẹp có thể khơi dậy thành tai họa, nó cũng có thể làm một vũ khí. Tuyệt chiêu này là em ở thời điểm huấn luyện phát minh ra.” Sau đó rất cao ngạo nói: “Chỉ dùng ỉnh, người khác không dùng được.”

Viên Lăng vui bề, cùng cô đánh đó, chiêu này mình cũng có thể dùng, Trương Nam không phục. Nói một ngày Trương Nam sẽ tham gia dự thính huấn luyện của lão A, buổi sáng Viên Lăng đánh nhau kịch liệt khi áp mình ở trên người Tiết Cương nở nụ cười xinh đẹp, Tiết Cương sờ tóc gáy, lập tức thét lên chói tai, nhảy lên, chạy trời chết. Để lại những người ở lão A hai mặt nhìn nhau, đội trưởng Viên dương dương đắc ý. Chỉ có Tề Hoàn biết, sau này, Trương Nam giặt sạch quần áo một tháng, Tiết Cương có một tháng ác mộng.

13. Chương 13: Không Cam Lòng Đánh Nhau Kịch Liệt Ở Dã Chiến.

Nghe Tề Hoàn báo cáo xong, Đường Sát bảo Viên Lăng phụ trách chỉ huy chiến trường. Viên Lăng gật đầu, quay người liền bước đi về phía trước, Trương Nam cảm thấy, Viên Lăng không quay đầu lại đã xông đi trước rồi. Đường Sát biết, trước khi anh đi đã nhìn đảo qua khu vực nơi ẩn nấp này rồi, xác định hậu phương an toàn. Lần đó tiến hành chiến đấu rất thuận lợi, diệt toàn bộ 19 tên đạo tặc, đại đội A không tổn hại nào trong chiến đấu.

Đường Sát cảm thấy luôn biểu hiện của Trương Nam cùng với một mình cũng rất xuất sắc. Sau khi bọn người Viên Lăng tiến vào tình huống chiến đấu, Trương Nam vẫn tuân theo kỹ thuật nghiệp vụ có chút cứng nhắc, không phải chuyện quan trọng sẽ không tiến lên hoạt động trước, bởi vì quân y chết trận ở chiến đấu thực tế sẽ đã kích nghiêm trọng đối với tinh thần của đội ngũ bộ đội, cho nên Trương Nam nắm trong tay thủy chung ở vị trí canh gác, bảo vệ bản thân, cứu chữa người bị thương. Cho dù phía trước tiếng súng nổ kinh thiên động địa, cô chỉ bình tĩnh để ý quan sát hoàn cảnh, canh gác người bệnh ở phạm vi ẩn nấp. Từ trong ánh mắt cô, Đường Sát đoán được con đường khẩn cấp lui lại của cô gái kia đều tính toán rất tốt, tuy rằng Trương Nam đều tin tưởng bọn người Viên Lăng, nhưng mà phòng trước vẫn hơn.

Thời gian tiếng súng kết thúc, lúc đội A hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt, Trương Nam cảm thấy, tầm mắt của Viên Lăng đảo qua mình trước. Thấy tinh thần Trương Nam phấn chấn đứng canh giữ bên cạnh Thiết đội, Viên Lăng âm thầm thở nhẹ ra, trong lòng nói: Được, có tiến bộ, so với lúc đánh gục mình có quy tắc hơn.

Lúc này, tai Trương Nam nghe có âm thanh vang lên: “Cứu hộ A, cứu hộ A, nơi đóng quân ra lệnh rút về đường cũ. Trục thẳng nửa giờ sau đến chỗ. Xong.”

Trương Nam chau mày, “Rõ, xong.” Mệnh lệnh có chút kì lạ, theo lý, Trương Nam sẽ cùng xuống núi với đội A, đem tình huống của người bị thương giao cho nơi điều trị, sau đó chờ xe tập huấn ở doanh trại tới đón. Lần này, doanh trại gấp vì cái gì?

Đường sát nghe xong mệnh lệnh này, cũng cảm thấy bất ngờ thình lình, vốn định theo quy cũ để cho toàn bộ người đội A thu đội, nhìn thấy Viên Lăng, vùng tay lên: “Tiền cô ấy.”

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Đường Sát lầm bầm: “Viên Lăng, tiểu tử anh bắt người cho tôi.” Tề Hoàn lắc đầu, vui vẻ: “Không tin được.”

Đúng lúc này, Đường Sát nhận được một mệnh lệnh kỳ lạ. Tề Hoàn nói: “Hồngбет! Bảo đội trưởng trở về đi!”

Đường Sát nhíu mày lắc đầu: “Không còn kịp rồi. Không thể lợi vũng nước đục này, chúng ta thu quân.”

Ánh sáng mờ mờ, Viên Lăng cùng Trương Nam đi về địa điểm trục thẳng đáp xuống, đường núi gấp ghe, rừng cây rậm rạp. Nhìn cảnh tượng giống như với lúc trước, thật giống.

Một đường không tiếng động, Trương Nam thủy chung cuối đầu, Viên Lăng yên lặng đánh giá cô, sắc mặt trắng như tuyết, lông mi dài hơi rung động, bản thân lúc ở cùng với mình đều cứng ngắc. Viên Lăng nhỏ giọng hỏi: “Lần đầu tiên giết người?” Có lẽ hơi thở của Viên Lăng quá mạnh mẽ, có lẽ lúc này hơi thở mạnh mẽ phát ra âm thanh làm cho người khác cảm thấy an tâm, yế đuối đã lâu bỗng nhiên bị khơi ra, bỗng bật mà lại không thể ngăn chặn, Trương Nam theo bản năng gật đầu, cảm thấy tay bắt đầu hơi run, đêm qua đánh nhau kịch liệt, tử vong, máu tươi ùn ùn kéo đến trước mặt, dưới chân đột nhiên lảo đảo.

Đột nhiên phía sau, một đôi tay ấm áp, kéo thân mình lại, giọng nói trầm thấp của Viên Lăng vang lên đỉnh đầu: “Em thật dũng cảm.”

Uất ức bị đè nén đã nẩy mầm, cái mũi chua xót, giống như có nước mắt tuôn ra. Trương Nam không từ bỏ ngẩng đầu nhìn Viên Lăng, không biết nên nói cái gì, lại cúi đầu, cắn môi. Viên Lăng nở nụ cười: Người ngày hôm qua rất lợi hại, thời gian không cách nhau bao nhiêu lại khác như vậy. Xoay người ngồi xổm xuống: “Đi lên.”

Cảm giác Trương Nam do dự, bất động. Trong lòng Viên Lăng co rút từng trận đau đớn, cô gắng nói nhẹ nhàng: “Với tốc độ này của em, 30 phút nữa có thể đến đỉnh núi sao?” Trương Nam do dự một chút, vẫn nghe lời leo lên. Đồng ý nhắm mắt cho bản thân phóng túng một lần, giờ phút này, để ỉnh giả bộ cái gì cũng chưa xảy ra đi... Việc đời sẽ có ngày biến đổi, có lẽ ngày mai Thượng Hải sẽ thành Tang Điền (*(địa danh, thuộc nước Quốc thời Xuân Thu, nay thuộc tỉnh Hà Nam, Trung Quốc), ít nhất bây giờ ở trên lưng Viên Lăng, lại còn dày rộng ấm áp.

Không khí có chút xấu hổ, Viên Lăng không nói chuyện nhắm nhĩ: “Em lên thượng úy rồi.” Trương Nam “Uhm” một câu: “Anh cũng so sánh.” Viên Lăng cười: “Cuối cùng hơn ngôi sao so với tôi. Trước kia em nói, chờ em hơn ngôi sao so với tôi, là đến nơi.”

Vành mắt Trương Nam đỏ, cắn chặt miệng không nói, nghĩ: Anh còn nhớ rõ sao?

Viên Lăng thấy Trương Nam ko nói chuyện, đành tiếp tục nói: “Em, ho ra máu.... Tốt không?” Trương Nam khó có được khẩu khí khó chịu: “Không có việc gì! Kỳ thực ở dã chiến IU ngây ngốc một tuần cũng là khổ nhục kế, nghĩ anh sẽ đến nhìn tôi. Thật ngốc. Không có đội trưởng Viên Lăng cầm được thì cũng buông được.” Vai Viên Lăng rõ ràng run lên một chút, không nói thêm, yên lặng đi về phía trước.

Cảm giác được tim của anh đập, Trương Nam yếu ớt nói: “1533 ngày rồi.” Viên Lăng “A.” một tiếng, không hiểu rõ. Giọng nói Trương Nam thật thấp: “Cách ngày ở trong núi nhận được thư của anh, đã 1533 ngày rồi...” Cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống, hung hăng rơi trên cổ Viên Lăng, không thể cứu vãn...

Nhẹ nhàng đặt cô xuống, Viên Lăng quay người lại, thấy Trương Nam hai mắt nhắm lại, gục đầu xuống, giọng nói có chút khàn khàn ngoài ý muốn: “Nam Nam, anh sai rồi.”

“Anh sai rồi sao?” Đau thương không thể đè nén đột nhiên dâng lên, Trương NAM mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời trừng Viên Lăng: “Anh không phải là Viên Lăng chưa bao giờ làm sai sao! 1533 ngày, anh ném tôi rơi xuống 1533 ngày anh lại nói với tôi là anh sai rồi sao?!” Tích góp bốn năm ủy khuất từng chút đè nén và khắc chế, tức giận nắm lấy vạt áo của anh giày xéo, cuối cùng Trương Nam đau lòng khóc thành tiếng: “Viên Lăng! Anh... Vì sao có thể nhẫn tâm ném tôi? Anh.... sao có thể... nhẫn tâm ném tôi...”

Viên Lăng vươn một bàn tay, xuyên qua tóc sau đầu Trương Nam, nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng kéo vào trong ngực mình, quần áo trước ngực ướt đầm, cái này chảy ra một loại nước mắt, mẫn mẫn nóng ở ngực.

Viên Lăng thủy chung không giải thích cái gì, chỉ yên lặng ôm lấy cô. Một lát sau, Trương Nam cảm thấy lỗ tai, trên má có cái gì lạnh lạnh rơi xuống, ngẩng đầu, bỗng nhiên Viên Lăng bối rối quay mặt. Anh... khóc rồi. Trương Nam kinh ngạc liếm một giọt nước mắt, ngậm trong miệng: Viên Lăng, nước mắt của anh cũng mặn sao?

Lúc đó Viên Lăng hoài nghi thấy cái gì đó, giữa ánh sáng mờ mờ có một điểm đỏ nhỏ quét qua trán Trương Nam, Viên Lăng trực giác nhanh mang Trương Nam ngã lăn một vòng, “pằng pằng pằng...” Một chuỗi tiếng súng đạn bắn liên thanh vào nơi vừa đứng, đất chỗ đó bị bắn ra đầy bụi đá. Viên Lăng cùng Trương Nam cùng lúc nói ra: “Người từ nơi nào tới?” Viên Lăng gọi chiến hữu không được, trong tai nghe của Trương Nam im lặng đến kỳ lạ, hai người đối diện, tình huống kỳ lạ. Nhưng mà đối phương nhất quyết không buông tha, đạn bắn một đường đuổi theo.

Viên Lăng nâng súng ngắm bắn phản công, tìm mọi cách đẩy Trương Nam: “Đi tìm thiết đội!” Trương Nam gạt đầu, Viên Lăng ở lại quyết định che chắn đánh trả, người không chút do dự liền lật chuyển, mạnh mẽ nhảy lên phạm vi phục kích. Cô dễ dàng thoát thân, cảm ơn Viên Lăng phản kích xảo quyết, hung hăng cho đối phương một góc bắn chết.

Trương Nam theo đường cũ, liều chết chạy, vừa chạy vừa nghĩ: Viên Lăng! Kiên trì! Tôi lập tức dẫn người trở lại.

Chạy một lộ trình nhỏ, tình cảnh trước mắt làm Trương Nam choáng váng trong nháy mắt: Thiết đại đội, Tề Hoàn các người đâu rồi? Cẩn thận nhìn xung quanh một chút, xác định chạy không sai phương hướng, nhưng doanh trại vừa rồi còn náo nhiệt, bây giờ đã không còn một bóng người.

Ban ngày trời trong, bỗng dưng Trương Nam cảm thấy sợ đến nổi da gà, tiếng súng vang lên, đất đá dưới chân bay loạn. Trương Nam phi thân nhào vào chỗ bí mật vừa rồi cũng Thiết đội ẩn thân, nhìn hai bên một chút, tốt, vừa rồi bản thân chọn lựa hết sức cấp bách rút lui theo thông đạo còn chưa bị phong tỏa, chỉ cần xoay người chạy xuống, có thể xuống núi gặp được đội A, con đường lui an toàn nắm chắc rất cao.

Quay đầu nhìn lại lối mòn, Viên Lăng! Viên Lăng có thể kiên trì được đến đó sao? Nghe tiếng súng trên đỉnh núi, Trương Nam quyết tâm, cầm súng mini tự động hướng về phía tiếng súng vang, một đầu chui vào bụi cây ven đường.

Chính lúc vòng vèo công phu tiếp cận, tiếng súng đột nhiên ngừng hẳn! Trương Nam căng thẳng trong lòng. Viên Lăng! Ngàn vạn lần anh đừng gặp chuyện không may! Tiếp tục chạy đến chỗ vị trí trong rừng theo trí nhớ. Càng chạy, phát hiện một vấn đề mới: Phương hướng! Rừng cây dày đặc che mất mặt trời, không có tiếng súng chỉ dẫn, sẽ đi đến đâu?

Hung hăng vỗ mặt mình, Trương Nam, dùng đầu óc, tọa độ không trung còn nhớ rõ không? Nhớ được! Tốt lắm, phương hướng! Viên Lăng đã dạy, lợi dụng mặt trời cùng đồng hồ phân định, ngay tại chỗ thời gian lưu ở hai bên, mặt trời ở hướng Đông, ở 12 chính là hướng Nam, hai bên 18 mặt trời ở hướng Tây, thế nào lại xui xẻo như vậy? Ngọn núi bay đầy sương mù, căn bản nhìn không thấy mặt trời. Bình tĩnh, bình tĩnh... Viên Lăng còn nói qua, có thể lợi dụng cây cổ thụ đứng một mình, bình thường phía Nam cành lá rậm rạp, góc vỏ cây bóng loáng, phía Bắc cành lá rất thưa. Trương Nam đã khóc lên rồi... Nhiều cây cổ thụ như vậy, bản thân mình còn trốn ở trong bụi cây. Còn có cái gì nữa? Đúng rồi, đúng rồi, Viên Lăng còn nói, cửa chính khu miếu thờ phần lớn ở nước đi đều đứng về hướng Nam... Đại gia nhà anh, nơi hoang sơ vắng lặng, miếu ở đâu ra? Viên Lăng! Quay về đất liền đem anh đi cạo trọc đầu đưa vào trong miếu đi!

Lúc ở thế khó xử, điểm đỏ khủng bố chợt lóe lên ở trước mắt, Trương Nam đã thành con chim sợ cành cong, xoay người lăn lộn giữa bụi cỏ, phía sau viên đạn như phụ họa quét qua quét lại. Trương Nam chật vật té ngã lăn lốc tìm kiếm chỗ ẩn nấp, chẳng quan tâm trên người trên mặt có bao nhiêu vết thương, theo bản năng xoay người tránh né đạn bay loạn đầy trời. Sau một chuỗi dài tuyệt vọng, đột nhiên Trương Nam bị người túm đứng lên, kéo ra phía sau, ở lúc thở dốc cô ngẩng đầu: Ánh sáng trong rừng cây tối tăm rọi lên bóng lưng quen thuộc, Viên Lăng, giống như chiến thần chắn phía trước thân mình.

Không hiểu thực sự, Trương Nam thở dài một hơi. Cô thở phào, trong lòng Viên Lăng đều dẫn ra tới cổ họng, giơ súng bắn trả đồng thời gầm lên: “Vì sao em trở lại?” Trương Nam thở: “Không thấy bọn người Thiết đội nữa!” Viên Lăng cũng không quay đầu lại mắng: “Tự mình chạy đi!” Trương Nam mạnh mẽ lắc đầu, tạm thời tìm tảng đá ẩn nấp: “Không thể ném một mình anh!” Vì nghiêm túc tấn công, một băng đạn bỏ ra, nắm chuẩn thời gian áp chế hỏa lực, để cho Viên Lăng có thời gian đổi băng đạn.

Viên Lăng mạnh mẽ cắn răng, trong lòng đau đớn như bị lửa thiêu đốt, nha đầu ngốc! Khi nào thì, còn không thể ném một mình tôi, chẳng lẽ chuyện tôi ném em, đã quên nhanh như vậy rồi sao?

Bước ngắm bắn cùng với tầm bắn của súng mini tự động không giống nhau, hai người phối hợp trước sau coi như ăn ý. Viên Lăng mang theo Trương Nam vừa đánh vừa di chuyển, hi vọng tìm cơ hội thoát thân. Nhưng mà kẻ địch hơn bốn mươi người đuổi theo họ như hình với bóng. Đối phương không nhanh không chậm, trái lại chạy đuổi theo bọn họ, giống như mèo vờn chuột, Viên Lăng cảm thấy bọn họ chặn đánh chỉ cần một quả lưu đạn là có thể đánh chết mình, nhưng mà đối phương như quyết tâm chầy nhay với bọn họ.

Bọn họ muốn bắt sống! Trong lòng Viên Lăng dâng lên hy vọng: Cố ý để cho Trương Nam đảm nhiệm công

kích bằng hỏa lực, anh vọng trộm hy vọng đây là lính tuần tra ở biên giới bắn nhau ngoài ý muốn. Nếu là như vậy, đại khái có hy vọng đối phương tuân thủ công ước Geneva đã phán cô thuộc loại phi chiến đấu chỉ phòng ngự phản kích, có cơ hội đối xử tử tế người có ký hiệu chữ thập mà Trương Nam đang mang.

Không lâu sau liền thấy Trương Nam xuất hiện, xông về phía trước chủ động bắn khoảng cách, đem ký hiệu trên tay áo vứt xuống, hung hăng ném ra ngoài, quay đầu căn răng liếc Viên Lăng một cái. Lại mắng cùng vô dụng, Viên Lăng thở dài một tiếng, vừa đau lòng vừa muốn cười: Dừng mãnh lúc nhỏ lại nổi lên.

Đạn dùng mau hết, tình huống ngày càng gay go, mạnh mẽ chạy vật lộn một vòng, chân Trương Nam chậm lại rõ ràng, có lẽ kỹ thuật quân sự nhất thời vẫn là tối tăm trong quá khứ, nhưng thể lực Trương Nam kém xa so với Viên Lăng, huấn luyện trọng điểm của quân y và lão A, từ đầu đã không giống nhau.

Vũ khí nguy hiểm cũng không thể không thử. Viên Lăng triệu Trương Nam đánh thể thủ: Phá vây! Lúc này mấy bóng đen ở trong rừng cây thoáng qua một cái, “Mười giờ!” Tiếng la của Viên Lăng cùng tiếng súng đồng thời vang lên, nhóm bóng đen nằm ngay tại chỗ, Viên Lăng căn răng một cái đẹp viên đạn cuối cùng ngang ngược “pằng pằng” bắn qua. Đồng thời nắm Trương Nam lên cấp tốc di chuyển ngược lại, đột nhiên có người từ phía sau lùm cây xông tới, bắt lấy hai chân của anh làm anh ngã xuống mặt đất.

Trong lòng Viên Lăng kinh sợ, bởi vì đây là động tác bắt giữ theo thói quen của lính trinh sát quân ta. Viên Lăng biết sau một động tác này là nhảy đến lên lưng anh, chia nhau, khóa hầu, anh mạnh mẽ đánh một cái khuỷu tay ra sau. Người tới thét lớn một tiếng, nhưng tiếp theo, ba bóng đen nhanh chóng nhảy lên, một người nâng phần khuỷu của Viên Lăng lên, một người quỳ gối ở trên eo Viên Lăng, cuối cùng một cái chưởng đánh anh ngất đi...

Lúc Viên Lăng tỉnh lại, phát hiện bản thân bị trói rất chắc chắn. Thấy Trương Nam tốt hơn, tay chỉ bị còng ngả ngồi ở bên cạnh, đầu tiên quan sát không thấy chịu uất ức gì. Lại nhìn bốn phía, dường như là một chỗ nào đó trong khe núi, chỉ có một người trông coi, đại khái là không đoán được mình sẽ tỉnh sớm như vậy, đang đưa lưng về phía bọn tù binh nói chuyện điện thoại, mơ hồ nghe thấy là tiếng Trung.

Cuối cùng là ai? Viên Lăng cảm thấy nghi ngờ, tay phải nhận lấy Trương Nam đang nhét đến một cái gì đó lạnh lạnh, kiểm tra: Dao giải phẫu! Viên Lăng kinh ngạc và khâm phục nhìn Trương Nam, ý nói cô có vũ khí mà không bị tìm ra sao? Trương Nam giống như xem thường nghiêng về, nói nhỏ bên lỗ tai anh: “Dao chém sắt, hiểu biết nhiều? Đương nhiên cất giữ bên người. Tôi không sao. Không biết bọn họ tính toán cái gì?” Viên Lăng trợn trắng, nếu không phải là tình huống nguy hiểm sẽ vui vẻ kêu lên tiếng. Trương Nam!

14. Chương 14

Vài người mặc đồ nguy trang, mang mặt nạ màu đen cổ quái dẫn hai tên tù binh mới đi vào. Trương Nam nghe thấy tiếng bước chân đoán được bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh; Viên Lăng ngã nghiêng trên mặt đất, thấy trong đó có hai đôi giày vô cùng quen thuộc thuộc của quân xanh, rất nhanh xoay chuyển suy nghĩ.

Khi kẻ địch đi đến trước mặt, Viên Lăng rất muốn cười nhạo bọn họ, ai biết người ta căn bản không để ý đến mình, người cầm đầu nọ dùng mũi chân chọc vào cằm Trương Nam, từ trên cao nhìn xuống xem xét: “Quả nhiên xinh đẹp lại thông minh. Đem phù hiệu trên tay bỏ xuống cũng vô dụng.” Trương Nam quay đầu cùng Viên Lăng hai mặt nhìn nhau, bí mật thuộc về hai người, hoàn cảnh khẩn trương cũng muốn cười châm biếm.

Người thẩm vấn dĩ nhiên không vừa lòng cho bọn họ trao đổi bằng ánh mắt, mũi chân chuyển qua khuôn mặt trắng nõn của Trương Nam: “Đừng nhìn hắn, tôi tìm cô.” Nghiêng đầu tránh cái chiếc giày đáng ghét này, Trương Nam lạnh lùng cùng đối diện với tên thẩm vấn mình. Đối phương nhún vai cúi đầu, giọng nói dụ dỗ: “Nói đi, cô nương, kế hoạch TJ là cái gì?”

Trương Nam gục đầu xuống, mặt không cảm xúc, hai đầu gối quỳ ngồi, không nói biết, cũng không nói không biết. Một giây sau, giày đối phương liền hung hăng đạp vào đầu vai Trương Nam, đạp một cái làm cô lão đảo ngã xuống.

“Không nói?” Giọng nói trở nên dữ tợn, hung tợn đá một cước bên eo cô. Trong nháy mắt đó, Viên Lăng nhắm hai mắt lại, vốn động tác trên tay đang tạm dừng lại tăng nhanh rồi.

Lần ngã lần này đụng tới tảng đá mới có thể dừng lại, Trương Nam thở dốc một lát, bắt đầu lay động thân, ánh mắt vẫn như cũ không gọn sóng, điều chỉnh tư thế một chút, thân thể hơi phát run, nhưng vẫn không nhìn Viên Lăng.

Người hỏi cung dĩ nhiên không có tâm tình thương hoa tiếc ngọc, nhắc chân dẫm lên tay phải Trương Nam: “Tay thật đẹp, nếu tôi dùng sức, cả đời này của cô, sẽ không có cách nào phẫu thuật nữa rồi.” Ánh mắt Trương Nam đột nhiên trợn to, hồ nghi nhìn đối phương.

Dường như phát hiện mình nói sai, người đối diện cũng sửng sốt một chút: “Bác sĩ, có thể mời cô, bằng lòng dạy tôi một khóa học.” Trương Nam cắn môi, chau mày không nói chuyện, chân người nọ dùng sức nghiền xuống dưới, tay đứt ruột xót, dĩ nhiên Trương Nam đau đến cực độ, không khống chế được la lên một tiếng kêu thảm thiết, trên trán đều đổ mồ hôi lạnh, nước mắt chảy ròng.

Chịu đến khi người nọ thu chân lại, cô cố gắng hô hấp, cả người run lên ngắc đầu, hung hăng nhìn chằm chằm đối phương, hắt cằm lên, mạnh mẽ cắn chặt răng cho hắn thấy.

Viên Lăng yên tĩnh ngã xuống ở một bên, trên trán mạch máu nổi lên cô gắng không để lộ ra sơ suất, nắm bắt lúc Trương Nam đang hấp dẫn địch, nhân thời cơ, cố gắng cựa sọt dây thừng.

Một tên mang mặt nạ thông thả đi lại, cười lạnh một tiếng, bỗng chốc kéo Trương Nam lên, vuốt ve mặt cô, “Xẹt” một tiếng vạch áo dã chiến của Trương Nam tìm tòi, lộ ra bờ vai trắng nõn rét lạnh trong không khí. Trương Nam run một chút, xoay mặt đi. Người nọ được đằng chân lân đằng đầu, bàn tay to đầy lông thăm dò trước ngực Trương Nam.

Viên Lăng cảm thấy Trương Nam tuy mặt lộ vẻ lo sợ, nhưng trong ánh mắt chợt hiện lên một tia giảo hoạt. Thấy bàn tay dò xét gần mình, cô bỗng nhiên quay đầu hung hãn cắn xuống mu bàn tay của hắn ta. Lần cắn này là hận đến cực đại, lập tức thấy máu. Người nọ “A” một tiếng, theo bản năng đá một cước vào bụng Trương Nam. Thân người Trương Nam mảnh khảnh lập tức bay ra ngoài. “Chạm vào” vách núi nhấp nhô, sau đó ngã xuống lăn lông lốc ra xa mới dừng lại. Cô như thiên nga sắp chết nằm sấp trên mặt đất, cả buổi trời không nhúc nhích, bỗng nhiên ngắc đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Nói rằng cuối cùng mặt trời cũng làm tan sương mù, Trương Nam nhìn thấy phía sau không xa, nở nụ cười đắc ý. Đột nhiên sau đó chậm rãi ngắc đầu, khoe môi mang máu nói một câu với Viên Lăng, trong lúc đó đem một chút ý cười khắc ở trên mặt, liếc anh một cái thật sâu như vậy, là một cổ màu sắc tươi đẹp pha lẫn chút ly biệt là đau thương...

Viên Lăng tận lực hét lên một tiếng, vài tên thẩm vấn ủa lên, vây lấy anh đám đá, rất nhanh khiến anh hôn mê bất tỉnh. Trương Nam lo lắng lạ thường, dìu Viên Lăng đi qua, kiểm tra anh đã mất đi tri giác là thật hay giả, đá một đá. Ai ngờ Viên Lăng đột nhiên tỉnh dậy, cuộn hai chân đạp ở hạ bộ hắn một cước, mượn lực nhào lộn một vòng ra phía sau, lướt qua hắn, một tay ghim chặt đầu kẻ thẩm vấn, một tay lấy dao phẫu thuật chỉ vào mắt hắn rống lên: “Thả cô ấy! Bằng không tao đâm mày chết!”

Có tiếng vỗ tay “Bốp bốp bốp bốp” ở góc xó vang lên, một ông già mang quân hàm thiếu tướng từ trong bóng tối đi ra.

“Thiếu tướng Lý Trinh?” Viên Lăng nhận ra ông ta, là vì lúc ở học viện quân sự có nghe qua đại danh của người này. Biệt hiệu người này là “Quỷ Cốc Tử.” Nghe nói chẳng những dùng binh như thần, hơn nữa còn mang binh tướng ra ngoài riêng biệt chưa từng lặp lại, ở trong quân khu chính là truyền kỳ, đại đội trưởng Đường Sát chính là cũng chịu qua sự bồi dưỡng của ông ta.

Tướng quân Lý đi đến bên cạnh Trương Nam, mở còng tay của cô ra: “Chúc mừng cô, đồng chí Trương Nam, cô được thông qua khảo nghiệm tập huấn đối với cô. Hoan nghênh gia nhập Kế hoạch TJ.” Trương Nam sửng sốt một lúc, cười khổ một tiếng, yếu ớt gật đầu.

Một đám người thẩm vấn kéo mặt nạ ra, một loạt gương mặt lộn xộn chủng tộc. Trương Nam vỗ đầu, nhận ra mình được tra tấn chính mà một trong những huấn luyện viên ở doanh trại tập huấn, còn cái người vô lại với mình - là Andrew. Ánh mắt tướng quân Lý quét qua Viên Lăng: “Còn không buông tay?”

Viên Lăng oán hận buông tên kia ra, chạy tới ôm lấy Trương Nam, Trương Nam vô lực yếu đuối ở trong lòng anh. Áo rách, trên vai hiện lên một vết thương dữ tợn. Viên Lăng nhanh chóng kiểm tra một chút: Nhiều chỗ bị tụ máu nghiêm trọng, vài chỗ bị giày dè lên bị tróc da bong thịt. Tay phải sưng to lên. Bất quá đều trị vết thương là tốt. Viên Lăng nhanh chóng cởi áo khoác của mình đem quần lấy cô, cảm thấy Trương Nam không khống chế nổi run lên ở trong lòng mình, cúi đầu nhìn, thấy môi cô đau đều run lên rồi.

Viên Lăng không nhịn được nữa: “Các người khảo nghiệm người như vậy à? Đánh cô ấy đến chết! Lớn tuổi như vậy, còn có Chủ Nghĩa Nhân Đạo không?” Ai biết tướng quân Lý nở nụ cười: “Tiểu tử, thấy tôi đầu tóc đã bạc, cậu đoán xem tôi bao nhiêu tuổi?” Viên Lăng liền tức giận nói: “70!” Tướng quân Lý vui vẻ: “Tôi còn chưa đến 60 tuổi.” Thấy Viên Lăng sợ sệt, ông già sờ tóc nói: “Quan tâm thế nào.” Sau đó tự nhiên thông thả nói tiếp: “Tuy rằng sống trong thời đại hòa bình, lính cũng sẽ đụng tới nhiều chuyện xảy ra. Tôi là tên lính, cũng là người mang lính. Cả đời này đánh nhau thắng không ít, mà tôi mỗi ngày đều phí hết tâm huyết, cũng không dám mơ mộng nói chuyện thắng lợi. Bởi vì tôi thâm nghĩ cấp dưới của tôi ở trên chiến trường sẽ chết vài người. Nhân đạo? Tôi cảm thấy đây mới là nhân đạo của chúng tôi.” Quay đầu nhìn thấy Trương Nam yếu ớt, quay đầu chống lại ánh mắt lợi hại của Viên Lăng: “Nghiêm khắc đem lính, có thể làm cho sinh mệnh người đẹp tươi sống trở về, đối với cô ấy, mới là nhân đạo lớn nhất. Thiếu tá, cậu nói sao?” Viên Lăng im lặng.

Tướng quân Lý cảm thấy hứng thú nhìn Viên Lăng: “Cậu thật sự là một đứa nhỏ có tài. Sự xuất hiện ngoài ý muốn của cậu làm cho sự đuổi bắt của bản tá càng khó khăn hơn. Nếu không phải trên tay tôi có tài liệu liên tục có thể xoay chuyển không ngừng, cậu có cơ hội thắng. Dù vậy, nếu cậu không cần mang theo cái chiến thuật rèn luyện quân y kém cậu rất nhiều. Cậu cũng. Cậu cũng có thể chuẩn mất.” Quay đầu nhìn người đội trưởng mái tóc có chút hoa râm đứng bên cạnh: “Lão Vương, ông đem lính so không bằng sao?”

Đội trưởng Vương cười: “Không công bằng, anh ta là người trẻ tuổi thật sự, chúng tôi đánh đạn giấy. Chúng tôi không dám lại gần phía trước, chỉ có thể tiêu hao chiến thuật. Lính của tôi trang bị mũ sắt chống đạn đến tận răng, còn bị cậu ấy làm bị thương vài người. Vì phối hợp với kế hoạch của ông, đoàn 702 của chúng tôi đủ bán mạng rồi.” Tướng quân Lý cũng cười: “Dù sao cũng là dùng địch nhiều. Cậu ta cũng không rõ tình huống, ngay lúc hoàn cảnh tuyệt vọng, áp lực tâm lý lớn hơn nữa, cho nên tôi phán định.” Nhìn trước ngực Viên Lăng: “Viên Lăng thắng lợi.”

Nghe xong tướng quân nói chuyện vì quân y mà liên lụy, mắt Trương Nam hàm chứa xin lỗi nhìn Viên Lăng— Liên lụy anh rồi. Viên Lăng cổ vai cô, sóng mắt ôn nhu, lắc đầu, cười.

Ông Lý nói với Trương Nam: “Cô không tệ. Làm nhân viên chuyên nghiệp vượt qua sự tưởng tượng của tôi.” Quay đầu lại hỏi Viên Lăng: “Động tác của các người thật giống nhau, lần này, lão hổ là sự phụ mèo?” Viên Lăng nhúc nhích đầu, nở nụ cười. Lý tướng quân gật đầu: “Là người mang dẫn đầu trông coi!”

Lúc này Andrew chạy tới, thật có lỗi nói với Trương Nam: “Trương, thực xin lỗi, diễn tập cần. Hai người bị thương, để cho tôi tiêm thuốc ngừa uốn ván trước rồi biểu đạt xin lỗi sao?” Viên Lăng cảm thấy Trương Nam buồn hừ một tiếng, sau đó đem mặt cổ gắng chui vào lòng mình, biết cô bực bội với người này, vỗ trấn an, Trương Nam không giãy giụa, mặc cho Andrew chích hai mũi thuốc ỉnh. Andrew nói: “Một mũi ngừa uốn ván, một mũi giảm đau.”

Có lẽ quá mệt, có lẽ trong thuốc giảm đau có thành phần an thần, rất nhanh Trương Nam nắm lấy vạt áo Viên Lăng mơ màng ngủ, thẳng đến khi Lý tướng quân đưa Viên Lăng trở về đại đội A cũng không tỉnh. Lúc Viên Lăng nên xuống xe, Trương Nam thế nào cũng đóng cửa bất tỉnh, tay phải bị thương gắt gao nắm lấy Viên Lăng.

Tướng quân Lý buồn cười nhìn cái tiểu tử nhanh nhẹn trên chiến trường đã có ý đồ đem móng vuốt của Trương Nam từ trên người mình bẻ xuống, lại sợ động vào vết thương, tiến lùi không được, bộ dáng rất thú vị, nói rõ ràng: “Thích đúng không? Đem cô ấy cho cậu mượn, qua hai ngày sau tôi tới lấy.”

Viên Lăng đỏ mặt, không tin tưởng nhìn tướng quân Lý. Tướng quân Lý cười: “Sợ tôi lừa cậu?” Viên Lăng gật đầu: “Sợ, ông gạt người đều dùng súng máy, đáng sợ.” Thiếu tướng Lý Trình có chút đắc ý: “Hôm nay lừa các người, quý ở chỗ thuận thế làm, trước thật sự là cứu hộ, sau là giả địch, hành văn liên mạch lưu loát. Bất quá tôi cũng không phải là vì lừa cậu. Tôi muốn gạt cô ấy, ai biết cậu nửa đường nhảy vào.” Nói đến đây dừng một chút: “Đối với cậu cũng có lợi, tiểu tử, tính cho cậu về sau làm bộ dáng gạt người.” Nói

xong, lái xe đi mất.

Đại đội trưởng Đường Sát thấy Viên Lăng bình an trở về, nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: “Lão đầu Lý gần đây cầm trên tay đều là chuyện tuyệt mật phiền toái. Bảo tôi nhanh chóng rút lui lúc cậu đã tiến vào khu diễn tập rồi. Không phải cố ý ném cậu, có một số việc, đại đội A không nên biết không thể giúp đỡ. Tôi bằng khuôn mặt chính là mọi người.”

Viên Lăng gạt đầu tỏ vẻ hiểu, nhìn lại người trên vai mình, Trương Nam ngủ như con mèo đáng yêu, mày lo lắng nhíu lại. Đường Sát lần này phá lệ chiếu cố đối với Trương Nam, chẳng những an bày bố trí nhà khách, hơn nữa còn thả cho Viên Lăng hai ngày.

Chờ Trương Nam tỉnh lại, đã là bình minh ngày hôm sau, ngủ rất thoải mái, Trương Nam mơ hồ nghĩ sau đó tự nhiên dựa vào người bên cạnh, cọ vào làm nũng...Ấm áp? Đột nhiên Trương Nam mở to hai mắt, mặt nghiêng của đồng chí Viên Lăng xuất hiện gần mình trong tầm mắt. Có lẽ cảm giác được hổ hấp của Trương Nam thay đổi, Viên Lăng nháy mắt mấy cái, cũng tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm giác rất kỳ lạ....

Sờ trán Trương Nam, tốt không bị sốt, “Tỉnh?” Viên Lăng bình tĩnh hỏi, tiếp tục nằm nghiêng ở bên người Trương Nam, không có chút dấu hiệu nào muốn đứng dậy.

Trí nhớ dần dần trở lại, Trương Nam khiếp sợ nhìn anh, dùng biểu cảm hy vọng anh đứng lên, ít nhất cũng phải giải thích một chút. Thở dài một cái, đồng chí Viên Lăng trở mình dìu Trương Nam dựa đầu xuống, ánh mắt như hổ sâu dẫn theo cảm giác áp bách lạ thường, rất nghiêm túc chống lại cô, gần từng chữ: “Nam Nam, em, buông tôi ra.”

Trương Nam cúi đầu, mặt đỏ lên, tay mình đến bây giờ còn gắt gao nắm áo người ta. Nóng đến buông tay, tay chân Trương Nam luống cuống, mắt không biết nhìn chỗ nào cho thích hợp.

Viên Lăng hoạt động cổ mỗi tê, giận dữ: “Em thật giỏi, nắm chặt mười mấy giờ, không cạy ra được.”

Cổ Trương Nam đều đỏ lên, tay chân luống cuống muốn ngồi dậy.

Đau! Nhếch miệng kêu lên một tiếng. Viên Lăng trở lại cố gắng dìu cô đứng dậy. Trương Nam cúi đầu nhìn trên người băng bó đơn giản, nhíu mày vô cùng đau đớn: “Anh làm cho?” Viên Lăng khom lưng cúi đầu: “Từng chiều một, do ngài lúc trước dạy.” Trương Nam xoi mói nói: “Không biết còn cho rằng xác ướp trở về. Cầu xin anh ra ngoài ngàn vạn lần đừng nói tôi dạy anh cấp cứu.” Viên Lăng thành khẩn: “Rõ. Tôi cũng xin cô em đừng nói cho người khác biết tôi dạy em thuật phòng thân.”

Im lặng nhìn nhau, sau đó cười lên một tiếng, hai người đều vui vẻ.

Thấy Trương Nam xuống đất đi được hai bước, dường như tốt. Viên Lăng nhẹ thở ra, đưa cho cô một túi quần áo: “Tướng quân Lý của em cho em ở lại nơi này hai ngày, đây là đồ của vợ Thiết đội, em trước mặt đối phó, bọn họ cho người đi tìm đồ tắm rửa.” Sau đó đưa cô một bao thuốc, chỉ vào toilet: “Tự em chỉnh lý một chút, tôi chờ một lát đưa em đi bệnh viện.”

Bản thân Trương Nam cảm giác một chút, lắc đầu: “Không cần đi bệnh viện. Tôi có chừng mực.” Viên Lăng gạt đầu, “Có cần gì lớn tiếng gọi.” Thật cẩn thận đi ra ngoài.

Mười lăm phút sau, Trương Nam ở trong lòng lớn tiếng gọi “Viên Lăng!”

Viên Lăng mở cửa “Phanh” một tiếng, vẻ mặt khản trương: “Nam Nam? Muốn đi bệnh viện sao?” Trương Nam xoa xoa bụng nhìn anh, thật vô tội hỏi: “Có thể đến căn tin không?” Viên Lăng dựa vào cửa vui vẻ, an tâm triệt để, biết đối bụng, không đáng ngại.

15. Chương 15

Thực ra không đi căn tin, Viên Lăng đã sáu bảy tháng không có bữa ăn ngon trực tiếp đưa Trương Nam đi đến tiệm ăn.

Cũng bản khoản vết thương của Trương Nam, không dám đi xa, liền đến quán bên cạnh nhà khách, của hai vợ chồng già kinh doanh món ăn gia đình. Viên Lăng là khách quen, vừa vào cửa liền cười hì hì chào hỏi “Chú thím Đại.” Vợ chồng già ít khi thấy Viên Lăng không mặc quân trang dẫn con gái đến đây ăn cơm, trông mắt đến trông mắt muốn lòi ra ngoài. Sau đó trong lòng hai ông bà đều hiểu không nói gì cười nhìn Trương Nam, cười làm Trương Nam không tự nhiên.

Viên Lăng không kỳ lạ, ngồi xuống nói: “Đói không? Tôi là sắp chết đói rồi. Cho em nắm lại không còn có cách nào khác đi ăn cơm, đem qua Thiết đội liền nhét cho tôi một cái bánh nướng.”

“Đem qua?” Bác gái tiệm cơm cười, chụp bờ vai Viên Lăng: “Tiểu tử ngoan. Tôi đã nói với ông lão nhà cậu là cậu không đeo cuộc sống độc thân.”

Bên kia mặt Trương Nam đều đã chôn sâu vào cuốn thực đơn rồi.

Nhìn một lát, Trương Nam chọn rau dưa xanh, Viên Lăng chọn món ăn mặn, còn chê cười cô: “Sao em lại dễ nuôi như vậy?” Trương Nam trả lời thật sự khiêm tốn: “Một trong những ưu điểm cá nhân.”

Viên Lăng nhớ tới chuyện cà chua, trong lòng thở dài. Chuyện giết người đối với trong lòng là một khảo nghiệm lớn, phản ứng đầu tiên của Trương Nam là bắt đầu kiêng ăn đồ có màu sắc. Trong thời gian dài sau này, Viên Lăng liên tục chậm rãi thêm chút đồ ăn màu đỏ trong bữa cơm cho Trương Nam, đấu tranh thật lâu, cuối cùng Trương Nam từ chống cự đến chấp nhận rồi.

Đương nhiên, thật lâu về sau Viên Lăng thưởng thức xương sườn Trương Nam thưởng cho anh, ngẫu nhiên sẽ nhớ lại khoảng thời gian cô gái này ăn chay.

Tiệm cơm này ông chủ kiêm luôn đầu bếp mặt mày hơn hử chăm sóc hai người, cũng quá yêu đùa, lấy tuồng Côn Sơn còn nhớ rõ lời: “Hiểu được con gái muốn ăn cái gì; một vị giòn tan, rau cùng trái cây, trong bữa ăn thịnh soạn, Bữa ăn mỹ nhân tiên cơ ngọc cốt. Đúng không? Quay đầu chớp mắt với Viên Lăng: “thành toàn ẩm rượu đối hàng mi.”

Đột nhiên nét mặt Trương Nam như mây bay, oán trách liếc ông già một cái. Ông lão cười rồi đi. Viên Lăng khó có lúc không hiểu rõ: “Đây là nói cái gì?” Trương Nam nói: “Ông ta nói chính là lời trong bài hát Trường Kinh Điện – Kinh Biển.” Thấy Viên Lăng không biết toàn bộ, tiếp tục giải thích: “Nói chính là Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi trong cung thoải mái uống rượu.” Viên Lăng vui vẻ: “Sau này thế nào?” Trương Nam ăn một miếng rau trộn, mơ hồ không rõ: “Sau này liền kinh động đến ngai vàng, đem Dương Quý Phi cưỡng bức đến chết.”

Viên Lăng không cười, cẩn thận nhìn Trương Nam, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thường phục của cô: Đồ của vợ thiết đội là một bộ áo khoác hoa mai màu đỏ quá lớn, mặc ở trên người cô rộng phồng phình, ngược lại làm cho bộ dạng thướt tha bình thường của cô trở nên lạ thường. Quần áo tốt làm cho đáng vẻ vui tươi, màu đỏ luôn ánh lên đôi gò má ửng hồng, thật là đẹp mắt.

Bỗng nhiên nhớ tới lúc trưởng Tiểu Triệu nói với mình: Quân Vương che mặt không cứu được. Hơn nữa mấy hôm nay lộn xộn vì cái gì. Viên Lăng nhìn Trương Nam, nghĩ lại cái kế hoạch TJ quỷ quái, trong lòng lại có dự báo điềm xấu.

Nhưng anh cũng biết rõ, đã mặc quân trang, phải phục tùng mệnh lệnh. Quân lệnh như núi, đã bị chọn lựa, còn có biện pháp nào? Viên Lăng thở dài, gấp thức ăn cho Trương Nam, nói: “Ăn nhiều chút.”

Ngày đó được nghỉ rảnh rồi, Viên Lăng cùng Trương Nam tay trong tay như người yêu bình thường, đi đồng nhìn kỹ, mù quáng đi dạo khắp nơi hết cả buổi trưa.

Buổi tối lúc trở về, Viên Lăng từ trong cửa hàng lấy ra một cái hộp nhỏ được thiết kế tinh xảo, đưa cho Trương Nam. Trương Nam mở ra thì thấy: trên tấm nhung đen lót trong tráp là một dao phẫu thuật bằng bạc, mặt trên được điêu khắc mấy chữ gấp rút: “Ngày tốt.”

Trương Nam sững sốt, nhớ tới: Chính là dao chém sát này! Rất thích! Ôm hộp cười trả lời không được, nói với Viên Lăng: “Cười đến đau cả thắt lưng.”

Tay Viên Lăng nhẹ nhàng xoa eo của cô, bắt đầu dĩ gật đầu ra hiệu với người đi đường đang nhìn họ chăm chú.

Một ngày vô cùng thích thú, Viên Lăng cùng Trương Nam ai cũng không nói lại về việc kế hoạch TJ tham gia sắp tới là cái gì, hoặc ngày ngày 1533 này là một ngày bất thành linh xảy ra khảo nghiệm...

Đường như là thế giới hòa bình, năm tháng yên ổn.

Ngày thứ hai, Viên Lăng dẫn theo một lính nữ đưa Trương Nam đi tắm rửa. Sau đó đưa cô đi đến nhà Trường Giang cùng Lý Hi chơi. Bạn cũ gặp lại, hết sức vui vẻ. Viên Lăng cùng Lý Hi tán gẫu một bên, một bên nhìn Trương Nam cùng cục cưng nhà Lý Hi chơi đùa. Trường Giang cười Trương Nam: “Thấy thích, tự mình sinh một đứa.” Nói xong nhìn Trương Nam, lại quay đầu nhìn Viên Lăng...

Viên Lăng rất hào phóng, giống như nhìn Trương Nam hỏi, trong ánh mắt dịu dàng thăm thiết. Trương Nam ngẩn người quay đầu, không noi chuyện.

Viên Lăng cảm khái với Lý Hi: “Cách mạng còn chưa thành công.”

Lý Hi cười: “Đồng chí còn cần phải nỗ lực. Cậu đem ném con nhà người ta hết bốn năm, cũng phải có chút gian khổ nhỏ cho cô ấy.”

Viên Lăng gật đầu, có chút áy náy, mơ hồ cảm thấy tuy rằng Trương Nam nói đùa giỡn với mình giống như bốn năm trước, bất quá cô ấy không dễ dàng đem chuyện mình vứt bỏ cô ấy mà bỏ qua, có chút đau đầu.

Nói tới nói lui, ồn ào vẫn ồn ào. Trong lúc đó Viên Lăng tinh tế không xem nhẹ Trương Nam cùng Lý Hi dường như có cảm giác quen biết nhau. Lý Hi, hiện tại là nghiên cứu vũ khí sát thương; Trương Nam là người chịu trách nhiệm cứu chữa chuyên nghiệp vũ khí hiện đại. Ma quỷ cùng thiên sứ, một người liền có hai mặt. Cái dạng cơ mật gì đều có thể theo dấu vết để lại tìm ra manh mối, Viên Lăng bỗng nhiên hút một ngụm khí lạnh.

Chạng vạng, nhà khách phụ cận, Viên Lăng cùng Trương Nam ngồi song song trên gò đất nhìn trời chiều, thuận tay mở hai chai bia ra, hỏi Trương Nam: “Uống không?” Trương Nam nhận một chai: “Có thể uống một chút.”

Có gió thổi qua, ven đường lấm tấm một chút hoa nở dại.

Yên tĩnh một lúc, mắt Viên Lăng nhìn về phía trước, đột nhiên mở miệng: “Nam Nam, tôi không biết em muốn tham gia kế hoạch TJ là cái gì, tôi cũng không biết tướng quân Lý bố trí em làm nhiệm vụ gì. Nhưng mà là một lính lâu năm trực giác nói với tôi, chuyện này rất nguy hiểm.” Ngừng một chút: “Không thể không đi sao?”

Trương Nam không nói chuyện, thật lâu sau, chậm rãi trả lời: “Viên Lăng, anh là thiếu tá tôi là thượng úy, anh là lão A tôi là quân y, anh là đàn ông tôi là con gái. Chúng ta nghe thấy đạo lý trước sau, thực nghiệp có chuyên về một mặt. Nhưng không thay đổi, anh tôi đều là lính. Là lính nên lên chiến trường. Trên tổ chức lựa chọn tôi, tôi phải trung thành với quốc gia. Viên Lăng, không phải là trước kia anh cảm thấy tôi thiếu trung thành sao? Tôi chứng minh cho anh xem.”

Viên Lăng quay đầu, cẩn thận đánh giá Trương Nam: áo sơ mi quần dài màu xanh lục, không che được sự mạnh mẽ xinh đẹp nhanh nhẹn, ngón tay thon dài, cầm dao cầm súng linh hoạt tự nhiên, từ mấy cây thổi ra gió xuân phà vào gương mặt trắng nõn của cô, tuy rằng rất đẹp, nhưng không thể nghi ngờ, cô là một người lính.

Viên Lăng xúc động: “Nam Nam, em đã rất xuất sắc rồi. Không cần phải chứng minh với tôi cái gì.”

Mắt Trương Nam cũng nhìn về phía trước: “Anh không hiểu. Anh đã từng đối xử với tôi tốt như vậy, sau đó đột nhiên lại vứt bỏ tôi, tôi oán giận anh thật lâu. Nhưng mà lúc ở Sudan, điều kiện gian khổ như vậy, ác liệt như thế, đựng tới nhiều nguy hiểm như vậy, nhiều khó khăn. Tôi suy nghĩ cẩn thận, gặp được anh là may mắn của tôi. Lúc ở cùng với anh, anh dạy tôi kỹ năng, về sau rời bỏ tôi, anh bức tôi kiên cường. Viên Lăng là thành tựu hôm nay của Trương Nam,” Bỗng dưng quay đầu, hai mắt sáng ngời chống lại Viên Lăng: “Những năm tháng gần đây, chứng minh cho anh thấy, là một trong những mục tiêu nỗ lực của tôi. Viên Lăng, tôi muốn đi.”

Viên Lăng nhìn cô thật lâu, gật đầu: “Thượng úy, tự mình bảo trọng,” Trương Nam nở nụ cười: “Thiếu tá, anh cũng vậy.”

Hai người cười cụng chai bia một cái. Không chỉ ẩm áo, nhưng trong lúc đó có thưởng thức cùng hiểu ngầm.

Sau này Viên Lăng đưa Trương Nam đến trước cửa nhà khách, vuốt tóc cô: “Hãy nhớ, phải bình an trở về. Bởi vì Viên Lăng... Vĩnh viễn chờ Trương Nam.”

Trương Nam nhìn thẳng Viên Lăng, bỗng nhiên bổ nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, tính như trẻ con gật đầu: “Nhất định.”

Lần này mặt Viên Lăng khó có được đỏ lên: Bốn năm, khi đi trên đồng ruộng hoa sắc sỡ, hôm này về liễu đã chuyển xanh...

Ngày thứ ba, Viên Lăng huấn luyện xong trở lại tìm Trương Nam. Trong nhà khách đã trống không người đã đi, chuyến đi này liền không có âm tính.

Không lâu, Viên Lăng bị điểm danh liên tục tham gia nhiều lần hành động thực tế, bởi vì nhiệm vụ xuất sắc, rất nhanh được thăng lên làm trung tá. Ba trung đội dưới tay anh cũng thành đội viên đội A có nhiều tổ nhất.

Bốn tháng sau, đội A trải qua lựa chọn thượng cấp, lấu ra đủ tư cách chính trị, tác phong bộ đội vững vàng đi chấp hành nhiệm vụ đặc biệt ở biên giới Nga.

Quân khu đặc biệt bố trí: Không cần bộ đội địa phương vì giữ bí mật. Lần này cần các người tiếp nhận vài nhiệm vụ về việc nhân viên khoa học kỹ thuật bị nhiễm virus độ có thể chết người. Chú ý an toàn, phòng ngừa lây nhiễm.”

Đường Sắt dẫn đội cố ý căn dặn: “Bị cách ly đều là những chuyên gia khoa học kỹ thuật quân sự tốt nhất. Vì công việc không may bị nhiễm độc, chỉ sợ qua vài ngày liền được truy tặng liệt sĩ, bởi vì cần giữ bí mật, bọn họ không có khả năng gặp lại cha mẹ của mình. Chúng tôi muốn tôn trọng bọn họ, cũng muốn cam đoan bọn họ hoàn toàn bị cách ly. Bọn họ đều là người lão luyện được huấn luyện nghiêm chỉnh.” Nói tới đây thở dài một tiếng: “Còn trẻ tuổi như vậy sẽ đối mặt với tử vong, trước khi chết bị tra tấn bởi ốm đau, chỉ sợ có lối suy nghĩ không giống như người thường, tâm lý cũng không khỏe mạnh như vậy, mọi người phải bảo vệ bọn họ đến cuối đời, càng phải chú trọng bảo vệ bản thân.” Nhiệm vụ này, làm cho trong lòng mọi người đều nặng trĩu.

Cách biên giới nước Nga không xa, một tòa kiến trúc đứng lẻ loi trên đỉnh núi. Toàn thân Viên Lăng mặc đồ phòng độc, mặt nạ, cầm súng ngắm, tâm tình phức tạp cùng đội ba tên chuyên gia giám sát chuyện phòng lây nhiễm độc của Nga từ trực thăng đi xuống.

Dựa theo yêu cầu của nhiệm vụ, bọn họ sắp bị trực tiếp đưa xuống tầng hầm cầu tòa kiến trúc này cách ly cho đến khi bị ốm chết. Cho nên hôm nay, có thể là lần cuối cùng bọn họ thấy được ánh mặt trời...

Viên Lăng cảm thấy, đây là nhiệm vụ tàn khốc. Nhưng sau đó một giây, anh liền nhìn thấy chuyện tàn khốc nhất thực sự – Trương Nam, từ trên phi cơ nhảy xuống.

Đó là cảm giác máu ngừng tụ trong nháy mắt, một hơi nghẹn ở cổ không thể phun ra hay nuốt vào. Lúc đó Viên Lăng nghĩ: Cái gọi là đau thấu tâm tư, có phải như vậy không? Cũng không có cái gì hơn cái này.

Tiếp theo thời khắc đó, Đường Sắt dẫn đầu cũng thấy Trương Nam, ông lo lắng kéo Viên Lăng một cái. Viên Lăng chỉ nhớ rõ bản thân máy móc cùng các chiến hữu đi về phía trước. Sắc mặt của Trương Nam hoàn toàn tốt, đầu mùa hạ ở phương Bắc còn rất lạnh, mặt cô cười bị lạnh đỏ bừng, nhất là hai mắt to vụt sáng nhìn xung quanh đánh giá, cũng không biết nhớ tới cái gì, là tự cười một mình.

Thiết đại đội cùng tiến hành thủ tục chuyển giao với nước Nga, Viên Lăng theo kế hoạch đi đến phụ trách giám hộ cho Trương Nam. Bởi vì toàn thân bị bao bọc bởi trang phục phòng hộ, Trương Nam cũng không thể nhận ra anh, vừa đi một bên vừa vui vẻ nói: “A... Đồng chí, tôi thật cao hứng, có thể chết cho tổ quốc rồi.”

Viên Lăng không lên tiếng, tay nắm súng bỗng nhiên run lên, đầu ngón tay rét lạnh dọc theo mạch máu, luôn để trong lòng rướm máu. Khi Trương Nam mang trang bị phòng ngừa thoát khỏi vùng định vị, tay

Viên Lăng vẫn còn run.

Sau đó, anh thấy Trương Nam hất đầu đánh giá mình, thật lâu sau, nụ cười của cô ngưng lại, giọng nói nhỏ: “Anh là Viên Lăng, đúng không?”

16. Chương 16

Ngay cả khi bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, trong phòng cách ly lại ấm áp như mùa xuân. Trương Nam bước vào trong phòng cách ly bị phong kín, Viên Lăng ở bên ngoài giám sát cởi bỏ bộ trang phục phòng hộ, cửa thép nặng nề “Phanh” một tiếng đóng lại. Đã bốn tháng không gặp, hai người đối diện cách một lớp thủy tinh thật dày. Đã có người nói qua: Sao Khiên Ngưu xa xôi, Sáng trong sông ngân hà. Nhẹ nhàng một con nước, yên lặng không lời nói?

Trương Nam cắn răng một cái, phá vỡ sự im lặng. Chỉ vào hai gạch trên vai Viên Lăng, làm nũng xấu hổ vỗ liên tiếp lên ngực: “Xong rồi xong rồi, còn tưởng có thể ngồi cùng ăn một bữa cơm với anh lần nữa, đời này không có cơ hội rồi.” Ngón tay thon dài vuốt hai vạch mới tinh trên vai của mình, lắc đầu thở dài: “Viên Lăng, anh thật không nghĩa khí! Đợi tôi sẽ chết sao?” Nhắc tới chết, tự nhiên co rúm lại một chút. Trương Nam thăm hện bản thân, vì sao miệng lại không biết chặn lại như vậy?

Viên Lăng nở nụ cười, trung tá cùng thiếu tá. Nhớ đến lúc mới gặp nhau, Trung úy cùng thiếu úy. Giống nhau kém một bậc, giống nhau ở phòng bệnh, nhắm mắt lại còn nhìn thấy bộ dạng khi đó của em liều mạng giúp tôi khôi phục. Nhưng ai có thể biết, chúng ta trời Nam đất Bắc vòng vo một vòng lớn, tôi, lại phụng mệnh đến giám sát em đi chết...

Ánh mắt Trương Nam nhìn chằm chằm, Viên Lăng nói: “Nam Nam, tự em chữa khỏi được không?” Trương Nam lắc đầu: “Không được, tôi bị nhiễm độc vũ khí sinh học, không có biện pháp.” Viên Lăng nói: “Em sống lâu một chút được không?” Trương Nam lắc đầu: “Không được, từ cảm nhiễm đến chết, nhiều nhất bảy ngày.” Viên Lăng nói: “Để cho tôi ôm em một chút, chỉ một chút, được không?” “Trương Nam đè nén nghẹn ngào, chau mày lắc đầu: “Không được, độc truyền nhiễm rất mạnh, dính lại, nước bọt hoặc máu đều là môi giới, nắm chặt tay đều sẽ truyền nhiễm.” Viên Lăng cắn môi dưới, gật đầu.

Trương Nam thở sâu, cười một cái: “Nghĩ về cái tốt, tôi thích kết quả như vậy, không cần lo lắng anh sẽ ném tôi ở trên ngọn núi rồi.” Viên Lăng nhắm mắt lại, bắt tay ấn ở trên kính, không nói chuyện.

Một bên mặt kính thủy tinh, Trương Nam vươn tay, dán lên tay Viên Lăng, cẩn thận nhìn, tay của mình là sao có thể nhỏ so với anh nhiều như vậy, cuối cùng nói: “Không thể bình an trở về, thực xin lỗi.”

Viên Lăng cảm thấy có chút buồn cười, thực xin lỗi? Nhiều năm như vậy, giấy dựa xong không buông được, qua khỏi sự ngăn cách núi cao sông dài, đã từng qua mưa bom bão đạn. Cuối cùng, dĩ nhiên là ba chữ kia. Một lát sau, Viên Lăng mở to mắt: “Nam Nam, em ... Sẽ rất đau sao?” Trương Nam vẫn giống như trước đây, mặt cười đến cong mày: “Đương nhiên là không. Sẽ rất mau, thật yên tĩnh.” Thấy mi anh thật dài, mắt tinh tế, cái mũi không cong, trong lòng miêu tả lại một lần, là tất cả sự luyến tiếc, cuối cùng ngoan ngoãn quyết tâm: “Viên Lăng, đồng ý với tôi vài chuyện đi.”

Viên Lăng cười gật đầu, thật sảng khoái: “Được!” Trương Nam trịnh trọng nói: “Tôi muốn anh bây giờ liền mở cửa đi ra ngoài, không được quay đầu, không được trở lại, về sau... Tôi đi rồi, anh cũng phải quay mặt đi.” Ngừng một chút, dường như đè nén nước mắt, sau đó nói nhanh: “Không được lại nghĩ đến tôi, không được hồi hận, không được thương tâm. Từ nay về sau, không cho anh được nhớ lại trên đời này từng có một người như tôi. Ra khỏi cửa này, anh phải là Viên Lăng uy phong kiêu ngạo.” Mỗi một câu “Không được” của Trương Nam, Viên Lăng liền “Uhm” một tiếng, thủy chung gật đầu, thủy chung cười. Trương Nam làm bộ như không nhìn thấy, móng tay của anh đâm vào trong da thịt thật sâu.

Giám sát bên ngoài mở cửa, Lý Hi chuyên gia vũ khí theo đội A bước vào phòng cách ly, do dự một chút, nói với Viên Lăng: “Thực xin lỗi, muốn đồng chí Trương Nam... Mau chóng đem chi tiết nhiệm vụ lần này cùng thành quả báo về tổ chức, bằng không... Sẽ không kịp nữa rồi.” Ngừng một chút: “Bởi vì cơ mật, Viên Lăng, mời anh tránh ra ngoài.”

Viên Lăng mở cửa đi ra ngoài, mạnh mẽ dứt khoát.

Tề Hoàn xin chỉ thị của Thiết đội, có phải nên để Viên Lăng trở về không, đừng cố thủ ở chỗ này, sóng giày vò. Đường Sát lắc đầu: “Nhiệm vụ bí mật, không thể để yên chuyện này phía trước không thể trở về.” Sau đó lo lắng, một mình cùng Viên Lăng thương lượng: “Sau khi cậu lo lắng, nếu không đi dẫn người tiến vào khu vực cách ly được canh gác, nhóm chuyên gia nhiễm bệnh này biết bí mật, cho nên khu cách ly này là phòng hộ trọng điểm. Hoặc là có thể đi trong coi một bệnh nhân bị nhiễm khác.” Cho rằng Viên Lăng liều chết cự tuyệt, ai biết, vừa nói xong, anh liền đồng ý: “Tôi đi coi người khác.” Đường Sát cam đoan với Viên Lăng: “Giám hộ Trương Nam, tôi cùng Tề Hoàn sẽ tự mình đến, chia hai ca, tuyệt đối không để cô ấy chịu tử thân.” Viên Lăng không nói chuyện, cắn răng gật đầu.

Chuyện giám sát lây nhiễm, thực sự bắt đầu, mới thấy được sự tàn khốc. Viên Lăng phụ trách giám sát một cậu con trai, cùng với Viên Lăng không khác nhau là mẩu, thân thể cường tráng có thể tham gia lựa chọn của lão A, vừa mới bắt đầu còn cùng Viên Lăng nói chuyện, đến buổi tối liền bắt đầu nóng lên, ngực khó chịu. Viên Lăng ở bên ngoài trông coi cậu ta, sau nửa đêm nhìn thấy toàn thân cậu ta đều đỏ mồ hôi, nôn, liền chạy nhanh kêu bác sĩ. Bác sĩ mặc bộ đồ phòng hộ nặng nề chạy đến, hỏi cậu ta: “Cảm giác như thế nào?” Giọng nói cậu nhóc đã thay đổi, nói: “Đến mở mắt ra cũng đau, đầu như muốn nổ tung.” Viên Lăng nghe, răng cắn lại càng chặt.

Ca đầu tiên đã qua, tất cả những người trong coi cảm nhiễm của lão A sắc mặt đều xanh mét. Tề Hoàn nói với Viên Lăng: “Trương Nam luôn cùng Lý Hi bàn giao chi tiết kết quả nhiệm vụ, tôi cùng Thiết Đội chưa vào được gian nhà. Bất quá thoát nhìn, cô ấy cũng không có chuyện gì.”

Ngẩng đầu nhìn gian phòng của Trương Nam thời gian đã sáng mà đèn đuốc còn sáng trưng, lòng Viên Lăng đau như dao cắt: “Cô bé ngốc, đều phải chết cô... Còn có nhiều người nói cùng tổ chức như vậy mà nói? Lúc này đã tính là trung thành về nhà rồi.”

Sau đó vài ngày, chàng trai Viên Lăng giám sát bắt đầu bị xuất huyết trong cơ thể, đến ánh mắt và lỗ tai không ngừng đổ máu, bác sĩ cũng bó tay. Viên Lăng báo với Đường Sát: “Không cần phải lo lắng người bị nhiễm bệnh rời khỏi khu cách ly, bọn họ đã không còn sức lực rồi.” Đường Sát nói: “Nhiệm vụ của chúng ta chính là giúp bọn họ đi đến cuối cùng, cam đoan bọn họ không bước ra, người khác cũng không tiến vào.”

Ngày đó Tiết Cương giám sát bệnh nhân thứ ba trở về, cơm cũng chưa ăn, ngồi đối diện với tường cả buổi trời không nói chuyện, sau đó lau nước mắt xuống nói: “Người nghiên cứu ra virus này đúng là tạo nghiệt lớn, tôi thấy anh ta bị xuất huyết nặng, khó chịu đem tất cả lợn xợn từ miệng nhổ ra. Thật muốn một súng giúp anh ta giải thoát cho rồi.” Tề Hoàn thấy sắc mặt Viên Lăng khó coi, đá Tiết Cương một cước, nói với Viên Lăng: “Trương Nam không có chuyện gì, một chút chuyện cũng không có. Không tin, cậu hỏi Lý Hi.”

Viên Lăng cúi đầu đi ra ngoài, từ đó bắt đầu gặp ác mộng thường xuyên dẫn đến mất ngủ. Sau này, bởi vì cảm thấy chuyện trong coi bệnh nhân này rất dễ gặp nạn, anh cơ bản phái hết mọi người thay phiên công việc tuần tra, bản thân đi đối mặt với bộ phận tàn khốc nhất. Trương Nam nói thật chính xác, đại khái thời gian bảy ngày, Viên Lăng thấy hai người đang sống chậm rãi trước mặt anh không ngừng học máu tan chảy, cho đến khi sụp đổ mà chết, cuối cùng lúc khu dọn này nọ trong phòng khắp nơi đều là máu.

Trong lúc này, Đường Sát cùng Tề Hoàn bàn bạc xong dường như nói cho anh biết: “Trương Nam không có chuyện gì.”

Bởi vì không có bệnh nhân trông coi, Viên Lăng liền dẫn người đi ra ngoài tuần tra, mặc dù điểm cách ly cách biên giới không xa, nhưng cơ bản vẫn bình an vô sự, cũng không biết tại sao Viên Lăng lại có cảm giác nơi này bị người theo dõi, cẩn thận tìm kiếm cũng không phát hiện chứng cứ, chính là một loại cảm giác. Sau này Viên Lăng cảm thấy là do mình bị mất ngủ nên tạo thành thần kinh quá nhạy cảm rồi.

Nhoáng một cái đã qua ba ngày, Viên Lăng dẫn người đi tuần tra trở về, thấy vẻ mặt Tiết Cương kỳ lạ ở trước cửa phòng cách ly của Trương Nam. Viên Lăng bỗng nhiên cảm thấy máu huyết toàn thân đang mạnh mẽ dâng lên não. Anh bước đi qua, nắm lấy Tiết Cương: “Cô ấy như thế nào?” Về mặt Tiết Cương kì lạ: “Không có chuyện gì, rất tốt.” Viên Lăng cảm thấy bản thân đã nhện đến giới hạn rồi, từng hình ảnh giám sát bệnh nhân vùng vẫy chết thảm hiện lên trước mắt: Bất cứ giá nào! Trương Nam em lên núi đao tôi muốn cảm giác bị đao chém, em xuống chảo dầu tôi cũng phải biết cho dù ngu dốt. Không phải là chất độc làm đột ngột xuất huyết cao sao, tôi điều biết qua! Bất luận hậu quả thế nào, hôm nay tôi thề rằng cho em chết, cũng không để cho em chịu phần tội này! Không cần thanh minh, liền đi vào trong, Tiết Cương

căng thẳng chặn lại: “Đội trưởng, đội trưởng, Thiết đội nói ai cũng không thể vào.” Viên Lăng sờ súng ở trong thắt lưng, hung hăng đem Tiết Cương quăng qua một bên, mạnh mẽ mở cửa giám sát ra.

Không nghĩ tới bên trong có năm người, cùng nhau kinh ngạc nhìn anh, tình hình thật quái lạ: Đường Sát, Tề Hoàn, Lý Hi, bác sĩ phụ trách Trương Nam còn có Trương Nam bị nhốt ở sau kính thủy tinh cư nhiên ở cùng lão A! Bao gồm Đường Sát, trừ Trương Nam, mỗi người đều dán thật nhiều giấy trắng. Bác sĩ ngạc nhiên nhìn tay Viên Lăng sờ súng, hỏi Đường Sát: “Anh ta tới bắt đánh bài sao?” Đường Sát nói: “Chạy nhanh đem cửa đóng lại, mặt ta dán đầy giấy người ta thấy thì còn ra thể thống gì nữa? Thằng nhóc Tiết Cương, về nhà cho cậu chạy một vòng, canh có cánh cửa cũng không được.” Tề Hoàn nói: “Đội trưởng, trong lúc không có nhiệm vụ, Thiết đội cho đánh bài.” Trương Nam nói: “Viên Lăng... Sao anh lại gây nhiều như thế.”

Viên Lăng nhìn người trong phòng, đôi mắt sáng ngời nổi bật hơn trước, thoát nhìn tinh thần Trương Nam rất khỏe mạnh, đột nhiên có loại cảm giác hoang đường, trong nhà ngoài nhà, hóa ra chỉ có mình tự hao tâm mệt nhọc hết sức. Đường như bị A rất bí hiểm, nhưng cẩn thận nghĩ lại, ai cũng không lừa mình, cho nên thật sự buồn bực. Lý trí khôi phục một chút, phán đoán tình huống một chút, vẫn cảm thấy Lý Hi tương đối phúc hậu, liền hỏi anh ta: “Vì sao cậu còn ở đây? Chỉ tiết nhiệm vụ còn chưa bàn giao xong sao?” Lý Hi thật sự xấu hổ: “A, bàn giao xong rồi. Nên báo cũng đã báo trở về rồi. Nhiệm vụ đưa ra là của tướng quân Lý, Trương Nam là do ông ấy chọn cho nhiệm lần này, muốn tôi cho dù như thế nào cũng đến đưa tiễn cô ấy... Nhưng ai biết... Cô ấy không đi.” Trương Nam dùng cái loại biểu cảm thật sự có lỗi, làm ngài về ăn cơm trở nhìn Lý Hi.

Bác sĩ phụ trách cho Trương Nam nói rõ tình huống: “Đại khái chúng tôi đã giám sát tình huống của đồng chí Trương Nam đại khái đã 10 ngày, dựa theo phân tích tình huống khi kết quả xét nghiệm trên quần áo báo cô ấy bị nhiễm virus, thậm chí khi lấy mẫu trên người của cô ấy, cô ấy đã thật sự bị lây nhiễm rồi. Nhưng mà cô ấy không có dấu hiệu phát bệnh. Chúng tôi đã tổ chức hội chẩn, hiện tại không loại trừ khả năng độc còn ẩn nấp, cho nên cô ấy phải bị nhốt trong phòng cách ly tuyệt đối.” Viên Lăng cười khổ: “Vậy nếu cô ấy không phát bệnh thì làm sao bây giờ? Giam cho đến già sao?” Bác sĩ cũng vui vẻ: “Tuy rằng đóng cửa cùng cô ấy quan sát động vật cũng rất đẹp mắt, bất quá chúng tôi cũng không thể nuôi dưỡng cô ấy ăn chùa uống chùa mãi đến già được. Ngày mai, người có quyền uy nhất khó siêu vi trùng ở Bắc Kinh sẽ tới rồi, tạm chuẩn đoán một lần nữa, nếu không có vấn đề, qua năm ngày, hết thời kỳ cách ly, cô ấy sẽ tự do rồi.”

Đường Sát giải thích với Viên Lăng: “Tình huống của đồng chí Trương Nam chưa có thoát khỏi nguy hiểm hoàn toàn. Chúng tôi luôn luôn nói với cậu cô ấy không có chuyện gì, là lời nói thật. Không dám nói rõ với cậu, là sợ... Nếu có một ngày, cái đó lặp lại, cậu sẽ càng khó chấp nhận.” Trương Nam ở phía sau kính thủy tinh dùng ánh mắt vô tội nhìn Viên Lăng: “Nên bàn giao cho tổ chức cũng đã bàn giao rồi, nên an bày công việc cũng đã an bày rồi. Thiết đội chăm sóc tôi đặc biệt tốt, ông ấy lại có kinh nghiệm, dặn tôi viết di chúc, chọn di ảnh, đến hũ tro cốt cũng chọn cái tôi thích. Mà chính là tôi không chết được. Nhiều người, nhiều người chờ như vậy, tôi cũng thật sự mất mặt. Anh làm như tôi muốn vậy sao?”

Tề Hoàn nói: “Trương Nam bị giam giữ rất nhàm chán rồi. Tất cả mọi người đều khó chịu thay cô ấy, cho nên chúng tôi cùng với cô ấy đánh bài giải sầu. Nếu không đội trưởng anh cũng đến đi. Tôi chính là con rối, Trương Nam hoàn toàn buông xuôi, đánh bài gì đều là chủ ý của cô ấy, nếu cô ấy thua tôi sẽ dán tờ giấy lên, tôi có thể dễ làm sao?”

Trương Nam ở sau cửa kính thủy tinh cười tự đắc: “Ai cản trở các người bước vào dán giấy cho tôi chứ.”

Tất cả mọi người bị dán giấy trong phòng đều quát lớn một tiếng: “Cô câm miệng!”

Viên Lăng lấy tay che mặt trụ, dở khóc dở cười.

Cảm thấy biểu cảm của đồng chí Viên Lăng rất kỳ dị, mọi người có mắt đều lui ra, Đường Sát ném lại ánh mắt biểu cảm bảo trọng cho Trương Nam bị nhốt sau tấm thủy tinh, đóng cửa lại.

Trời đất bỗng trở nên im ắng. Trương Nam đứng lên, bám vào tấm thủy tinh hỏi: “Viên Lăng, cùng tôi chấp hành nhiệm vụ, bọn họ...” Viên Lăng dựa vào tường, nhắm mắt lại, gật đầu. Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nước mắt của Trương Nam vẫn chảy ra, nước mắt từ từ rơi đến khóe nức nở, từ nức nở rồng lên nghẹn ngào. Bên kia tấm thủy tinh, Viên Lăng nói: “Khóc đi, khóc được là tốt rồi.”

Ngày đó Trương Nam khóc thật lâu, đem sự hy sinh của chiến hũm, sự sợ hãi chờ chết, sự đè nén bị giam cầm, sự nghi ngờ trong nhiệm vụ tất cả đều khóc ra. Viên Lãng cũng không khuyên, chính là yên lặng cùng cô. Chờ cô dần dần an tĩnh, Viên Lãng nhẹ nhàng nói: “Nam Nam, chờ em kết thúc việc cách ly, chúng ta kết hôn được không?” Trương Nam khóc thút thút, không nói chuyện, lại ngẩng đầu nhìn thấy vành mắt thâm quầng trên khuôn mặt trắng xanh của Viên Lãng, không tự chủ được “Uhm” một tiếng.

Ngày sau, chuyên gia Bắc Kinh đến. Viên Lãng lo lắng đề phòng thấy một đồng người ăn mặc đồ phòng hộ như du hành vũ trụ ulla vào phòng cách ly của Trương Nam, sau đó đem Trương Nam đùa nghịch từ đầu đến chân một lần, dùng lời nói của bản thân Trương Nam nói: “Ngoại trừ xác chết, cái gì cũng đã xét nghiệm rồi.”

Buổi chiều, nghe nói là đôi chuyên gia này cầm một đồng kết quả xét nghiệm bình thường thăm vấn Trương Nam, cô đã ăn cái gì rồi? Uống cái gì rồi? Có tiếp xúc cái gì? Trước kia có bệnh gì không? Hỏi từng cái, Trương Nam đều thành thật trả lời cũng không giải thích được vì sao bản thân mình không chết.

Khó lắm mới chờ được các chuyên gia đi nghỉ ngơi, Trương Nam oán giận nói với Viên Lãng: “Anh nói xem, không chết được cũng là do tôi sai sao?” Viên Lãng hiện ra vẻ mệt mỏi, nhắm mắt lại hỏi: “Đúng, đều là lỗi của tôi. Là tôi lúc trước đã nói em không trung thành. Không bệnh tự nhiên chúc lấy phiên phúc.” Trương Nam mím môi.

Tất cả chuyên gia thảo luận một ngày, quan sát một ngày. Sau này nhất trí tuyên bố: “Trên cơ bản, trên người Trương Nam không có dấu vết của chất độc rồi. Để đảm bảo, thêm một ngày, nếu không phát bệnh, có thể hủy bỏ cách ly rồi.”

Còn lại ba ngày này, Viên Lãng ngoài trừ dẫn dắt tuần tra, siêng năng kiểm tra trên đồi, cơ bản cùng là cùng Đường Sát, Trương Nam bọn họ đánh bài giải sầu.

Trương Nam phát hiện, quầng thâm trên mắt của Viên Lãng phát triển rất nhanh, nếu tiếp tục như vậy sẽ thành gấu mèo thăm người thân rồi.

Chạng vạng ngày thứ hai, Trương Nam nhỏ giọng hỏi Viên Lãng: “Anh mất ngủ bao lâu rồi?” Viên Lãng nói: “Khoảng 15 ngày rồi.” Trương Nam đau lòng nhìn anh: “Đi tìm bác sĩ cho anh chút thuốc ngủ đi. Dù sao ngày mai tôi sẽ ra ngoài. Ngủ một giấc thật ngon, không cần trông coi tôi.” Đường Sát cũng có ý này. Vì thế một chuyên gia nào đó liền tiêm cho Viên Lãng một mũi an thần, Viên Lãng mệt mỏi về nhà rất nhanh chìm vào giấc ngủ, trong mộng, Trương Nam gả ỉnh.

17. Chương 17

Khi Viên Lãng mở to hai mắt, đã là giữa trưa ngày thứ ba rồi. Cảm giác đã khôi phục tinh thần và thể lực, Viên Lãng nhảy dựng lên một cái, chạy thẳng đến phòng cách ly của Trương Nam.

Ai biết, Trương Nam đã không có ở trong phòng, bác sĩ y tá xa lạ, yên lặng dọn dẹp. Có người đem drap giường, đệm chăn cùng với những vật dụng hằng ngày của Trương Nam tất cả cho vào một cái báo đen thật to, Viên Lãng biết, bao to này, chuyên dùng để thu gom đồ vật bị nhiễm độc....

Thấy đồ của Trương Nam càng ngày càng ít, bao màu đen càng ngày càng to. Viên Lãng cảm thấy cây xương sườn thứ hai phía dưới bên trái, vừa chua xót lại đau, như là có dao găm đâm vào, lại không rút ra. Đau đến nỗi không khống chế được ngồi xổm xuống, trong hốc mắt nóng lên, là ai mở cửa sổ? Gió lạnh như băng thổi vào trên mặt, giống như dao găm. Trên người không có chỗ nào ấm áp, đều lạnh lẽo, 15 ngày bình an vô sự, vì sao bây giờ vẫn lạnh? Cúi đầu, bằng không chính là trời đất ngả nghiêng.

Viên Lãng ngồi như vậy trong góc, cho đến khi âm thanh sột soạt vang đến tai, một đôi chân trần trắng nõn nhà đập trên đá cẩm thạch loang lổ màu sắc hiện ra trước mắt, im lặng, giống như hoa sen trắng nở trên đồng phế tích hoang tàn, do dự đến gần một chút, chính là từng bước một.

Viên Lãng ngẩng đầu mạnh mẽ: Trương Nam khoác áo khoác lộn xộn trên đầu rồi tung, ánh mắt đen thui uyển chuyển ánh sáng lung linh. Không biết nơi nào chuẩn bị một quần trang mới quá to, mặc trên người cô trống trải càng lộ ra eo nhỏ nhẹ nhàng, hình như là mới vừa tắm xong, trên má hồng lên do khí nóng.

Cô nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, tay nhỏ thon dài xoa trên vai Viên Lăng: “Viên Lăng? Thiếu đội nói sắc mặt anh rất kém ngồi ở nơi này, dọa tôi sợ không mang giày bỏ chạy đến đây. Anh làm sao vậy?”

Nhìn thấy mặt người đẹp bình yên trước mắt, trong cổ Viên Lăng không biết lửa nóng từ đâu vọt lên theo chất, không quan tâm, đóm lửa nhỏ cháy lan ra đồng ruộng. Anh bình tĩnh nhìn Trương Nam, bỗng vịn eo đứng dậy, túm cô bước nhanh đến khu nghỉ ngơi. Trương Nam không biết rõ tình huống, bị kéo thất tha thất thểu, nghiêng người thấy nhân viên cứu hộ thu dọn đồ của mình đi thiếu, bưng tỉnh hiểu a: “Viên Lăng anh hãy nghe tôi nói, ra phòng cách ly phải vệ sinh tiêu độc triệt để, bởi vì là cách ly cấp bốn, mấy thứ này phải thiêu hủy, đây là quy củ.” Viên Lăng không nói chuyện, nghiêm mặt mãnh liệt kéo diên cuồng, đi nhanh lên trước, Trương Nam bị anh túm lại chạy chậm phía sau, vừa đi vừa nói: “Viên Lăng, nhẹ chút, anh túm tôi đau, ai, chậm một chút, tôi không mang giày...”

Vào phòng ngủ của mình, đập tung khóa cửa. Kéo Trương Nam quăng lên giường, quay sang hùng hổ nhìn cô. Trương Nam hiểu ra, phút chốc mặt đỏ bừng, một loại đồng ý không tiếng động của cô gái nhỏ: “Làm gì thế ...” Một giây sau, Viên Lăng nhào tới hung hăng hôn cô, lực mạnh như vậy, trút xuống toàn bộ cảm xúc, hôn cô, đem cô gắt gao bóp chặt, nhanh như vậy, nếu có thể, liền nhào nặn vào trong thân thể mình. Trương Nam cơ hồ không thể hít thở, tất cả không khí trong phổi đều bị chen lấn ra ngoài, muốn đẩy anh ra, nhưng anh gấp như vậy, mang theo đau xót, mang theo hối hận, bởi vì đã mất đi, cho nên không buông tay, dường như hôn làm anh quên đi sự tuyên thệ của số phận, tôi lại không buông tay!

Qua một lúc sau, cuối cùng Trương Nam cũng cảm thấy Viên Lăng buông lỏng ra một chút, ánh mắt còn gần trong gan tấc, thâm đen như vậy, phản chiếu bản thân, bên trong mơ hồ như có hơi nước, dục vọng ngưng tụ, anh nói: “Nam Nam, theo anh đi.”

Trương Nam không nói chuyện, nhìn Viên Lăng không chớp mắt, trong sóng mắt trong suốt có ngàn vạn suy nghĩ, luôn xem, nhìn Viên Lăng có chút chật vật ngó đi chỗ khác, cô mới thông thả đem mặt anh chuyển qua, chần chờ, do dự hôn lên gò má anh. Tâm tư con gái người ta, nổi bậc ở do dự. Viên Lăng hôn đến trời đất sụp xuống, vừa vội lại chặt chẽ, Trương Nam hít thở không thông, hoảng hốt lấy tay nắm ở cổ áo anh. Ai biết như vậy quần áo từ từ cởi ra, thấy anh cởi quần áo của mình xuống, mơ hồ làn da chạm vào nhau thân mật như thế, cái gì đều là nóng bỏng, cái gì đều là xa lạ, thân thể người đàn ông thuộc loại to lớn, mùi thuốc lá của anh, còn có anh hôn không chừa chỗ nào, làm cho người ta hoảng hốt mà không thể ứng phó.

Bỗng nhiên nóng rực đau như cát làm Trương Nam giống như thiên nga sắp chết giãy dụa chống đỡ: “Anh buông em ra...” Đau đớn cùng hoạn loạn đến khi nghe được giọng nói xuôi tay của anh: “Nam Nam, cho anh...” “” Vì thế không hiểu có chút yên tâm, mới chậm rãi, trầm tĩnh lại, để cho bản thân thuận theo sức lực khỏe mạnh của anh, bởi vì anh là Viên Lăng. Đau quá... giữa mơ hồ, Trương Nam nghĩ, quá trình trưởng thành, có phải đau tâm phế phổi như vậy hay không, máu và nước mắt đan vào? Mê mang gương mặt nhìn, không tôi là anh... Liền có nước mắt chảy xuống, không thể tự chủ nói ra: “Viên Lăng...”

Viên Lăng không để ý những thứ này, anh chẳng quan tâm, giờ phút này trên trời dưới đất chỉ có Trương Nam là thật sự gần gũi, là khát vọng của anh đã lâu. Thiếu chút nữa là mất đi, lại giống như kỳ tích trở về. Đẹp như vậy, tốt như vậy, từng có máu lạnh, cái chết cạnh bên người làm cho anh không thể ức chế xúc động, thân thể nóng lên phóng ra sự sợ hãi cùng nôn nóng trong lòng anh, cho nên càng muốn chặt chẽ phối hợp với cô ở cùng nhau. Hô hấp của cô dẫn qua bên tai đều có thể khơi ra một cảm giác ngứa ngáy kì lạ, thật sâu đem thân thể của cô ôm vào trong ngực, mới có thể cảm thấy thỏa mãn khác thường. Chung quanh đều là hơi thở của Trương Nam, mọi nơi đều được Viên Lăng đoạt lấy.

Lúc đó Viên Lăng chỉ có một ý niệm: đem tác nước xinh đẹp này phá vỡ, tốt nhất là khắc sâu vào trong thân thể mình, vĩnh viễn... Đừng xa lìa nhau. Nước mắt là mặn, máu là chất, em là của tôi...

“Bắt đầu mây mưa, phục vụ được ơn huệ.” Viết thì có thể dễ nghe. Người ngu! Lại đau và mệt! Trương Nam vui đầu ở trong gối hôn dỗi tiểu thuyết ngôn tình mình đã đọc qua. Một bàn tay Viên Lăng chống đầu, tay kia không biết làm sao vỗ nhẹ lên đường cong duyên dáng ở lưng của Trương Nam, nghĩ một chút, lúng túng hỏi: “Đau sao?” Có chút đau lòng, có chút có lỗi.

Xấu hổ khó chịu thêm làm nũng, Trương Nam vui đầu càng sâu, không nhìn anh! Hình như tìm được cách phá vỡ đạn, Viên Lăng không ngừng cố gắng, xoa eo nhỏ của cô: “Lần sau thì tốt rồi.” Trương Nam giãy giụa, tiếp tục là đà điệu: “Gạt người! Không có lần sau!”

Viên Lăng lấp bắp: “Cũng đúng, còn lần sau đâu. Lần trước em đi là đi liền bốn tháng. Đáng thương anh chờ ở trong quân đội, ngày hoa Hải Đường nở anh đã muốn cho tới bây giờ.” Trương Nam nghiêng người chống lại anh: “Mỗi ngày đều nghĩ này!” Cuối cùng tiếp chiêu, Viên Lăng rung đùi đắc ý cười tủm tỉm: “Từng nghĩ em bị tổn thương dẫn đến hôn mê, có phải chiến tranh làm hoảng sợ hay không. Vì sao vừa đi là không có tin tức, mặc kệ anh ở nhà đứt ruột?” Mặt Trương Nam cười ửng hồng: “Anh nghe lén Mộng Xuân Khuê của em!” Viên Lăng oan ức nói: “Tướng quân Lý Trinh cho anh. Nói em để ở trụ sở huấn luyện rồi.” Nhìn ra cảm xúc mục tiêu ổn định, nhẹ nhàng nắm ở trong lòng, vừa dỗ vừa lừa: “Lãnh đạo nói rõ đã đồng ý rồi. Nam Nam, theo anh lãnh chứng chỉ đi thôi, anh không khó chịu.”

Ngón tay nhỏ nhắn của Trương Nam vẽ vài vòng tròn trước ngực Viên Lăng, cười một chút: “Rồi nói sau...” Viên Lăng cọ một cái túm Trương Nam ngồi dậy, bắt lấy hai vai cô, ép cổ đối mặt với mình: “Em nói cái gì? Đều đã như vì... Em lại còn nói?”

Trương Nam không lùi nhìn thẳng anh, lại trả lời một đường khác: “Anh biết không? Em đã bốn năm không trang điểm ỉn rồi?” Viên Lăng ngẩng ngơ, hí mắt: “Vì sao?” Trương Nam nhìn anh: “Thấy quần áo xinh đẹp liền buồn lòng. Bắt đầu không biết vì sao, sau này lúc học Thạc Sĩ, ngẫu nhiên đọc Thiển Thiển CÔNG CHÚA, công chúa Nãi Nội trang điểm xinh đẹp chuẩn bị làm hoàng hậu, ai biết nhà người ta tuyển Thiển Thiển. Thấy Nãi Nội nhanh chóng sụp đổ, em liền hiểu rõ, “Hít sâu một chút, dúi đầu vào trong lòng anh: “Nếu không phải là trang phục, nhìn vẻ mặt biết người, có lẽ, thời điểm bị bỏ rơi, sẽ không khổ sở như vậy.”

Viên Lăng theo bản năng ôm cô, rầu rĩ nói: “Trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn trách anh...” Ngừng một chút, giọng nói giống như đứa nhỏ sa sút: “Vậy em...Em hận anh sao?”

Cảm giác Trương Nam gật đầu lại lắc đầu: “Viên Lăng, cho tới bây giờ em không hận anh. Thật sự. Nhưng mà em không thể thoải mái bỏ qua chuyện anh bỏ rơi tôi.” Ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của anh: “Một lần nữa được gặp lại anh sau này, mọi chuyện phát sinh quá nhanh. Nhiều lần sống chết. Em phát hiện, anh lợi hại hơn, căn bản anh không cho em có cơ hội trách anh...”

Viên Lăng cười khổ: “Em đều biết rồi sao?”

Trương Nam nghiêm túc nói: “Ngày đó ở nhà khách anh ở lại không đi, bởi vì em trong mộng nắm lấy anh, là bởi vì anh cố ý đúng hay không? Sau này... Thậm chí... Anh đều cố ý, đúng hay không? Anh rất thông minh, biết bản thân muốn cái gì, anh căn bản không cho em có thời gian nghĩ đến trước kia, anh chỉ là nghĩ ra tất cả biện pháp giữ em bên cạnh anh... Đúng hay không?”

Khó có được Viên Lăng yếu ớt gật đầu: “Đúng, em nói không sai... Là anh cố ý. Ngày đó ở nhà khách ôm em, em ngủ ở trong lòng anh. Anh chỉ biết em sẽ không để yên toàn bộ mà tha thứ cho anh. Mà anh lại không biết em có lại rời đi hay không? Càng không biết có tham gia nhiệm vụ nguy hiểm như vậy không trở lại hay không... Anh hiểu rõ, anh ngày đó nằm cạnh em là không đúng. Anh nên đi, cởi áo cho em nắm, anh có thể rời đi. Khi đó anh cũng học được, thuộc hạ nhiều lính như vậy, hợp tan, sống chết anh điều học qua... Nhưng mà anh ôm em, chính là không muốn động, thậm chí sợ em tỉnh, anh phải buông tay. Ngày đó, anh nghe trên tay từng giọt rơi xuống, ở trong lòng anh liền nghĩ, qua một giây, anh có thể ôm em một thời gian như vậy, có phải hay không, sẽ ít đi một giây? Sau đó, trong lòng liền đau nhói... Cho nên anh quyết tâm, bất cứ biện pháp gì, dù sao cũng không bao giờ để cho em rời đi.” Lại ngẩng đầu, chống lại Trương Nam, ánh mắt vô cùng sạch sẽ: “Thực xin lỗi, là anh cố ý. Chúng ta ở cùng một nơi trải qua nhiều như vậy, cuối cùng là anh che giấu một đồng nội tâm... Nhưng mà Nam Nam, em tin không? Anh yêu em...”

Có nước mắt nhẹ nhàng, Trương Nam chống đỡ Viên Lăng, nhắm mắt lại: “Viên Lăng gốc... em có thể đoán được tâm tư của anh, đương nhiên cũng biết, anh yêu em...”

Loa phóng thanh cách trung tâm bỗng nhiên vang lên: “Đồng chí Trương Nam, nhiệm vụ số TJ81, Lặp lại TJ81.” Mặt mày Trương Nam nhú lại, nói với Viên Lăng: “TJ tập hợp khẩn cấp, em phải đến tập hợp.” Nói xong xoay người xuống giường, quay người lại đem quần áo đã chiến mặc vào, rất lưu loát. Nhíu mi lại, mang giày vào.

Viên Lăng muốn kéo cô, lại dừng lại. Trong lòng thở dài: Tuyệt mật!

Dưới ánh mặt trời, trang phục xinh đẹp, tên gọi như hương hoa. Trương Nam thu dọn nhanh chóng nghiêng đầu nhìn Viên Lăng, cười xấu xa, kề sát vào gò má của anh, nói nhỏ: “Lĩnh chứng chỉ, sẽ chờ. Bất quá

chuyện hôm nay, em không hối hận. Thật sự.” Cố ý đem toàn bộ nói vào lỗ tai anh một hơi, sau đó có cảm giác thành tựu khi thấy mặt Viên Lăng đỏ lên. A, quấy nhiễu thành công!

Không đợi Viên Lăng hiểu được mùi vị, quay đầu cười, môi như châu báu lóe sáng, cả người lung linh ánh sáng, khoe mắt đuôi mày chứa đầy hàng trăm quyết rũ mọc tràn lan... Viên Lăng làm cho cô thấy có chút choáng váng, nghĩ rằng: Ma quỷ trong bình này là mình thả ra sau?

Một phút sau, Tề Hoàn liền nghe đội trưởng của bọn họ ở trong phòng cảm giác cực kỳ thất bại kêu lên: “Tề Hoàn, đi! Giúp tôi tìm đôi giày đến!”

18. Chương 18

Hai mươi phút sau, Viên Lăng ở chỗ Đường Sát nghe nói Trương Nam đi lên trực thăng võ trang đi đến tập hợp báo cáo, một hai ngày sẽ trở về cùng bọn họ rút lui về. Lý Hi thật lo lắng, nếu là tướng quân tập hợp khẩn cấp vì sao không mang anh theo? Nhưng mặt mã chính xác, anh cũng không nói gì.

Mọi người đang muốn hỏi Viên Lăng vừa rồi kéo Trương Nam đi nơi nào, chuyên gia virus cầm kết quả xét nghiệm máu của Trương Nam chạy tới, thở hổn hển hỏi: “Đồng chí Trương Nam đâu?”

Viên Lăng khẩn trương: “Có phải cô ấy phát bệnh hay không?” Về mặt chuyên gia nghiêm túc lắc đầu: “Là tìm được nguyên nhân không phát bệnh của cô ấy rồi. Trong máu cô ấy có kháng thể.” Thấy mọi người mơ hồ nhìn mình, chuyên gia giải thích: “Chúng tôi hoài nghi cô ấy có tiêm qua mũi vắc-xin phòng virus lây nhiễm.”

Về mặt Lý Hi nặng nề: “Ý ông nói cô ấy là phản đồ!” Viên Lăng quay đầu trợn mắt nhìn Lý Hi. Đường Sát có chút kinh sợ: “Lý Hi, tình huống không rõ ràng không thể nói vậy.” Chuyên gia virus lắc đầu: “Đánh giá phản đồ hay không không phải là chuyên nghiệp của tôi. Tôi chỉ có thể nói rằng trong vòng nửa năm qua cô ấy có tiêm vắc-xin phòng bệnh. Các người ở cùng căn cứ với cô ấy có phải sáng chiều đều ở chung không? Cần thận trọng lại, cô ấy có bỗng nhiên hôn mê sâu mấy giờ liền, hôn mê rất sâu, chính là dù cố gắng lay động mạnh cũng không thể đánh thức dậy hay không?”

Lý Hi lắc đầu, ánh mắt Viên Lăng ngưng đọng nói tiếp lời: “Chỉ tiêm hai mũi thuốc, lập tức ý thức liền mơ hồ, sau đó mê man hoàn toàn mất đi ý thức?” Chuyên gia gật đầu: “Là cơn sốc vắc-xin phòng bệnh.” Lưng Viên Lăng lạnh như băng: “Thiết đội, đón cô ấy có phải là tên người Nga, gọi là Andrew.”

Người điều khiển xa lạ, chính xác là bên trong khẩu lệnh. Trương Nam đang nghi ngờ nhìn thấy ánh nắng chiều phía tây xuất hiện trên thành trực thăng cuối cùng cũng xác định được. Sự xác định phương hướng của mình rất chính xác. Trương Nam cảm thấy lạnh như băng, nghiêng đầu cẩn thận đánh giá người điều khiển trực thăng, dấu vết hóa trang cẩn thận quan sát cũng có thể phát hiện. Trương Nam yếu ớt hỏi: “Andrew, là anh sao?” Người nọ cúi nón an toàn xuống: “Trương, cô thật không minh.”

Trương Nam gật đầu, bình tĩnh vượt hệ thống định vị mang theo trên cổ tay, không nói gì nữa, quan sát một chút độ cao bay lên, đánh giá nếu nhảy xuống thì tính tự sát sẽ thành công rất cao, đây là phương thức trung thành ổn thỏa nhất. Lại cúi đầu, thấy giày Viên Lăng, Trương Nam nở nụ cười nhẹ: Vẫn là tranh thủ bình an trở về đi. Còn nói là mọi chuyện không quá ba lần, anh đã cứu tôi trở về bao nhiêu lần... Viên Lăng, nếu không phiền ngài, lại cứu tôi về một lần nữa đi?

Nhớ tới Viên Lăng bỗng có chút buồn cười: Andrew, anh thực sự không phải là nhân tài. Lừa bắt cóc con tin đi là xong sao? Trên tay tôi có mang theo định vị toàn cầu. Nhớ ngày đó một mình Viên Lăng chỉ dùng một bước ngấm bấn có thể trói lại người trên xe cứu thường phá vỡ diễn tập, anh thì sao? Mở cái trực thăng vũ trang, buộc một cái, còn có nhiều kẻ hở như vậy. Chênh lệch. Ai... Sao tôi có thể không yêu người khác nhiều năm như vậy? Nghĩ, nở nụ cười. Viên Lăng...

Trực thăng dừng ở trước một toàn kiến trúc xa lạ, Trương Nam đánh giá tính toán một khoảng thời gian cùng phương hướng, nơi này hẳn là không thuộc biên giới Trung Quốc rồi. Trương Nam thần nhiên xuống máy bay, quay đầu về ánh chiều tà hướng tây mỉm cười: Anh, cần phải tới tìm tôi.

Viên Lăng ở điểm cách ly liên tục tìm kiếm vị trí của Trương Nam từ vệ tinh đặc thù trên máy tính: tòa kiến trúc quân sự trong biên giới nước Nga, cách biên giới ước chừng 60km. Đường Sát báo cáo về cấp trên,

Thiếu tướng Lý Trinh chỉ thị: “Vị trí mẫn cảm, tính cơ mật rất cao, không thích hợp cho nhiều bộ đội lên đường cứu viện. Có thể lo lắng chia thành đội nhỏ linh hoạt hành động, càng ít người càng tốt.” Đặc biệt chỉ thị: “Mang theo Lý Hi, trước mắt anh ta có thân phận ngoại giao quân sự với nước Nga, quen thuộc tình huống.” Đường Sát cân nhắc một chút: “Viên Lãng, cậu cùng Lý Hi một tổ. Kênh đặc biệt, tùy cơ ứng biến. Nếu không tốt, liền gọi trợ giúp ngay lập tức.”

Tề Hoàn muốn nói, Viên Lãng nhấn giữ anh trở về, tuyệt mật chính là phiền toái, ai biết lần này đi tiền đồ sẽ như thế nào? Người giúp đỡ càng ít càng tốt.

Mang trang bị chỉnh tề, Viên Lãng khởi động chiếc xe đã cải trang. Lý Hi ẩn tọa độ tìm kiếm phương hướng, Viên Lãng thấy trên eo anh ta lóe ra một cây súng lục, hơi nhú lông mày: “Cho cậu tham gia mục đích chính xác là xác nhận dưới tình huống không thỏa đáng bắn chết cô ấy. Đúng không?” Lý Hi nghiêng đầu nhìn Viên Lãng, cười: “Bởi vì trên tổ chức tin cậu đã không có năng lực phán đoán cái gì gọi là tình huống không thỏa đáng rồi.”

Viên Lãng không nói, khởi động ô tô, chạy mất về hướng Bắc. Nam Nam, chờ anh, mang em trở về.

Trương Nam nghiêm túc cẩn thận đánh giá tòa lâu đài cổ kính trước mắt này, kiến trúc thời đại Nga Hoàng, bên trong tráng lệ đến bất ngờ, trước kia nghe Andrew nói qua, gia tộc bọn họ thường mở vũ hội trong này. Điều nói Andrew ở Nga coi như phức tạp, quả nhiên là không khoắc lác. Nhìn lại Andrew: Đã là bạn thân, tại sao còn làm kẻ địch?

Andrew kinh ngạc thấy Trương Nam bình tĩnh tự nhiên như vậy: “Trương, cô đang nghĩ cái gì?” Trương Nam cười một cái: “Không mời tôi uống café sao?” Andrew xoay người: “Trần, pha cho tiểu thư một tách café.” Quay đầu lại, nghiêm chỉnh đánh giá Trương Nam: “Trương, cô đẹp hơn rồi. Mời ngồi.”

Chuyện cho tới bây giờ, Trương Nam rõ ràng mỉm cười trước sau như một: “Cảm ơn.” Thoải mái ngồi trên ghế sofa, tầm mắt nhìn xung quanh đánh giá bố cục nơi này, xem xét không có khả năng chạy đi.

Bỗng dưng, một tấm hình treo trên tường gần lò sưởi làm hấp dẫn ánh mắt Trương Nam, Andrew cùng một người thân chụp hình, người này... Rất quen. Đúng rồi, là tên trùm đầu mỏ bị bắt rầm rộ trên TV. Trong lòng Trương Nam thở dài thành tiếng, Andrew, tôi nghĩ tôi đã hiểu được rồi.

Mấy phút sau, gương mặt người đàn ông trung niên được xưng là Trần Đông Phương đi ra từ hành lang gấp khúc, lấy một ly café nóng hổi đưa đến trước mặt Trương Nam, Trương Nam bưng lên, ngửi một cái, nhú mày, lại để xuống.

Andrew nghiêng đầu nhìn Trương Nam: “Trương, nói với tôi, cô đoán được cái gì?” Trương Nam nói: “Người quan sát viên cùng chúng ta chấp hành nhiệm vụ, đồng bào người Nga của cậu, bọn họ bị bệnh chết rồi phải không?”

Andrew gật đầu: “Những người trực tiếp tham gia, chỉ còn lại cô và tôi thôi.”

Trương Nam gật đầu: “Tôi suy đoán, anh tới phán xét. Tôi sau rồi anh là tới sửa chữa.” Andrew đồng ý: “Thật công bằng.”

Trương Nam nhớ lại nói: “Lần này khi chúng ta xuất phát đi nước I, bởi vì có cùng kinh nghiệm, cho nên dễ dàng nhận được thân phận với người giám sát của Liên Hiệp Quốc. Trên lý thuyết nói, chúng ta có quyền quan sát vũ khí sử dụng phổ biến của nước A, hơn nữa còn đánh giá được lực sát thương. Nhưng mà vũ khí chiến đấu mới nhất của nước A đang được dùng thử ở nước I. Đây mới là trọng điểm của chúng ta. Bởi vì không nhìn tới, cho nên phía sau có người ẩn nấp thâm nhập vào, tất cả cũng rất thuận lợi, có một việc tôi luôn nghĩ mãi mà không hiểu chính là, tại sao cái lọ chứa virus đó lại xuất hiện trên đường chúng tôi rút lui ẩn nấp. Nếu là nước A, không cần phải phiền phức như vậy, hơn nữa việc này còn khiến cho bọn họ tự mình bị nhiễm độc phát tán nguy hiểm bên trong mình. Cho nên tôi suy nghĩ, việc này có chút kì lạ. Có thể là tất cả mọi người chúng ta đều bị nhiễm độc, cái này nói không đúng rồi. Sau khi tôi phát hiện bản thân không có nhiễm bệnh, liền cảm thấy mọi chuyện có chút khác thường rồi. Từ ngoài nhìn vô, có khả năng tôi là phản đối. Nhưng mà tôi biết tôi không phải. Cho đến khi tôi nhìn thấy anh.” Trương Nam chống lại ánh mắt của Andrew: “Là anh mở bình thuốc độc, anh muốn thông số của vũ khí nước A, anh muốn trở thành người duy nhất phát ra tin tức, mới có thể bán được giá tốt. Anh lợi dụng quốc gia bố trí

có hội ăn cắp cơ mật cao nhất, sau đó giết sạch toàn bộ chiến hữu. Bởi vì tôi may mắn không chết, cho nên anh trôi tôi đến đây, đúng hay không?”

Andrew cười bất đắc dĩ, “Nhanh như vậy đã đoán trúng 80% rồi. Thật không đơn giản, Trương.” Trương Nam nhú mày: “Thiếu cái gì?” Andrew nghiêm túc nhìn Trương Nam: “Trương, tôi yêu cô. Tôi làm sao có thể để cô vì toàn thân bên ngoài bị xuất huyết nhiều mà chết chứ? Hành vi làm tổn hại đến sắc đẹp đều có lỗi. Nhớ diễn tập lần đó không? Tôi đã tiêm thuốc kháng sinh ngừa virus cho cô. Là tôi cứu cô.”

Trương Nam đỡ khóc đỡ cười nhìn Andrew: “Tôi có phản nên cảm ơn anh hay không?” Về mặt Andrew có chút sa sút: “Đừng khách khí. Trương, vì sao, cô không chịu tin tôi yêu cô.”

Bỗng nhiên Trương Nam rất muốn cười, quả nhiên đại nạn không chết là hạnh phúc đến cuối đời. Trong vòng 24h đồng hồ lại có hai người đàn ông đến nói với mình... Ai... Sao lại có cảm giác khác xa nhau nhiều như vậy? Lại ngẩng đầu, ánh mắt xanh của Andrew có đầy tình yêu không thể nghi ngờ, nước đường như đã dâng lên tràn đầy.

Thời gian làm người hung ác đến kỳ lạ, một thông báo kỳ lạ làm cho bản thân đến nơi kỳ lạ, hơn nữa còn cư nhiên chân thành đến quái dị. Đây đến cùng là chỗ nào? Trương Nam xoa mặt, O7 cũng không lộn xộn như vậy. Viên Lãng nói đúng, đẹp là chuốc họa. Kích động bản thân, cái gì trước mắt, còn có Viên Lãng!

Andrew quan sát phản ứng của Trương Nam: “Trương, em đang nghĩ gì? Em không biết tôi yêu em rất nhiều.” Trương Nam có chút chế nhạo: “Yêu đến bất cóc.”

Andrew lắc đầu, giọng nói nặng nề: “Sau khi chú sụp đổ, trong nhà cần một món tiền lớn, tôi suy nghĩ thật lâu, đây là cơ hội duy nhất cứu lại gia tộc của tôi. Nhưng mà, vì em, tôi thất bại rồi.” Quay đầu nhìn Trương Nam: “Anh không nỡ giết em, lại không có biện pháp để em về nước cho nên liền cướp em trở về. Bố trí bộ đội đặc chủng của các người rất nghiêm mật rồi. Anh tin tưởng trong 15 ngày này, em đã đem thông số tương quan báo cáo lên chính phủ Trung Quốc. Cho nên, thông số vũ khí không còn giá trị cho anh cần nữa rồi. Trương, anh bắt cóc em, đơn giản là, anh muốn ở cùng với em. Trương, chúng ta cùng nhau đi thôi...”

Trương Nam nhìn Andrew, dường như thương hại: “Tôi sẽ không cùng anh đi với nhau. Anh giết chiến hữu của chúng tôi, giết đồng bào của tôi. Andrew, mặc kệ là lý do gì, anh cũng là một tên hung thủ rồi.”

Andrew gạt đầu, lấy súng chống lên trán Trương Nam: “Trương, anh chỉ sợ không có sự lựa chọn.”

Trương Nam cười khổ: “Có lẽ cùng một diễn viên có thể biến hóa từ thiên nga đen thành thiên nga trắng. Nhưng mà ai cùng lúc diễn Ma Vương và Vua chúa đâu? Andrew, anh không thích hợp diễn Ma Vương. Đừng tiếp tục đi sao nữa, ít nhất, đừng đem tư liệu vũ khí này bán cho người không nên có được chúng.”

Andrew im lặng một chút: “Trương, nếu em khẳng định cùng đi với anh...” Trương Nam xoay mặt, không nói chuyện. Andrew có một cảm giác thất bại kỳ lạ, cảm lấy lý cà phê trên bàn khó khăn uống vô miệng, Trương Nam chú ý tới sát mặt của ông Trần kia trong nháy mắt liền trắng như tuyết.

Andrew chau mày, mạnh mẽ đem Trương Nam đẩy vào một phòng treo đầy sừng sư tử, con nai làm kỷ niệm săn bắn, trong phòng tràn đầy mùi da tanh nồng, Anh ta nhú mày thấy trang phục dã chiến của Trương Nam: “Đàn ông không để cho người đẹp tham gia vào việc này. Trương, em nên thay quần trang! Trần, giúp tiểu thư lấy quần áo đến.”

Trương Nam thấy được người tên Trần kia bưng một khay quần áo đến, ông ta thật khấn trương, khay run nhè nhẹ.

Andrew chỉ bào một bức bình phong nói: “Thay cho anh xem.” Trương Nam nghe lời đi vào trong phòng, sờ sờ vị trí định vị bằng vệ tinh trên tay, bỏ giày Viên Lãng ra.

Đó là một cái váy dài màu đỏ của người Nga, phẩm chất thiên nga. Andrew kinh ngạc nhìn Trương Nam, Trương Nam có thể đem y phục của nước Nga mặc đẹp như vậy, một thân đỏ sẫm kín đáo nồng đậm, quàng một cái áo choàng bằng da chồn đen như mực, áo choàng được may dài. Làn váy dài không thấy chân mỗi khi đi lại như sóng nước lăn tăn, như bắn lên tung tóe, xinh đẹp tùy ý. Vấy tay với cô, Trương Nam nghe lời bước lên, Andrew đưa cô phần nửa mặc ngọc, giúp cô búi trên một chuỗi châu, viên tròn trong suốt chắc nịch lóe lên ánh sáng ở trên trán Trương Nam, cùng mắt đen của cô dường như ăn khớp với nhau.

Có lẽ cô đẹp thật sự, hô hấp của Andrew dồn dập đứng lên, tay chân đều run nhẹ: “Trương, em có biết Troy trong Helen.” Dưới chân hơi lảo đảo, giống như người bị chìm nắm lấy cổ tay Trương Nam, cố gắng muốn duy trì cân bằng, thất thần một chút, phát giác trên cổ tay cô có gì đó, thật kinh ngạc: “Vệ tinh định vị?”

Trương Nam nhướn mi cười yếu ớt: “Andrew, Troy không nên mang Helen về.” Đường như không thể mãnh liệt nhấn nài co rút đau đớn, Andrew nắm lấy cổ tay của Trương Nam, té ngã ngửa mặt lên trời, quay đầu

Trần nhặt khẩu súng mà Andrew làm rơi xuống, hơi thở không ổn định nói: “Andrew, thật xin lỗi! Tôi muốn độc chết cô ấy! Người Trung Quốc chúng tôi có câu nói, cô ấy là hồng nhan họa thủy. Nhưng mà, anh cũng có tội, anh không nên vì cô ấy mà bỏ qua kế hoạch. Nếu anh nghe lời cô ấy, không đem tư liệu bán đi. Người mua sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Andrew thở hổn hển nhìn Trương Nam, cười khổ: “Trương, đúng là tôi không thích hợp diễn vai Ma Vương.” Trương Nam ôm Andrew, sờ lên mạch đập của anh đang dần dần chậm lại, có chút rầu rĩ.

Nhưng mà Trần không đợi được, ông ta đưa cho Trương Nam một cái phần cứng di động, dùng súng chỉ vào Trần Trương Nam: “Đi, đem thông số đến đây cho tôi.” Trương Nam cố gắng buông ra để Andrew nằm xuống thoải mái, đứng dậy đi phục chế văn kiện, đầu óc hoạt động nhanh chóng, có chút không biết làm sao cho đúng. Lầm cô mở máy tính ra, phát hiện chỉ có hai bức vẽ ngọn cây, một đen một trắng. Andrew giãy giụa đứng dậy, thở hổn hển nói: “Trương! Tôi không làm Ma Vương, Thiên nga đen cũng vĩnh viễn không là Thiên Nga trắng.”

Dĩ nhiên Trần nghe không rõ, khẩn trương nhìn Trương Nam, vẻ mặt của cô bất động, thông dong phục chế cập hồ sơ màu đen. Quả nhiên, cùng lúc phục chế cập hồ sơ màu đen, cập hồ sơ màu trắng bị cắt mất rồi.

Nhìn thấy tất cả, trong ánh mắt của Andrew cười lóe lên. Trong lòng Trương Nam phức tạp giúp anh nhắm mắt: “Andrew, kiếp sau làm vua đi, anh thật sự không thích hợp làm ma vương.”

Trần dùng súng chỉ vào đầu Trương Nam, đẩy một cái tường nguy trang: “Trương tiểu thư, tôi có lỗi với Andrew. Cho nên tôi muốn cô ở lại nơi này chăm sóc anh ta vĩnh viễn.”

19. Chương 19

Trương Nam bình tĩnh nhìn Trần: “Trên người tôi có hệ thống định vị vệ tinh kết nối một máy tính ở lãnh thổ Trung Quốc báo cáo vị trí cùng tin tức của tôi, giống như mạch đập. Nếu ông bắn chết tôi, tôi nghĩ bộ đội đặc chủng sẽ ngay lập tức xâm nhập đem nổ nơi này.”

Trần lắc đầu: “Tôi đương nhiên sẽ không bắn chết cô. Cô thật sự đẹp. Cô thật là đáng giá cho cái chết của tên này.” Nói xong lấy ra một mũi thuốc chích trong ngực Andrew, một tay dùng súng để ở trên trán Trương Nam, một tay đem thuốc chích và tĩnh mạch Trương Nam: “Thuốc mê có hiệu quả hai giờ, đi xuống cùng Andrew khiêu vũ đi. Tôi cam đoan đến khi cô tỉnh dậy đối mặt với cái chết, đây mới là sự trừng phạt với cô.”

Khi Viên Lăng cùng Lý Hi tìm thấy được tòa kiến trúc, trực thăng còn bay trên sân thượng, nhưng nơi này giống như vườn không nhà trống.

Từ cửa sổ nhảy vào, Viên Lăng phát hiện tại tòa kiến trúc này có rất nhiều trang bị bị phá, trong lòng cười lạnh: Người bình thường làm, người xấu sẽ không đi cửa chính .

Lý Hi lắc đầu: “Tòa kiến trúc này tạm thời không thích hợp cho nổ tung để hủy nó, bằng không sẽ dẫn tới sự chú ý của tuần tra biên giới. Tôi đi phá bỏ, anh tiếp tục đi tìm kiếm.” Viên Lăng gật đầu, đang muốn tiếp tục đi tiếp, Lý Hi đột nhiên đem cây súng lục ném qua, thật trịnh trọng: “Anh em, tôi tin tưởng vào năng lực phán đoán của cậu.” Nhận được súng, vô cùng nặng nề. Viên Lăng gật đầu với Lý Hi

Lên đường bình an tìm thấy được con mồi ở phòng trưng bày, Viên Lăng nhìn thấy thi thể của Andrew trước, sau đó ở phía sau tấm bình phong tìm thấy được giày của mình, được để theo hình mũi tên chỉ vào hướng bức tường.

Thuận lợi tìm được cửa vào tầng ngầm được che chắn, lúc Viên Lăng thấy được Trương Nam, cảm thấy bản thân đã đi nhầm chỗ: Trong phòng thủy tinh công chúa xinh đẹp yên tĩnh ngủ trên cái giường hoa tường vi nằm cạnh cửa, vòng trần châu trên trần còn lóe sáng.

Nghe thấy tiếng động có người vào, Trương Nam mở to hai mắt, cố gắng cười với Viên Lăng, gò má ửng hồng giống như nụ hồng mới hé nở, muốn nói cái gì, lại giống như rất khó khăn....

Quan sát xung quanh một chút không có mai phục, Viên Lăng kéo cửa ra lắc mình bước vào, cánh cửa thủy tinh sau lưng anh tự động đóng lại: “Nam Nam, không sao chứ.”

Trong phòng thủy tinh nóng đến lạ thường. Trương Nam lắc đầu, môi khô nứt, giọng nói khàn khàn: “Nước...” Viên Lăng lấy bình quân dụng mang bên người bón cho Trương Nam uống, thấy tin thần cô khôi phục được chút, đành kéo cô đứng lên: “Đi theo anh.”

Trương Nam nói: “Không được dưới thân em có sức nặng của quả bom cảm ứng, nếu mất đi sức nặng ở trên cảm ứng ba giây sau sẽ nổ mạnh.

Viên Lăng cẩn thận quan sát một chút, thờ phào, “Không sao, không còn hỗn tạp nữa, nhưng mà tháo bỏ phải cần động tác của hai người. Nam Nam anh cần em trợ giúp. Chúng ta hủy nó đi.” Trương Nam lắc đầu: “Em bị tiêm thuốc mê...Không thể hoạt động. Viên Lăng, anh hãy nghe em nói... Kể đặt em ở chỗ này nói với em, nơi này là phòng chuyên dụng xử lý dã thú, hệ thống điều hòa nhiệt độ rất nhanh sẽ xuống 0. Nhanh chóng bị đông lạnh. Ông ta muốn về sau đem em xử lý thành một tiêu bản xinh đẹp vĩnh viễn ở cùng với Andrew. Nhiệt độ không khí chợt biến hóa làm cho không khí ở trong phòng này chỉ mở được bốn lần trong thời gian ngắn.” Giọng nói ngừng lại, Trương Nam tính toán cho Viên Lăng: “Đưa em đi vào một lần, ông ta rời đi một lần, anh đi vào là một lần. Viên Lăng! Hiện tại anh bắn chết em. Một mình đi đi!”

Viên Lăng một bên quan sát hoàn cảnh chung quanh, một bên mỉm cười: “Em cảm thấy có thể sao?”

Trương Nam bình tĩnh nhìn anh, giọng nói vững vàng, dĩ nhiên là trải qua suy nghĩ tường tận: “Có thể! Anh không thể ngây ngốc ở đây lâu, bên ngoài phi cơ trực thăng đáp xuống kỳ lạ. Bất cứ lúc nào lính biên phòng Nga sẽ tới kiểm tra. Anh không thể di chuyển em trong thời gian ngắn. Em toàn thân gây mê, chức năng hô hấp rất yếu, nếu không phải vừa rồi anh cho em uống nước, có lẽ mười phút nữa em sẽ chết vì mất nước hít thở không thông. Anh không cứu được em. Thà giết chết em làm cho em chịu tội linh tinh còn hơn ở đây nhìn thấy em đột nhiên bị mất nước đông lạnh mà chết. Van xin anh, anh đi đi. Em không tiết lộ cơ mật. Em không phải là kẻ phản bội tổ chức và quốc gia.”

Viên Lăng không để ý đến, nhìn từ trên xuống dưới trong phòng này.

Trương Nam vội đứng lên, thấy súng lục bên hông Viên Lăng: “Anh vốn là muốn dâng tính mạng có thể bắn chết em đúng hay không? Viên Lăng! Lúc ở trung tâm phòng cách ly anh đã muốn giết chết em giải thoát em khỏi bị xuất huyết. Em nhìn thấy! Tin tưởng em, hiện tại không có gì là không giống. Em van xin anh đừng chậm trễ thời gian, coi như đem ngày đó làm cho xong việc.”

Viên Lăng mắt diếc tai ngơ, ngược lại quan sát giường Trương Nam.

Trương Nam bị mặc kệ làm cho người nóng lên và choáng váng đầu óc, càng nói càng gấp: “Viên Lăng anh ở lại thời gian cần gì chậm trễ! Anh vội tiến vào không có khả năng che dấu dấu vết. Lính biên phòng nước Nga đến đây, anh cũng không thể nổ súng giết bọn họ. Anh chọn làm cái bia sống chết trận vẫn là bị bắt sao? Nếu bị bắt, đây là nhiệm vụ bí mật, không có người sẽ vì anh nói chuyện. Cả đời này anh liền xong rồi! Anh sẽ bị cho là người phản quốc không chết cũng muốn giam cầm! Anh cẩn thận suy nghĩ lại, anh còn trẻ, muốn chịu bao nhiêu năm khổ cực? Liền tính không nghiêm trọng như vậy, anh cũng không thể ở lại đội A rồi! Không thể làm bộ đội đặc chủng! Không thể mặc quân trang rồi!”

Độ ẩm của phòng càng ngày càng cao, Viên Lăng hô hấp dồn dập, trên cái trán rộng lớn bắt đầu đổ mồ hôi, càng lúc càng nhanh.

Trương Nam hung hăng kêu: “Viên Lăng, anh thấy em rồi!” Chống lại ánh mắt của anh, trong ánh mắt của Trương Nam bốc lửa, nghiêng rằng nghiêng lợi, gần từng chữ: “Anh chịu không nổi không làm lính một ngày! Anh không làm lính vua thì chịu không nổi! Một Trương Nam chỉ còn sống mười mấy phút quan trọng như vậy sau! Anh đi đi!”

Chưa bao giờ thấy Trương Nam bị chọc giận như thế, Viên Lăng nghe thấy trong lòng mình nói: Chính xác, chỉ có người mình yêu nhất, có tài năng khắc sâu hiểu biết là sự sợ hãi của mình.

Trương Nam thấy Viên Lăng hạ quyết tâm xoay người mở cửa, thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết anh mở cửa ra đến độ cong cực hạn, mạnh mẽ chạy trở lại, liền đem Trương Nam đẩy ra khỏi phòng thủy tinh, trong ba giây thay thế cô nằm trên cái giường. Cửa bị áp lực tự động đóng cửa lần thứ tư rồi.

Không đến một giây, hai người lại bị ngăn cách bởi kính thủy tinh một lần nữa.

Khác nhau chính là lúc này Trương Nam ở bên ngoài, Viên Lăng ở bên trong.

Trương Nam không thể động, nóng nảy mắng: “Cái tên xấu xa này.”

Trong cửa kính Viên Lăng lau mồ hôi, thật nghiêm túc, rất dứt khoát nói: “Em đều nói dối. Nhưng mà bất cứ giá nào, anh không thể ném em một lần nữa.”

Nước mắt Trương Nam đột nhiên trào ra, nghẹn ngào: “Viên Lăng, không đáng giá...”

Viên Lăng cười cô: “Cô bé ngốc! Có đáng giá hay không, do cấp trên quyết định.” Bỗng nhiên bắt đầu nắm súng, quay đầu đi không nhìn Trương Nam, giọng nói rất kiên định: “Nếu lính biên giới Nga tiến vào, anh sẽ giết chết em, sau đó cùng đi với em... Em đừng sợ, anh cam đoan không làm em chịu khổ...”

Trương Nam gật đầu: “Không có biện pháp khác, cứ như vậy.”

Viên Lăng quay đầu, cười một cái, ở trong ánh mắt ôn nhu: “Hỏi quân vương biện pháp song toàn?”

Trương Nam cố gắng đem trán chống lên cửa kính, nhắm mắt lại: “Không phụ như lai không phụ khanh...”

Nhiệt độ ngày càng cao, Viên Lăng chống đầu trên cửa kính, bắt đầu thở dốc: “Nam Nam, đời này Viên Lăng... Không phụ như lai không phụ khanh...”

Sau này hơn mười phút, Trương Nam trở mắt nhìn nhiệt độ trong người Viên Lăng không ngừng lên à mồ hôi đổ như sương, sau này người bị mất nước khô đến ra máu mũi, hít thở khó khăn, cổ họng co rút, sau đó xuất huyết từ xoang mũi đem xuống miệng sặc ra một chút.

Trương Nam không thể khống chế nước mắt rơi xuống, cô chưa từng yếu đuối sợ hãi như vậy, cố gắng bám trụ cửa kính, giống như đứa nhỏ cầu xin anh: “Viên Lăng... Anh đừng chết... Van xin anh đừng chết...”

Viên Lăng cười khổ ngẩng đầu, giọng nói run run dở một câu: “Nam Nam, em... Đem ánh mắt... Nhắm lại đi...”

Vội vì bàn tay bị tàn phế, việc phá dỡ của Lý Hi tốn thời gian hơn so với dự tính của Viên Lăng.

Cho nên khi anh ta đuổi tới, nhìn thấy hai người bọn họ đều phát run, Viên Lăng bên trong vì đông lạnh, Trương Nam bên ngoài cửa kính là vì sợ hãi. Lý Hi nguyên rửa một tiếng, tìm công cụ cố gắng mở cửa, lúc này thuốc gây mê của Trương Nam bắt hiệu lực, có thể hơi hoạt động một chút, cũng giây giụa hỗ trợ.

Lý Hi vội vàng mở cửa nói: “Trương Nam, cô nói chuyện với Viên Lăng... Đừng làm cho anh ấy ngủ... Nếu không sẽ nguy mất...”

Trương Nam đập kính bắt đầu nói với Viên Lăng: “Viên Lăng, Viên Lăng, anh nói chuyện với em, ngàn vạn lần anh đừng ngủ...” Viên Lăng run run mở to mắt: “Vậy em. . . Đáp ứng anh. . . Mấy điều kiện.” Trương Nam gật đầu mạnh mẽ “Anh nói đi, điều kiện gì em cũng đồng ý với anh. . .” Viên Lăng nói: “Trở về. . . Theo ta lĩnh. . . Chúng chỉ. . .” Trương Nam gật đầu: “Đi! Trở về liền lĩnh. . .” Viên Lăng tiếp tục nói: “Kết hôn. . . Người trang điểm thật đẹp. . .” Trương Nam gật đầu: “Đi! Em trang điểm cho anh xem. Anh muốn em trang điểm như thế nào, em sẽ trang điểm như thế. . .” Viên Lăng thật hờ hững nhưng vui vẻ cười: “Em không. . . lại kiêng ăn. . . Cái gì đồ. . . trắng. . . Cũng phải ăn.” Trương Nam rơi nước mắt gật đầu: “Được! Tất cả đều nghe theo anh. . .” “Cái gì đều. . . Nghe?” Viên Lăng cười xấu xa. Trương Nam vẫn là ngoan ngoãn gật đầu: “Chỉ cần anh có thể trở về, em cái gì cũng đều nghe. . .”

Lý Hi rất cảm động, nhưng vẫn thật thà cắt đứt phong cảnh này: “Trương Nam, giúp tôi mở cửa...”

Cái cửa đáng chết cuối cùng cũng mở ra, nhiệt độ bên trong đã âm 10 độ. Lý Hi cùng Trương Nam hợp lực sức nặng cảm ứng giả. Dem Viên Lãng gần như hôn mê di chuyển ra ngoài.

Nơi thị phi, không thể ở lâu. Lấy tốc độ nhanh nhất lên xe, Lý Hi cẩn thận đem áo bành tô che chắn Viên Lãng đang đông cứng lại, còn nhét cho anh bình rượu Vodka, cười: “Anh em, uống chút cho ấm đi. Chiến lợi phẩm.”

Sờ mạch đập không thấy nguy hiểm đến tính mạng, đứa nhỏ Trương Nam dường như dán sát mặt vào ngực Viên Lãng, anh rất lạnh, thân hình còn hơi phát run. Trương Nam thông thả vươn hai tay mềm mại ra, ôm lấy eo anh. Viên Lãng nở nụ cười, chậm rãi vươn tay, ngón tay xuyên qua tóc của cô, toàn thân ôm lấy vai cô.

Lý Hi đang yên lặng lái xe phía trước đột nhiên nói: “Hong hét! Linh tuần tra Nga.” Trương Nam lau nước mắt ngồi dậy, thuận thế dùng khuỷu tay đè Viên Lãng đang muốn đứng lên, lắc đầu với anh: “Lần này xem em.”

Viên Lãng lo lắng giữ chặt tay áo của Trương Nam, Trương Nam quay đầu nói: “Lý Hi! Muốn kiểm tra thì dừng xe.” Một ngón tay đặt trên môi Viên Lãng: “Anh đừng nói chuyện.” Nói xong đem Vodka vẩy trên quần áo Viên Lãng.

Lính biên phòng Nga quả nhiên yêu cầu Lý Hi dừng xe, Lý Hi có hộ chiếu ngoại giao không thành vấn đề, sau đó thật quái lạ nhìn tình huống trong xe: Biên giới hoang vắng, nữ có nam có, người đàn ông ngồi sau này giống như mê man.

Lúc này cửa sổ xe liên hạ xuống, một cô gái hóa trang giống nhua công chúa Sa Hoàng xinh đẹp lộ đầu ra, vui vẻ chỉ về tòa thành phía sau, dùng tiếng Nga nói một câu lưu loát. Lính biên phòng cười to, vẫy tay cho đi.

Lý Hi không chút hoang mang lái xe đi ra ngoài. Ba người khẩn trương đều không nói chuyện, cho đến khi bóng dáng lính tuần tra biến mất, Viên Lãng kỳ lạ hỏi: “Nam Nam, em nói với bọn họ cái gì?” Trương Nam cũng nhẹ một hỏi: “Em nói với bọn họ, vũ hội hóa trang hằng năm.” Lý Hi kính nể nói: “Tiếng Nga của cô cũng không tệ.” Trương Nam cuối đầu cười, ngượng ngùng: “Chỉ biết một câu này, học của Andrew.”

Chiếc xe không khống chế được trong nháy mắt, Lý Hi dừng ngay xe lại, cầm đầu ngã sau tay lái, một lúc sau, quay đầu lớn tiếng chất vấn Viên Lãng: “Người vợ này cậu cũng dám cưới?”

Viên Lãng sờ đầu Trương Nam, vui vẻ: “Tôi cũng sợ sau này cô ấy lại đi làm tai họa cho người khác.”

Nghe nói, sau này Lý Hi càng yêu Trương Giang, trước mặt sau lưng đều đem Trương Giang lên trời. Trương Giang kỳ lạ, hỏi anh vì sao, Trương Giang nhớ lại ngày đó Trương Nam cả gan làm loạn, lại thấy vợ mình hiền lành ôn nhu, thật thích thú: “Hạnh phúc, đến tốt hơn.”

Lần sự kiện đó cơ bản tính là kết thúc, lão Trần mặc dù cầm phần tư liệu giả bỏ trốn, nhưng mà ông ta bán tài liệu vũ khí, sớm muộn gì cũng có người bắt giữ ông ta, cho nên không cần phải lo.

Đồng chí Viên Lãng bị viêm phổi nằm viện một tuần. Kế hoạch TJ tuyên bố kết thúc, chuyên gia vũ khí hy sinh được đãi ngộ như liệt sĩ. Bởi vì vội vàng lên qua nước láng giềng, đề cập chuyện cơ mật, Thiết đội thật tiếc hận nói với Viên Lãng: “Cấp trên muốn tôi quan sát đặc biệt cậu hai ba năm, tương lai hai ba năm, chỉ sợ cậu không dễ lên cấp rồi.” Viên Lãng không cần: “So với danh hiệu hiện tại tôi đã quá trẻ rồi, hai gạch khác tôi không chống đỡ nổi đâu.”

Trương Nam bị bắt cóc xuất ngoại, tránh không được bị thẩm tra. Trong quân đội, toàn bộ người Cục An Toàn tới, Tam đường hội thẩm, Trương Nam nhận nại theo các lãnh đạo khác đem toàn bộ chuyện nói lại hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng cũng đến thời kết luận, Viên Lãng cũng được xuất viện, được Đường Sát phê chuẩn cho đi bên ngoài phòng thẩm tra chờ, lo lắng đề phòng chờ hơn ba giờ. Cửa lớn mở ra, tướng quân Lý Trinh cầm đầu mang theo vài người đồng chí lãnh đạo nghiêm túc đi ra.

Trương Nam đi cuối cùng, cảm xúc đèn nén, khóe miệng hơi run rẩy, Thấy Viên Lãng lắc đầu không nói chuyện, kéo anh bước đi. Trong lòng Viên Lãng nặng nề, trước không dám hỏi, chậm rãi đi theo Trương

Nam, chạy đi một đường thật chậm, dễ dàng đến một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, đầu Trương Nam ở trong lòng Viên Lãng, cũng không nói chuyện, nghe thấy hơi thở thút thích, dường như bả vai run lên.

Trong lòng Viên Lãng nói hồng rồi, vỗ vai Trương Nam: “Nam Nam, em nói, sao thế? Bọn họ muốn thẩm tra em? Cho em chuyển nghề? Có cái gì tủi thân cứ nói đi.” Trương Nam lắc đầu thật mạnh, không nói chuyện, bả vai run càng mạnh. Viên Lãng nóng nẩy, mạnh mẽ nâng đầu cô lên, liền thấy Trương Nam cười đến chảy nước mắt: “Ha ha ha...Viên Lãng, bọn họ nói, tin tưởng em là đồng chí tốt. Nhưng mà xét thấy kinh nghiệm bị bắt của em, không thích hợp làm nghiên cứu vũ khí sát thương bí mật. Cho em chuyển về bệnh viện dã chiến ở quân khu là bác sĩ. Thật tốt quá...khà khà... Tướng quân Lý đặc biệt tiếc nuối thay em. Em rất cao hứng cũng không dám vui vẻ. BA giờ, ghen chết em rồi.”

Viên Lãng thở dài ngửa mặt lên trời, chống đỡ sau ót Trương Nam, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trở về anh sẽ lãnh chứng chỉ liền! Anh thực không thể để cho em lại đi gây tai họa cho người khác.”

20. Chương 20

Vấn đề lĩnh chứng chỉ cũng không thể nói làm là có thể làm. Trương Nam về Bắc Kinh trước làm thủ tục chuyển đi nơi khác, Viên Lãng không thể theo cùng, đưa tiễn, thời điểm Trương Nam muốn lên xe lau nước mắt đến tội nghiệp, giọng nói run rẩy: “Viên Lãng, anh chờ em trở lại.” Viên Lãng găm với cô: “Đi! Em dám không trở lại!” Như một ác ma hung ã

Giương mắt nhìn vợ lại đi nữa rồi, trong lòng người bộ đội đặc chủng đau lòng, nói với chính mình: Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng...

Kỳ thực cũng không đặc biệt thuận lợi, chuyên ngành của Trương Nam rất xuất sắc, từng tham gia UN còn có kinh nghiệm cứu hộ chiến đấu thực sự, rất dễ dàng được tướng quân Lý Trình thả móng vuốt ra, nguyên đơn vị Bắc Kinh xoay vận không chịu buông tha, lấy quyền cao lộc hậu dụ dỗ đen dọa Trương Nam, chủ nhiệm bọn họ nghĩ chu đáo cấp cho Trương Nam một đồng hình ảnh những anh chàng đẹp trai, mỹ nhân kẻ đều dùng qua rồi.

Từ trường học viwjn quân y cho tới hôm nay, ở Sudan tính mạng đều đã trải qua bất cứ chuyện gì, mới có một câu chuyện về bản thân dài như vậy, Trương Nam thấy trên tổ chức đề xuất chức vụ cùng hoàn cảnh nghiên cứu, trong lòng cũng không phải không động, quay đầu lại nghĩ đến Viên Lãng, tâm liền không động dậy rồi, thở dài: Oan gia...

Ba mẹ Trương Nam cũng không vừa lòng chuyện Trương Nam lại điều đi, tròn mắt dường như đặt đứa con gái một ở trước mắt là tốt nhất? Nhưng Trương Nam nói đều là do tổ chức an bày, không phục tùng không được, quân lệnh như núi, ba mẹ cô bị hù dọa như lọt vào sương mù không nói được lời nào. Trương Nam rên sất khi còn nóng, đem chuyện kết hôn nói cùng với ba mẹ.

Mẹ cô nghe xong liền nóng nẩy: “Ai? Viên Lãng? Chính là người lúc trước hại con học máu đúng không? Mẹ nói con biết, đã chết tâm rồi, mẹ con sống lại không được!” Trương Nam cắn môi không nói chuyện, sai lầm rồi. Ba Trương Nam nhìn tấm hình Viên Lãng: “Không phải đặc biệt đẹp trai, cao hơn con một bậc, vẫn là chức vụ nguy hiểm.” Im lặng một buổi trời, sờ đầu Trương Nam: “Nghĩ kỹ rồi sao? Ngoài cậu ta ra thì không gả.” Trương Nam gật đầu: “Không rồi không bỏ.” Ba Trương Nam vỗ vai bạn già của mình: “Coi như là yêu mãnh liệt, sẽ không bạc đãi con gái của mình.” LẦM mẹ Trương Nam khóc lên, lại chưa cho cô về mặt hòa nhà.

Sau này Trương Nam hỏi Viên Lãng: “Hai chúng ta được tính là yêu mãnh liệt sao? “Viên Lãng nhắm mắt suy nghĩ, nhìn thấy cô chính là lửa đạn mấy ngày liền, mở to mắt, khẳng định nói: “Anh không mãnh liệt thì không có người nào mãnh liệt nữa rồi.”

Viên Lãng đem hình Trương Nam gửi về quê nhà ở Tân Cương, cha Viên Lãng gọi điện thoại lại hỏi, rõ ràng cho thấy không đồng ý, hơn nữa lý do là: “Con gái xinh đẹp, xinh đẹp gây tai chước họa. Lớn lên ở Bắc Kinh, con gái một, khẳng định rất yếu ớt, cưới vợ về không cãi nhau sao? Viên Lãng vận khí cả buổi nói: “Có thể khổng chế.”

Ngày đó, Viên Lăng gọi điện thoại cho Trương Nam, cái chuyện chính gì cũng chưa nói, hai người liền ít nói đi. Im lặng một lát, giọng nói mềm yếu của Trương Nam kêu lên: “Viên Lăng...” Viên Lăng trả lời: “Nam Nam...” Trương Nam khụt khịt: “Viên Lăng...” Viên Lăng nhận nài trả lời: “Nam Nam...” Trương Nam nhắm chặt mắt nói: “Viên Lăng... . bất luận như thế nào... Anh phải chờ em trở lại.” Bên kia điện thoại Viên Lăng cười ha ha: “Đưa ngọc... Em dám không trở lại.” Cúp điện thoại, Trương Nam liền kiên định rồi.

Ngày đó Viên Lăng cũng không vội, đi đến bệnh viện đã chiến nhìn nhìn, điều kiện so với bốn năm trước cũng tốt. Chủ nhiệm LÝ khi Trương Nam còn thực tập đã lên chức viện trưởng rồi. Viện trưởng Lý thật vui vẻ nắm lấy Viên Lăng: “Nam nay học sinh của tôi đều có việc mừng. Vương Tiêu Kiệt năm nay làm cha, Trương Nam kỹ thuật tốt nhất cũng đã trở lại.” Nói xong nhú mào: “Thủ tục điều động khẳng định có thể làm, hiện tại vấn đề là phía Bắc Kinh không thả người. Cậu cũng đừng có gấp, tôi nghĩ cách...” Bỗng nhiên nhớ tới: “Ai buộc chuông thì người đó cởi chuông... Tướng quân Lý Trinh không chắc có thể giúp đỡ.” Viên Lăng nói: “Tôi đi đâu tìm ông ta?” Chủ nhiệm Lý cười: “Đường Sát... Lúc trước ông ta là thủ hạ nhất nhì của tướng quân Lý.”

Trong lòng Viên Lăng nghĩ ra một chuyện, cân nhắc nửa ngày, trở về nói với Đường Sát: “Thiết đội, tôi muốn kết hôn cùng Trương Nam.” Đường Sát đang bận rộn, cũng không ngăn dẫu: “Kết đi, chờ cô ấy trở về, uhm, khoảng ba tháng nữa cũng xong việc tuyển chọn rồi. Các người lại làm thủ tục. Vừa vặn làm tiệc kết hôn lớn.” Viên Lăng vừa nhắm mắt nhảy qua: “Không được! Đứa bé sẽ không có cách nào trên hộ khẩu rồi.”

Một câu nói thành công làm Đường Sát đem trà trong miệng phun ra ngoài. Chiều tối hôm đó, ót Viên Lăng dường như thành cái muối vớt. Đánh thì đánh, mắng là mắng. Sau này vợ Thiết đội nói: “Ngày đó buổi tối, thiết đội các người liền quỳ ở trước cửa nhà tướng quân Lý, nửa đêm mới trở về...”

Sau này cũng không biết thủ tục điều động như thế nào mà ào ạt xuống đến nơi, nghe nói trong lúc này lãnh đạo Trương Nam ở Bắc Kinh đưa ra nhiệm vụ khẩn cấp giày vò đứt ruột đứt gan. Sau này hiểu được, giống như quỹ nhập vào người thúc giục Trương nãi nãi đi nhanh, phía sau có người giúp cô thu dọn này nọ, sau đó lấy danh nghĩa đưa tiễn một đường như bão táp đem cô bắt giữ đưa đến nhà ga, coi đến khi xe chạy mới thả lỏng tâm tình. Bộ đội lái xe đều cảm thấy không yên tâm, nói là đưa tiễn con gái nhà người ta, thấy thế nào sao giống xuất giá vậy...

Trương Nam cầm thủ tục hôn thú lãnh đạo đưa trong tay, nhớ lại giọng điệu lúc chủ nhiệm đưa tiễn: “Tướng quân đều nói với tôi rồi... Cô, cùng với cậu ta tốt quá... Mọi người đều mừng thay cô. Nếu có gì không được, cũng nhớ phải trở về...” Trong lòng dễ chịu ấm áp.

Sự thực chứng minh, hiệu suất của lão A rất cao. Tin tức Trương Nam từ Bắc Kinh trở về chưa tới hai giờ, lúc chủ nhiệm khoa còn đang kiểm tra vết thương của cô ở văn phòng, liền nghe thấy dưới lầu xem đã chiến dưng “két” một tiếng - phía trước súng máy mặt sau pháo là cái loại này. Vệ binh từ ở cửa không ngăn lại, nắm cái điện thoại đều mang theo tiếng khóc: “Viên trưởng, Gặp chuyện không may rồi! Bộ đội đặc chủng đến đá quán.”

Viên Lăng mang theo Tiết Cương, Tề Hoàn chạy xe lưu loát xuống dưới, như sói như hổ, giống như cướp cô dâu, không nói gì liền đem Trương Nam đi làm thủ tục. Viên trưởng Lý dẫn theo tám người quân y chạy ở phía sau đuổi theo...

Trương Nam thấy Viên Trưởng ở trong kính chiếu hậu vừa chạy vừa kêu ở phía sau, cảm thấy thật khó xử, nói với Viên Lăng: “Nếu không ngừng lại đi.” Viên Lăng cũng không quay đầu lại hỏi: “Bọn họ kêu cái gì?” Tiết Cương nói: “Kêu Trương Nam trở về.” Viên Lăng đạp mạnh chân ga. Tề Hoàn nói: “Câu này là kêu mọi người xuất ra ít tiền vẫn không đủ cầm đầu.”

Viên Lăng dừng lại, đánh tay lái trở lại. Trương Nam đỡ chủ nhiệm Lý thở hổn hển, kể lễ với cô: “Cô sao lại như thế? Cũng không chịu quản cậu ta.” Trương Nam cũng khó xử: “Tôi không phải là xuất giá tòng phu sao?”

Một đường gió xoáy quét qua cục dân chính, làm thủ tục cũng chưa thấy nhanh nhẹn như vậy, Viên Lăng cũng là người chính trực, đồng chí phụ trách thấy anh đều choáng váng, đứng cách bàn làm việc cùng Viên Lăng hai mặt nhìn nhau. Một lúc sau, bên cạnh xuất hiện một vị cán bộ khác hỏi một câu: “Vị đồng chí

này, ngài tới để kết hôn, hay là muốn tìm lãnh đạo của chúng tôi đầu một mình?” LÂM Trương Nam cười đầu đến cả quai hàm.

Chị gái làm thủ tục nhìn cô, nói: “Cô gái nói vậy cô vui sao?” Trương Nam một bên cười một bên gật đầu. CHỊ gái liếc Viên Lăng một cái, không hỏi nữa, liền đưa chứng chỉ cho.

Thủ tục thuận lợi xong xuôi, trở về trụ sở lão A, một đám người chen chúc hiện ra chào đón cô dâu mới. Trương Nam thấy Trường Giang cùng Lý Hi ở đó, ngoài ý muốn thật cao hứng, chạy tới ôm bạn học cũ. Đường Sắt trừng mắt hô to: “Trương Nam! Không cho cô chạy!” Trường Giang chào đón, đem Trương Nam nâng lên như nâng người bệnh.

Phòng tân hôn là gian phòng đơn ký túc xá của Viên Lăng được sửa lại. Trong phòng bố trí vội vàng, chỉ thay đổi thành giường đôi mà thôi, cũng may đơn giản hào phóng. Trương Nam không chọn lựa. Cô theo học trường quân y liền ở trong ký túc xá, đến Sudan thì sống trong lều trại, cái này gọi là hài lòng rồi

Thiết đội do dự: “Còn thiếu chiếc giường nhỏ, các người tự mình đi mua đi. Tôi thấy ở nơi này có bán đủ.” Trương Nam không hiểu: “Giường nhỏ?” Viên Lăng cười gian. Thiết đội không biết tiếp tục như thế nào, hắng giọng: “Thêm giường trẻ con đi. Trên bộ đội không có, các người tự mình mua đi. Nơi này không nói chuyện đủ. Không kinh nghiệm thì hỏi Trường Giang đi.” Mặt Trương Nam đỏ lên, xấu hổ nhìn Viên Lăng, lúng túng: “Tạm thời...Không cần đi.” Đường Sắt dè dặt hỏi: “Năm nay không cần... Sang năm cần... Hay dùng đi...” Trương Nam nghĩ lại, trả lời lấp lửng: “Chỉ sợ... Cũng không cần.”

Sắt mặt Đường Sắt xanh mét trong nháy mắt, một tiếng gầm vang lên: “Viên Lăng!” Viên Lăng đứng nghiêm “Có”. Lúc đó Tề Hoàn cảm thấy, đội trưởng kêu một tiếng này đủ đầy tiêu chuẩn rồi. Đường Sắt nhảy dựng lên rất cao: “Cậu! Mục tiêu ngọn núi 375! Chạy bộ.” Viên Lăng hét lớn một tiếng: “Vâng!”. Bắt đầu chạy bộ.

Chạy tới cửa, lại chạy về: “Đại đội, chạy vài vòng sao?” Đường Sắt tức giận đến run người: “Cậu... Cậu hôm nay buổi tối không được xuống dưới!” Viên Lăng cao giọng trả lời: “Vâng!” Quay đầu chạy.

Không khí trong phòng chưa từng cổ quái đến vậy, Trương Nam đỏ mặt tía tai, cúi đầu, do dự cả buổi, hỏi: “Vâng, không phải một mình anh ấy có lỗi, tôi có chạy không?” Đường Sắt quay người lại, phủ tay đi: “Hỏi viện trưởng Lý của các người đi!”

Nhắc tào tháo có tào tháo, đến lúc chàng vạng viện trưởng Lý dẫn nhóm quân y đem qua đánh uống rượu mừng. Vốn hai nhà không dám, căn tin đội A trợ giúp thu xếp, bệnh viện dã chiến góp phần, hết sức náo nhiệt. Đến nơi vừa thấy, Đường Sắt chuẩn bị thật không tệ: Đồ ăn phong phú, rượu đầy đủ, người đại đội A chỉnh tề cùng chờ ở chỗ kia. Viện trưởng Lý cảm thấy thật vui mừng, tay nắm thắt lưng vung lên, dùng khẩu khí kêu xung phòng hô: “Khai tiệc.”

Chờ ăn uống đang hoàng, viện trưởng Lý bỗng nhiên cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nghĩ cả buổi trời hỏi: “Cô dâu mới đâu?” Đường Sắt ăn thịt sườn: “Viên Lăng bị tôi phạt chạy hành quân 375, Trương Nam...” Nhìn xung quanh một chút: “Đoán là đưa cơm cho Viên Lăng ăn rồi... Chúng ta ăn đi.” Viên trưởng Lý phun cả ngụm rượu văng ra ngoài.

Ăn được nửa bụng, các đồng chí ở bệnh viện dã chiến đến cũng thấy băn khoăn, Lương Húc một cô gái nhỏ, mới đến thực tập được đề cử đến hỏi thăm tin tức. Lương Húc ở trong lão A tìm kiếm cả nửa ngày, cảm thấy Tề Hoàn còn tương đối quen thuộc, đi lại gần: “Đồng chí, cái này, chỉ hỏi một chút, tôi đến đây là tham gia hôn lễ, đây đơn thuần là tiệc liên hoan?” Nhìn hai bên một chút, tiếp tục nói: “Tôi cũng là mới tới bộ đội không có kinh nghiệm. Anh nói đi hôn lễ, không có cô dâu chú rể à. Nói liên hoan, làm sao cho chúng tôi theo đóng góp? Tề Hoàn hỏi cô: “Cô?” Lương Húc gật đầu: “Theo.” Tề Hoàn thở dài, gấp hai miếng thịt vào trong chén cô: “Này còn không ăn nhanh để chạy về nói. Mù quáng đánh là nghe.” Lương Húc cũng không biết bộ đội đặc chủng có phải có quy củ này hay không, không dám hỏi lại, cúi đầu nhiệt tình ăn.

Sau này hai người liền thành đối tượng rồi. Tề Hoàn nói với Viên Lăng: “Lương Húc thật tốt, nghe lời khuyên, bảo làm gì làm đó. Nội tâm của Trương Nam nhiều lắm, cũng xứng với đội trưởng anh.” Lương Húc nói với Trương Nam: “CHủ nhiệm, cô nói, anh lính này thật tốt, tôi nghĩ, cùng anh ta ở một chỗ đến chịu không nổi rồi.”

Hoàng hôn ngày đổ, Trương Nam bỏ qua khách chúc mừng, múc canh, tẩy sạch son phấn, đổi mặc lại quân trang, thật hiền lành mang cơm chiều đi lên đỉnh núi 375 tìm Viên Lãng...

Đi đến trên đỉnh núi, thật kinh ngạc thấy Viên Lãng ngồi ở sườn đất rất tốt: “Sao lại không chạy nữa?” Viên Lãng tức giận: “Sao lại ngốc như thế. Chạy đến đỉnh 375, tối nay đừng mong xuống. Lại không bảo luôn luôn chạy.”

Trương Nam thụ giáo: “A, cũng đúng.” Sau đó ngồi ở bên cạnh Viên Lãng, nhìn anh ăn cơm, Viên Lãng vừa ăn vừa hỏi mồm miệng nói không rõ câu: “Em ăn rồi sao?” Trương Nam gật đầu. Viên Lãng vừa lòng hừ một câu: “Được, không ngốc. “Được, không ngốc.” Trong lòng Trương Nam âm áp.

Chờ anh ăn xong rồi, mặt trời cũng đã xuống núi rồi. Trương Nam hỏi: “Anh nói bấy bả gì với Thiết đội đó? “Viên Lãng đau lòng kịch liệt nói: “Sợ chuyện điều động của em xảy ra gì, đêm dài lắm mộng, nghĩ tốc chiến tốc thắng. Ai ngờ Thiết đội lớn đến vậy. Anh đáng sống.” Trương Nam liếc mắt nhìn Viên Lãng. Viên Lãng nói: “Em nghĩ đúng. Lúc trước cùng em ở trung tâm cách ly... Anh đã nghĩ tốt nhất, nếu không cứ cho em theo anh!” Nói đến đây thật đáng tiếc nhìn Trương Nam: “Thực không có sao?” Trương Nam liếc anh một cái: “Em là bác sĩ, ngày đó... Tính toán sẽ không xảy ra chuyện gì nên mới với anh...” Nói xong mặt liền đỏ. Viên Lãng nhớ lại lúc đó ánh mắt Trương Nam nhìn bản thân mình thật phức tạp, do dự một lát, suy sụp: “Như vậy một lát công phu đều phải cân nhắc rồi, trong lòng một bụng quý.” Nghiêng đầu nhìn Trương Nam, sau đó đột nhiên ôm chầm đến: “Bất quá anh liền thích...”

Sóng vai nhìn mặt trời lặn, cuối cùng là một chút ánh chiều tà, cảm giác thật âm áp. Viên Lãng đột nhiên rầu rĩ nói: “Nam Nam, anh đã nằm mơ cưới em.” Trương Nam thử thăm dò hỏi: “Không phải là ác mộng chứ?” Viên Lãng vỗ đầu cô: “Nghĩ cái gì trong đầu vậy?” Sau đó thở dài: “Đêm tân hôn trong mộng không phải như thế này. Hiện thực thật tàn khốc.” Trương Nam ngẩng đầu: “Nhất trời sau đất, sao mọc đầy trời. Đêm tân hôn này cũng không tệ.” Nghiêng đầu nhìn Viên Lãng, cười rất vui vẻ: “Em đã có thói quen, mỗi một ngày anh cho em, đều không giống nhau.”

Con mắt Viên Lãng đi dạo, lại gần mặt Trương Nam, nhìn nghiên cứu: “Khen anh sao?” Trương Nam nghiêm túc gật đầu, cảm thấy bộ dáng Viên Lãng ngồi trước mặt mình, giống như một con chó lớn ngoan ngoãn, hơi thở đều phun lên cần cổ, ngứa. Ai biết một giây sau, còn có môi anh ôn nhu kéo đi lên. Chó ngoan thành sói lớn! Ai sợ Ai! Trương Nam mềm mại nhắm mắt lại, hôn trở về. Giúp nhau trong lúc hoạn nạn, răng môi quấn nhau. A...cũng không tệ, thật hạnh phúc...

Ngày đó, bọn họ ngồi một đêm wor 375, ánh sáng nhỏ nhoi phía dưới, trò chuyện bằng lời nói không xong. Lúc trời sáng, Viên Lãng tỉnh giấc nhào về phía Trương Nam đang ngủ trên đùi mình, ôm cô chạy về ký túc xá, không đi cầu thang, treo tường. Lý do là: Tốt xấu gì chồng em cũng là hai gạch, đề binh lính thấy không tốt. Từ chỗ kia chạy về, kỹ thuật treo tường của Trương Nam cũng không tệ.

21. Chương 21

Viên Lãng trở lại cũng bận rộn như vậy, nói anh chém gọt bí đỏ. Bí đỏ? Trương Nam không thể nghĩ: Còn nói tiếng lóng. Qua ngày Viên Lãng gọi điện thoại tới bệnh viện đã chiến: “Nam Nam, hôm nay anh trực văn phòng, tự em ngủ đi.” Ngừng một chút: “Buổi tối có động tĩnh gì của con trai đều mặc kệ, em cứ ngủ là được.” Mặt Trương Nam nhìn điện thoại một lát, nói: “Uhm.”

Kết quả sau bốn giờ tắt đèn, tiếng còi vang lên bên nhón kêu gọi tập hợp. Ở bộ đội mò mẫm lẫn lộn nhiều năm như vậy, thật nhiều hành động đều làm theo bản năng, “Roạt.” Trương Nam nhảy lên một cái, một bên bỏ qua con thềm ngủ một bên chạy xuống lầu. Đến tập hợp, theo bản năng Trương Nam cảm thấy đội ngũ có chút kỳ lạ, lắc đầu, tỉnh táo lại rồi. nhưng mà toàn bộ tân “Bí đỏ” ở trong ký túc xá đang tập hợp, Tất cả mọi người trong hàng ngũ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình.

Tề Hoàn đứng ở trước đội ngũ, khoe miệng cười, cố gắng đè nén bã vaid đang run cầm cập. Trương Nam vừa thẹn vừa cáu, cũng là làm theo thói quen sĩ quan, mở miệng liền huân: “Cậu cười cái gì?” Xét thấy trên bờ vai đồng chí Trương Nam có hai vạch lóe sáng lên. Tề Hoàn nghiêm túc, không cười nữa. Có chút xấu hổ, Trương Nam hỏi hận bản thân đã nói lên.

Một tiếng ho khan trong góc xó, đồng chí Viên Lăng từ chỗ tối chuyển động đi ra, giông như không hề nhìn Tề Hoàn. Tề Hoàn liền buông lỏng, khóe miệng lại bắt đầu cong lên. Đội trưởng Viên Lăng đi tới bên cạnh Trương Nam, trực tiếp ra mệnh lệnh: “Thiếu tá! Mục tiêu ký túc xá, chạy bộ tới!” Trương Nam đứng nghiêm: Vâng. Đỏ mặt chạy đi.

Sau đó, Viên Lăng cũng không trách Trương Nam, lúc rảnh mua cho cô một con mèo bông để ở bên gối, nói: “Về sau khi nghe thấy tiếng còi, sờ trước, mèo ở đây, em cứ tiếp tục ngủ...” Trương Nam ôm mèo cười, gật đầu.

Đó là sau khi kết hôn một tuần, Viên Lăng không nghỉ ngơi, cùng “Bí đỏ” hỗn tạp. Trương Nam núp ở sau rèm cửa ký túc xá, nhìn chăm chú vào bộ dáng của Viên Lăng ở sân thể dục, tuy rằng sớm biết anh không rời khỏi lính của anh, thực sự cảm thấy, vẫn là có một chút buồn bã, Viên Lăng cùng Đường Sát, cùng Tề Hoàn, cùng lính của anh, có phần diễn tập ăn ý với nhau, là ngày đêm, cùng sinh cùng chết tương trợ lẫn nhau... Trong lòng anh có nơi này, Trương Nam vào không được, là thuộc về chiến hữu, thuộc về binh lính...

Thở dài, Trương Nam trở lại đánh giá nhà mới, chủ nhật rảnh rỗi, dùng ánh mắt thoải mái nhìn. Sống ở bộ đội, đồ dùng trong nhà thật đơn giản. Viên Lăng thật quan tâm, đem cái gì ngăn tủ ngăn kéo, thu dọn hết phân nửa không cho bản thân. Chính anh ở quen, trong phòng bỗng nhiên có thêm Trương Nam, cũng không quá quen, Trương Nam có thể cảm giác được, có lúc buổi tối Viên Lăng mơ hồ xoay người, cảm thấy bên cạnh có thêm người, khẩn trương theo bản năng, sau đó phản ứng kịp, mới thả lỏng, nhẹ nhàng ôm vợ, tiếp tục ngủ...

Nói về ăn và ngủ: Trong nhà chật gấp thành miếng đậu hủ, hai người ăn cơm liền đi đến căn tin. Trương Nam nghiêng đầu nghĩ: “Hai chức vụ kết hôn với quân nhân hay không liền là hậu quả như thế này sao? Bạn thân cùng phòng, chính là không có cảm giác? Chắp tay sau lưng đi vài vòng trong nhà, quyết định giúp Viên Lăng ủi quần áo, có việc làm trong tay, tương đối giống cái hình dạng gì rồi?

Lúc Viên Lăng trở về, thấy vợ đang ủi quần áo của mình, thấy bóng lưng đẹp mắt của cô. Trong lòng Viên Lăng dịu một chút, ngồi đến bên giường, lúng túng: “Nam Nam... Thực xin lỗi...” Biết anh ngại với mình. Trương Nam cũng không quay đầu: “Làm chuyện gì có lỗi với em rồi sao?” Viên Lăng nói: “Vừa kết hôn liền không thấy bóng dáng rồi...” Trương Nam nói: “Không phải đã trở lại rồi sao?” Viên Lăng nói: “Ký túc xá nhỏ như vậy...” Trương Nam làm việc không ngừng: “Dọn dẹp thật tốt.” Viên Lăng nói: “Không có đồ dùng trong nhà...” Trương Nam phun chút nước lên bộ thường phục, gặt đầu: “Có vẻ thoáng mát.” Viên Lăng nói: “Cũng không có cái gì cho em.” Trương Nam đem quần áo chuẩn bị cho tốt treo lên. “Tối thoải mái, nếu không đã đau lòng đánh mất.” Quay đầu, hai người đối diện, cười: “Vui là tốt rồi.”

Viên Lăng nói: “Vợ!” Trương Nam nói: “Uhm!” Viên Lăng nói: “Ta đi ăn cơm đi!”

Dọc theo đường đi đến căn tin Viên Lăng cầm lấy tay Trương Nam. Trương Nam tránh không được, nói: “Trước công chúng.” Viên Lăng không cần: “Cưới hỏi đường hoàng.” Sau đó cười với vài người trên đường, giới thiệu: “Đây vợ tôi. . .” Mọi người đều vui vẻ: “Thật đẹp.” Trương Nam cười với mọi người, nhỏ giọng thì thầm: “Anh lên mặt đi!” Viên Lăng nói: “Đây là chiêu cáo thiên hạ, đỡ phải có sói nhìn đến em!”

Trương Nam bình thường trở lại, nội tâm người này quá thâm, có chỗ nào vào không được liền không đi vào được, bản thân cũng có công việc không muốn quan tâm đâu, trong lòng anh lại đều đi vào mà không một chút, đại khái vừa mới chỉnh tề xong, bản thân lại phun ra khó chịu vừa rồi.

Rất dễ dàng gọt xong nhóm bí đỏ này rồi, cũng vào tháng chín rồi. Thiết đội cùng viện trưởng Lý cấp cho bọn họ tích góp một năm ngày nghỉ là 20 ngày. Vợ chồng son thương lượng, sống ở bên ngoài quân lệnh đều khó chịu như thế nào, cũng phải về gặp cha mẹ. Nhớ lại thấy độ của nhà mình, ngồi đối diện phát sầu. Anh đẩy em nhường cả buổi trời, cuối cùng Viên Lăng làm chủ: “Trước lên Bắc Kinh, sau về Bắc Y Ninh.”

Ba cô trong điện thoại hỏi Trương Nam: “Còn biết có cha mẹ sao?” Trương Nam mềm yếu nói: “Ba...” Ba cô không tức giận: “Thời gian có hạn, ngồi máy bay đi, ba đến đón các con.”

Trên máy bay, Trương Nam khẩn trương đứng ngồi không yên, Viên Lăng nắm tay cô, “Có anh đây.” Trong lòng Trương Nam nói: Vô ích, về phần đối với anh ra sao? Vẫn là trái ngược với sự nắm chặt trong tay của anh, đừng nói, là kiên định rồi.

Xuống máy bay, Trương Nam liền thấy ba ngồi chờ bên ngoài đã lâu, trong tay cầm áo khoác của mình. Đó là lần đầu tiên Viên Lãng thấy Lão Trương – giáo sư học viện quân y phong thái nho nhã, lái chiếc Toyota, xe thật xứng với người, vững vàng lại mạnh mẽ.

Trương Nam bỏ tay Viên Lãng ra, chạy tới ôm ba: “Ba! Con đã trở ề.” Lại trở lại: “Đây là Viên Lãng.” Cảm giác ánh mắt cha vợ nghiến cứa, Viên Lãng đi lên một bước: “Ba!” Ba Trương Nam cũng không trả lời, chăm chú nhìn Viên Lãng, lát sau, vươn tay. Hai người đàn ông dùng sức nắm tay, bao nhiêu phở thác cùng hứa hẹn, không cần nói.

Trên xem, Trương Nam hỏi: “Ba, mẹ đâu rồi...” Ba Trương Nam thở dài: “Nấu cơm cho con ăn chứ đâu. Nam Nam, Tiểu Lãng, các con... Chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Sớm biết giá nhà ở Bắc Kinh rất dọa người, lại nhìn vị trí nhà Trương Nam cùng tầng nhà, Viên Lãng bị kinh sợ rồi, điều kiện nhà vợ không tệ, chưa nghe cô kể tỉ mỉ. Vừa vào cửa, mẹ vợ đã chuẩn bị một bàn đồ ăn phóng phú, đồ ăn còn nóng, nhưng mặt còn lạnh.

Trương Nam nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, đều là món mình thích, vành mắt đỏ hoa, “Mẹ...” Mẹ Trương Nam lạnh lùng: “Không cần nói đến tôi, kết hôn đều có thể tự làm, còn muốn mẹ cô làm gì!” Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên có cảm giác bị mẹ xui đuổi, nước mắt Trương Nam rơi xuống. Viên Lãng nắm tay Trương Nam, gọi một tiếng: “Mẹ!” Mẹ Trương Nam hung hăng liếc Viên Lãng một cái, lau nước mắt, quay mặt. Ba Trương Nam vỗ vai Viên Lãng, nói: “Ăn cơm đi!” Vĩnh viễn Viên Lãng đều nhớ được: Bữa cơm đó, không khí thật nặng nề.

Sau khi ăn cơm xong ba Trương Nam nói với Viên Lãng: “Đừng trách mẹ con. Con gái là hòn ngọc quý trên tay chúng tôi cho đến khi vì con mà học máy, bệnh tình nguy kịch đến có giấy báo tin rồi. Làm cha mẹ ai cũng có tâm tình đó.” Viên Lãng cúi đầu không nói chuyện. Ba Trương Nam ngừng lại: “Đã qua thì cho qua đi, Nam Nam cương quyết, về sau chiều cố thật tốt đi.” Viên Lãng gật đầu.

Ý của cha mẹ Trương Nam: Kết hôn, vẫn muốn mời bạn bè thân thích. Hơn nữa, linh chứng chỉ là xong rồi sao?

Tờ danh sách bạn bè với họ hàng thật dài, nhìn thấy trình tự quy củ làm đầu óc Trương Nam choáng váng, muốn kháng nghị, Viên Lãng kéo cô lại: “Em nhẫn nhịn cho anh đi, thấy mẹ thương tâm, em còn không tranh thủ làm tốt để nhận tội!” Trương Nam liền không nói chuyện nữa. Kết quả buổi chiều vợ chồng son được mẹ Trương Nam đưa đi chụp hình cưới.

Nhà tạo hình vừa thấy Trương Nam như thu được của quý, dùng hết sức vào Trương Nam, tạo hình cô dâu mới vừa ra, cả tòa nhà hâm mộ loạn cả lên. Ngày đó câu nói Viên Lãng nghe nhiều nhất chính là: “Đồng chí giải phóng quân, làm sau ngài có thể lừa được cô gái xinh đẹp này thế?” Cho tới bây giờ chưa từng bị người đùa nghịch, Trương Nam vô số lần muốn nổi bão đều bị Viên Lãng trấn an trở lại: “Nam Nam, em đồng ý với anh, em là cô dâu của anh, phải làm cho anh thấy.” Nhìn ánh mắt anh, Trương Nam ngoan ngoãn ngồi trở về.

Rất nhanh chụp xong, người thợ ảnh cảm thấy vợ chồng son này, Viên Lãng là người chủ nhà, liền thương lượng với nha: Cho chúng tôi lấy hình hai người làm quảng cáo đi. Các người được chụp ảnh miễn phí. Viên Lãng nghĩ lại Trương Nam từng giam gia nhiệm vụ bí mật, cho dù nhiếp ảnh gia đeo bám dai dẳng thế nào, chỉ lắc đầu: “Không được!” Nhiếp ảnh gia thở dài, vẫn nhẫn nhịn không được, rửa một bộ cất giữ cho riêng mình, rất đẹp.

Rất nhanh thoát khỏi tay thợ hóa trang, Trên đường Trương Nam về nhà, vẫn ngoan độc nói: “Viên Lãng, cho dù lát về em tẩy trang khuôn mặt khác bây giờ. Anh cũng phải theo em tới già đầu bạc. Bằng không sẽ có lỗi với khuôn mặt này của em.” Viên Lãng vỗ tay trấn an cô, vui vẻ: “Được, được. Vợ bị bọn họ ép đến hồ đồ rồi. Không là thất vọng khuôn mặt này? Ngài gả cho cũng không phải hoàng đế.” “Anh? Hoàng đế?” Dày vò lâu như vậy, Trương Nam mới có thể thả lỏng nở nụ cười, thư thái.

Kế tiếp càng bận rộn, mãi cho đến khi mời khách. Đời thứ ba y thuật cao siêu nhà họ Trương, không phải là cửa tre nhà rơm, đại khái cũng tính là thuộc tầng lớp cao đi. Ba đời nhà họ Trương y thuật đều cao siêu, không phải là cửa trúc (nhà nghèo), đại khái cũng được coi là nhà giàu. Từ lâu đã nghe thấy nhà họ Trương có con gái như châu như ngọc, đã từng từng có rất nhiều suy đoán, bó hoa tươi như vậy sẽ rơi xuống tay ai?

Hôm nay con gái lấy chồng, toàn bộ khách khứa đều dùng ánh mắt đánh giá Viên Lãng, bàn luận hết sức xôn xao

Viên Lãng thấy bạn học Trương Nam đang kéo đến, bên ngoài xe xịn xếp thành hàng, phòng đầy giày Tây, hương thơm tóc mai, cảm thấy rất kiệt sức... Dù sao bản thân cũng tự mình cân nhắc tiêu chuẩn đó có quen thuộc với mình, phân biệt khoảng cách. Nhưng tuyệt đối không gây trở ngại anh ứng xử thỏa đáng, ngẫu nhiên do dự, Trương Nam nhẹ nhàng kéo đầu anh thấp xuống hỏi anh: “Nhiều xe như vậy, chiếc kia so với chiếc anh mang đại bác chiến đấu còn tốt hơn. Trở về mang em lên núi lái một vòng cho đã ghiền được không?” Viên Lãng nở nụ cười, nắm lấy eo cô: “Em nha...”

Rất nhanh mời hết khách xong, trở về nhà hai người liền trực tiếp ném mình lên giường, so với diễn tập còn mệt hơn, Trương Nam nắm lấy Viên Lãng làm nũng: “Sớm biết như vậy thì bỏ trốn cho rồi, kết hôn gì chứ. Chịu tội sao?” Viên Lãng không nói chuyện, trong đầu đang nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây: Tuy rằng không thường xuyên về nhà, trong phòng Trương Nam được trang trí khéo léo cùng các ngăn tủ đều chứa đầy quần áo; mẹ Trương Nam là giáo dục nghệ thuật nên trong nhà thường xuyên nghe thấy tiếng đàn piano; ba Trương Nam có một phòng sách lịch sử... Nhìn thấy giấy khen và ảnh chụp của Trương Nam từ nhỏ đến lớn. Viên Lãng cảm thán: Cha nói rất đúng, Trương Nam... Là con gái một được nuông chiều từ bé, đi theo mình, chịu khổ rồi...

Bỗng nhiên Trương Nam lật người nằm sấp trên người Viên Lãng, ánh mắt vụt sáng: “Nhà em có được không?” Viên Lãng nói: “Được.” Đầu Trương Nam dựa trên vai anh, từ từ nói: “Được cũng không sánh bằng Andrew. Anh cũng biết, em chỉ thích đồ lạ, không phải...” Viên Lãng ôm lấy cô, có chút đau lòng: “Cái gì cũng đều biết, cái gì cũng đều tính toán trong lòng. Lòng em bao lớn mà nghĩ nhiều chuyện đến như vậy?” Trương Nam hôn nhẹ anh: “Mệt, ngủ đi!”

Sau đó Trương Nam liền lộ nguyên hình, Viên Lãng kinh ngạc phát hiện thiếu ta Trương nhà bọn họ lại có nhiều tật xấu như vậy: Buổi tối không ngủ, sáng không dậy nổi, không ăn cơm, liền ăn kem chơi đùa, đã bắt đầu chơi là không chịu dừng... Tóm lại, con gái ở nhà, là bộ dáng của một tiểu tử tông.

Ngày đó anh đổ rác trở về, thấy Trương Nam vừa tắm rửa xong mặc quần đùi áo T-shirt, vừa cười vừa chạy trốn mẹ cô: “Ha ha, bắt không được, bắt không được.” Trương Nam từ nhỏ đã học khiêu vũ còn được Viên Lãng dạy dỗ, thân thủ rất linh động, mẹ Trương Nam cầm chén thuốc đuổi theo hồn hển ở phía sau, chỗ nào cũng đã chạy qua rồi.

Viên Lãng thở dài một tiếng, thuận phục tóm Trương Nam lại, giữ ở trên ghế ẹ cô, mẹ Trương Nam hoa mắt nhìn công phu của con gái mình, liền thấy con rể đã kéo cô ngồi xuống, một bên vừa mang giày cho con gái mình, một bên vừa kể lể: “Anh dạy em cái này để dùng với mẹ sao? Đã lập thu, cũng không biết lạnh.” Mẹ Trương Nam thở dài, đem canh đưa cho Viên Lãng, lẩm bẩm nói chuyện với con rể: “Ba nó nói, phải chăm sóc hệ hô hấp cho Nam Nam. Cậu làm đi.” Viên Lãng nhận chén, gạt đầu với mẹ vợ, dè dặt cẩn trọng giúp Trương Nam uống thuốc bổ. Trương Nam cũng không né tránh, thành thật le lưỡi với mẹ.

Sau này có một ngày cha mẹ Trương Nam có việc đi ra ngoài, lúc trở về cơm chiều đã chuẩn bị xong, mấy đĩa món ăn gia đình, còn nóng hổi làm cho người ta nhìn thấy thoải mái. Ba Trương Nam ăn một miếng: “Sở trường tay nghề của Nam Nam à!” Trương Nam nói: “Viên Lãng làm. Con làm trợ thủ.” Mẹ Trương Nam soi mói một câu: “Hôm nay làm hạt du mạch nấu đồ ăn, không đúng mùa.” Viên Lãng vui vẻ: “Là măng Diệp...” Mẹ Trương Nam liền không nói gì nữa, gấp cá cho Viên Lãng.

Sau đó hai ngày đến ngày con gái phải đi, mẹ Trương Nam càng luyện tiết không buông, mỗi ngày đều lôi con gái lại nhìn, đến trước ngày phải đi một ngày, Trương Nam ôm chần đem ba đuổi ra: “Con ngủ với mẹ.” Ai dè người vừa nằm xuống bên người mẹ, trong lòng mẹ Trương Nam cao hứng, ngoài miệng mắng: “Không quy cũ, mới tân hôn, sao lại chạy tới đâu. Nhà người ta làm sao bây giờ?” Trương Nam ở trong lòng mẹ, làm nũng: “Con muốn cùng mẹ cùng nhau, lại nói, anh ấy cho đi.” Mẹ Trương Nam vuốt đầu con gái, một lúc sau nói: “Nó đối tốt với con không?” Trương Nam gạt đầu: “Tốt.”

Buổi tối, rõ ràng ba Trương Nam cùng Viên Lãng đánh cờ vây. Ba bàn, Viên Lãng đều thua. Làm cha vợ cười: “Thua vất vả.” Viên Lãng cúi đầu nở nụ cười: Người biết chuyện, là tổ truyền...

Ai ngờ cha vợ phá lệ nói lời thắm thía: “Phong cách chơi cờ của con hay thay đổi, chính là sự giả dối hết sức kỳ cục. Nhớ ngày đó Lâm Bưu vững vàng điêu ngoa, Túc Dụ mớ hồ giáo quyết. Nên cuối cùng bình

định thiên hạ. Hưởng thụ tuổi già chính là bọn Diệp Suất, quân sự, cho tới bây giờ cũng không là tất cả. Con biết không?” Viên Lăng suy nghĩ sâu xa một chút, gật đầu: “Dùng binh lấy cờ, trị quốc là chính.” Ba Trương Nam cười vui mừng: “Theo cha uống một chén.” Viên Lăng nói: “Được!”

Cha vợ uống rượu, hốc mắt ba Trương Nam hơi nóng: Nam Nam của tôi, tâm can bảo bối chờ con mấy năm nay. Uống một chén nữ nhi hồng, liền gả cho...

Qua ngày, Ba mẹ Trương Nam đưa họ lên xe lửa Y Ninh, nắm lấy Trương Nam, ngàn dặn vạn dặn, mẹ Trương Nam đưa cho Viên Lăng một đồng thuốc bổ, Viên Lăng nói không cần, mẹ vợ trừng mắt: “Đưa cho ba mẹ con.” Lúc xe chuẩn bị chạy, nước mắt rơi: “Tiểu Lăng, Nam Nam để con chăm sóc rồi.” Xe vừa chuyển động, Trương Nam liền khóc, Viên Lăng ôm cô: “Nam Nam, còn có con...”

22. Chương 22

Viên Lăng nhớ, lúc xe lửa chạy, vợ khóc, suy nghĩ kỹ một chút, từ lúc biết cô cũng ít thấy cô khóc, nhưng cảm giác lần này không giống nhau. Ngày đó xe lửa lái đi ra ngoài thật xa, Trương Nam còn cố chấp nhìn về phía cha mẹ không quay đầu lại, nước mắt không ngừng, về mặt kia, giống như động vật nhỏ bị bỏ rơi, rất đáng thương. Viên Lăng nhìn thấy trong lòng cũng rung động, lau nước mắt cho cô: “Đứa ngốc, cũng không phải là lần đầu rời nhà, lễ mừng năm mới anh xin nghỉ trở về nữa cũng được mà.” Trương Nam thút thít: “Không giống nhau. Lần này. Ba mẹ. gả em cho người khác rồi.” Vừa nói vừa khóc lên.

Viên Lăng dụ dỗ cô: “Nói vậy! Anh là người khác sao?” Giúp cô lau nước mắt lần nữa: “Em nghỉ đi, trước kia thì em có ba mẹ, bây giờ còn thêm anh. Cho nên em kiếm được anh, vui mừng còn chưa kịp, em khóc cái gì.” Trương Nam gật đầu một cái, “Ừ.” Một tiếng, lỗ mũi hút hít, bên quai hàm nhi còn treo vài giọt nước mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn Viên Lăng: từ trong đôi mắt to tất cả đều không còn ý nghĩa mà chỉ còn sự mù quáng tin tưởng.

Nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương của cô, sự lừa dối trong lòng Viên Lăng hạ xuống, nhớ tới lời Đường Sát nói lúc đầu: “Đàn ông, sau khi kết hôn mới biết được cái gì gọi là trách nhiệm.” Lúc ấy mình nghĩ Thiết đội nói chuyện đầu đầu, bây giờ hiểu rõ, có cô gái yêu kiều trong ngực mình, trách nhiệm trên vai mình càng nặng thêm rồi...

Ngồi xe lửa hơn bốn mươi tiếng, đến Ô Lỗ Mộc Tề thì chuyển xe hơi. Càng về đến nhà trong lòng Viên Lăng càng mơ hồ, cửa ải của cha không dễ, cũng suy nghĩ nói qua với Trương Nam một chút ý tứ khi còn trên xe, “Ba mẹ anh rất không vui về chúng ta.” Trương Nam hỏi: “Tại sao vậy?” Viên Lăng gãi đầu: “Ba anh chê em đáng ghét sinh đẹp, mẹ anh chê em cấp bậc cao.” Trương Nam hoàn toàn không nói một lời rồi.

Chỉ là lúc này Trương Nam ổn định lại, nhà chồng không vui vẻ cũng phải chịu. Cũng không thể đến cha mẹ của mình cũng lạnh nhạt với Viên Lăng lại còn bắt cha mẹ anh phải khen mình sao? Vậy không phải giống như cho quan đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn sao. Về mặt Trương Nam rất thần nhiên: nhà chồng! Ông có Lang Nha bổng, Tôi có Thiên Linh Cái. Viên Lăng biết, trạng thái này của vợ là không lo lắng rồi.

Căn cứ theo nguyên tắc biết người biết ta, Trầm Trầm Trầm Thắng. Suốt cả đường đi Viên Lăng nói thêm cho Trương Nam: nhà mình ở Tân Cương Y Ninh gần binh đoàn Kiết Thiết, một trong bốn sư đoàn nông nghiệp, cũng phải nói là ba đời viên gia tham gia quân ngũ, ông nội quá cố của Viên Lăng là lão thành cách mạng, nói là ban đầu có tham gia cống hiến cho căn cứ địa ở Hồng Quân Công Nông. Ba mươi bảy năm sửa chữa tám con đường, đã tham gia Trường Chinh, bảo vệ qua Duyên An. Sau ngày một tháng năm năm Y Lê diệt trừ quân phiến bị thua trận. Đầu óc ông Viên vẫn còn tốt, số mạng kém một chút, lúc còn trẻ bỏ qua văn hóa cách mạng không có học lên đại học, may nhờ xuất thân làm lính tốt, sau lại trở về làm công việc ở binh đoàn xây dựng, đến khi người năm mươi tuổi đã được điều lên làm cấp đoàn rồi. Mẹ Viên Lăng làm việc trong ngành chăn nuôi ở binh đoàn kiến thiết, đã về hưu. Bà ở nhà có lòng mảy mảy nhỏ nhắn, ánh mắt có lòng mi dài như có huyết thống với Kazattan, nghe nói ông ngoại bên kia trước giải phóng còn là một thủ lĩnh nào đấy. Viên Lăng còn có một chị gái, đã lập gia đình, sống cùng với cha mẹ.

Trương Nam nghe, cảm thấy mọi chuyện vẫn tương đối phức tạp, đây chính là ngu ngốc không sợ nhiệt tình, cũng thua.

Tuy nói hai năm qua đi nhiều nơi xa, nhưng vẫn không chịu nổi ngồi xe đường xa. Đoạn đường này xe chạy nghiêng ngả liên tục, nhanh đến chậm, tinh thần Viên Lãng nhìn vẫn còn tốt hơn Trương Nam, lòng nói: được, đây cũng chính là cô, chịu đi xe bị giầy vò vì mình. Đối lại một người mệt mỏi nằm xuống. Trương Nam nghĩ: so với học hỏi kinh nghiệm còn kém xa.

Trở về nhà họ Viên cùng với về nhà họ Trương là hai cảm giác khác nhau, Bắc Kinh là ngoài đường phố phồn hoa, trong chung cư an tĩnh. Ở Ý Ninh là trên đường hoang vu, trong nhà nóng hổi.

Mới vừa vào chỗ ở người thân khu binh đoàn, bác Thẩm hàng xóm láng giềng liền kêu la inh ỏi: “Lãng nhi! Đã về rồi!” “Chị Viên! Con trai của chị đã về rồi! Nhìn một chút, đứa bé có tiền đồ, cũng Trung tá.” “Ồ, còn mang cô dâu nữa à, con gái thanh tú!” Trương Nam để cho Viên Lãng sai bảo gọi một tiếng chào chú Vương dì Triệu, cũng không biết ai với ai. Sau đó cũng không biết từ nơi nào mọc ra một đồng đứa bé, vây quanh Viên Lãng, có đứa kêu anh có đứa kêu chú, Trương Nam nhìn đến hoa mắt. Viên Lãng móc ra kẹo mua từ Bắc Kinh, vừa cố gắng phân phát, sau đó ôm lấy đứa bé trai từ trong đám người này đi vào nhà.

Trương Nam vừa định hỏi đã nói người quen chưa, mà ôm đứa bé này trở về được sao? Liền nghe đứa bé kia hỏi: “Cậu, chị gái xinh đẹp này là ai vậy?” Hiếm thấy tính tình Viên Lãng dễ chịu: “Chị gái này là vợ con.”

Sân nhà họ Viên rất rộng rãi, có hai cái phòng ở. Cha mẹ Viên ở nhà giữa gian ngoài gặp mặt cô vợ mới. Bàn Bát Tiên ghé Thái Sư, ông cụ lão bà ngồi hai bên, uy phong lẫm. Cha Viên mắt to mày rậm, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Trương Nam mặc Quân Trang: “Là thiếu tá à?” Trương Nam gật đầu, nói: “Vâng” cha tiếp tục: “Thiếu tá thì càng phải phục vụ vì quốc gia thật tốt. Lãng nhi nói con là chủ nhiệm khoa? Con phải tận tâm với công việc vì Đảng.” Cha chồng này nói chuyện cảm giác giống lãnh đạo, Trương Nam đề nén muốn đứng nghiêm kích động, ngồi theo quy củ: “Vâng” cha lại hỏi nhỏ: “Nhà ở Bắc Kinh, con gái một phải không?” Trương Nam cúi đầu: “Vâng” cha Viên im lặng, sau một lát, nói lên một câu: “Lãng nhi! Vậy thì cố gắng chăm sóc người thật tốt.” Viên Lãng nói: “Ồ!”

Lúc này lão bà lên tiếng, lão bà cười híp mắt: “Con gái thật đẹp. Mấy tuổi rồi?” Trương Nam nói: “Chưa tới hai tháng nữa là hai mươi lăm.” Bà bà liền hỏi nữa: “Biết làm chần không?” Trương Nam lắc đầu: “Không biết.” Bà bà tiếp tục hỏi: “Biết hấp Nang không?” Trương Nam ngây người, “Nang là cái gì?” Bà bà hỏi nữa: “Sẽ biết nướng thịt dê chứ?” Trương Nam đỏ mặt, cũng không nói, chỉ lắc đầu. Bà bà giống như rất thất vọng: “Lãng nhi thích ăn nhất là bánh Nang và thịt dê đất. Ngủ ở nhà chần không thơm sẽ không ngon giấc. Vậy sao có thể làm con dâu tôi.” Suy nghĩ một chút, vừa cười: “Không sao, mẹ dạy con.”

Nhìn lại Trương Nam một chút, cau mày: “Ở nhà sao lại mặc quân trang.” Quay đầu lại kêu: “Con gái! Giúp em dâu con tìm một bộ quần áo thoải mái.”

Ngày đó Viên Lãng cứ nhìn Trương Nam bị chị gái kéo vào phòng, biến mất ở màn cửa trước thuận nhà, Trương Nam hướng hần quay đầu lại nháy mắt mấy cái, dáng vẻ rất dí dỏm. Kết quả, một lát gặp lại nàng thời điểm, liền hoàn toàn không ấy là tên lính hình dáng rồi. Nhu nhu màu mật ong áo rộng nách, việc nhà quần, mềm đầy nhí mũi giấy nhí thượng thêu hai đoá Hoa nhí, một bên tóc ngắn thượng trâm ngọc Khẩu Nhi làm cái kẹp. Tầm thường ăn mặc, cũng là khác thường thanh tấn Chu Nhan, duy không đổi, ấy là dạng xinh đẹp cặp mắt.

23. Chương 23: Chương 23 (1)

Ngày đó Viên Lãng đưa Trương Nam đi dạo đến khuya cũng chưa về. Ba mẹ Viên đem thức ăn hâm nóng lại không biết bao nhiêu lần. Cha Viên nhìn trắng sáng một chút, lẩm bầm mắng: “Kéo vợ yếu ớt như vậy ra ngoài đi dạo, đụng phải sói thì làm sao?” Mẹ Viên vui vẻ: “Sói nào mà hạ được con trai ông?” Cha Viên giận trách: “Vậy bà mới lạy trời làm cái gì?” Mẹ Viên ngoài miệng không phục: “Tôi là lạy giùm cho sói.”

Một lát sau, cha Viên Lãng nói: “Chớ giầy vò con gái người ta nữa, tôi thấy, đứa nhỏ này không tệ. Ánh mắt yếu ớt, trong lòng cứng chặc. Không phải là con cừu được nuông chiều trong nhà.” Mẹ Viên Lãng vui mừng: “Con gái không tệ, chính là trong lòng quá mạnh mẽ, cũng khó trách, nụ hoa giống như người, dù ở đâu cũng không đau? Chịu thiệt từ nhỏ đã nhu thuận. Tôi mài dũa nó, về sau mới chịu được uất ức, con người, nhìn được, mới có phúc khí.” Cha Viên Lãng gật đầu một cái: “Trong lòng bà bị làm khó rồi, không biết Lãng nhi có hiểu hay không.” Mẹ Viên Lãng thở dài: “Lãng nhi của tôi, tùy ông, người trưởng thành, bảo vệ vợ lắm. Không phải là sói con trong bụng này của tôi nữa rồi. Ha ha Lúc đầu mang thai nằm mơ là sói con đó.” Cha Viên cười một cái: “Sói con, Lãng con. Đều lớn hết rồi.”

Trước khi rời Ninh Y một ngày, trời còn chưa sáng Viên Lãng để cho cha Viên gọi đi. Lúc mẹ Viên dạy vợ vá chần có nói: “Nói là định hướng phá hủy một tòa nhà củ, thuốc nổ mất kinh rồi. Cha nó nói Lãng Nhi lại khiêu khích người đó.” Sau đó hỏi Trương Nam: “Lãng nhi có biết người đó?” Trương Nam cười: “Con không biết. Anh ấy chưa nói.” Sau đó cúi đầu cười, không nói chuyện.

Ánh mặt trời soi sáng trên giường đất, chiếu lên bộ dáng thanh tú xinh đẹp của Trương Nam. Mẹ Viên nhìn con dâu, cười: “Mẹ hiểu biết rõ, hiện tại trong thành không còn thịnh hành làm chần rồi.” Nói hai kim: “Mẹ dạy con nướng bánh Nang trên bộ đội cũng không có bếp lò.” Cười nữa: “Nướng thịt dê cũng không còn dê. Đây đều là tìm người điều tra đấy.” Trương Nam “A” một tiếng, đưa đôi mắt đen láy nhìn bà, cũng không hỏi, đợi bà nói tiếp. Mẹ Viên nói: “Con là một cô gái tốt, cong thì cong, không được bướng bỉnh. Mẹ thấy, con và Lãng nhi rất xứng. Con sói con này quá ngổ ngược, mẹ sợ, thực sự như cây kim nhọn không ngừng đâm..” Trương Nam cúi đầu cười, không nói lời nào.

Mẹ Viên tiếp tục hỏi: “Biết vì sao mẹ không để cho con mặc quân trang ở nhà không?” Trương Nam trầm ngâm nói “Về nhà, thì dễ thân phận ở bên ngoài xuống, chuyên tâm làm con dâu.” Mẹ Viên vui mừng: “Đứa ngốc, là mẹ thiên vị cho con, con nghĩ đi, con là thiếu tá, Lãng nhi là trung tá, con mặc trang phục này là dưới nó một đầu. Cởi là tốt! Cởi quân trang chính là vợ nó, cùng ngồi cùng ăn, cùng nó khóc lóc om sòm làm xấu, nó có thể gào thét với con sao? Hơn nữa bộ dáng của con là biết đặt người thích hợp, không có cách liên khóc lóc nỉ non, Lãng nhi sẽ yếu mềm bên cạnh. Cái này đóng cửa lại không phải là mọi chuyện do con sao?” Trương Nam cười ra tiếng: “Mẹ, ngoài mặt trung hậu, trong lòng tinh khôn.” Mẹ Viên Lãng nói: “Tinh khôn đối với con. Thấy lão già tôi mười ngày qua chỉnh đốn con như con ruột. Làm như tôi không nhìn ra con giả bộ theo tôi sao?” Trương Nam đỏ mặt: “Cái gì cũng không gạt được mẹ.” Mẹ Viên thở dài: “Đàn ông, con thông minh, tuổi trẻ có được không ít chức hiệu, nghe nói còn là chủ nhiệm gì đó. Chuyện bên ngoài rất nhiều. Sống qua ngày cũng không thể cùng Lãng nhi bận rộn. Nhưng mà, mẹ nói với con, mặt trời trên bầu trời, sáng chói uy phòng, cô đơn chính là một; buổi tối trăng sáng mông lung, bốn bức tường vây lấy xung quanh. Con gái, cô đơn thê lương. Con xem, tới khi nào, con ôm đứa nhỏ ngủ trong lòng, các ông xoa bóp bên cạnh. Cái người này cả đời thì có...” Trương Nam đỏ mặt, cúi đầu, dạ một câu.

Thuận lợi phá bỏ căn phòng trở về, Viên Lãng hí hóp nói với cha anh: “Cha Ngải Di này, mấy năm biến mất không thấy, hôm nay lại cùng trò truyện giáo lý với con, thần thánh, cha, nó mỗi ngày ôm súng trên đồng cỏ làm gì thế?” Cha Viên cau mày: “Đứa nhỏ này, đáng tiếc đầu thông minh, mỗi ngày chung chạ.” Nhíu mày: “Lãng nhi, con là lính, cách xa nó một chút. Cha nó cũng không yên tâm về nó.” Viên Lãng như có cùng ý kiến, gật đầu một cái, lại vui mừng: “Cha cũng không yên lòng con.” Cha Viên lắc đầu: “Lãng nhi, cha yên tâm về con. Thật.” Quay đầu lại nhìn đứa con: “Còn nhớ chuyện cha dẫn con đi đánh sói lúc còn nhỏ không.” Viên Lãng gật đầu, có chút hưng phấn: “Nhớ, này là sói chúa, giống như quý, gieo tai họa cho gia súc. Khi đó hơi nhỏ, không biết. Bây giờ nghĩ lại, nó được xem như là một canh hùng, biết mình tính toán nó cũng dám ra, không có bảy phần nắm chắc không đuổi móng vuốt. mấy con soi bên cạnh cũng mạnh khỏe, cũng không biết làm thế nào mang ra ngoài.” Cha Viên cười anh: “Trong bầy sói tự cắn mình, con già yếu liền bị cắn chết bên trong. Khôn sống móng chết mới có thể bảo vệ tinh khí thần kì vạn năm của sói thảo nguyên. Bản thân sói chúa không chỉ dừng mãnh, tinh ranh, còn phải hung ác..”

Viên Lãng nhìn trăng sáng, trong lòng suy nghĩ. Cha Viên nói: “Bây giờ cha còn nhớ tới dáng vẻ của con sói Chúa này, thua đau lòng cho sói cái rồi, lúc chạy đi còn đem chỗ tốt để lại cho sói cái. Cũng chính cha lái xe đuổi theo, nếu không liền để súc sinh này chạy mất rồi, Cuối cùng bức bọn nó đến đường cùng, nó che chở sói cái chui xuống tổ dưới đất, còn nó liền nhảy tốt lên sườn núi dẫn dụ chúng ta...” Viên Lãng cúi đầu: “Con nhớ được lúc nó sắp chết còn uy phòng nhìn chăm chăm vào con. Sau đó, nó liền nhảy xuống...” Cha Viên nói: “Sói cái này cũng rất mạnh mẽ, thất sói chúa nhảy xuống, liền đào bới tốt đất, đem chính mình

chôn sổng. Qua ngày..... Cha dẫn con đi tìm xác sói, thấy sói chứa máu me khắp người bò tới chết ở trên tổ. Ngải Di vui mừng nhảy cẫng lên, Lãng nhi con thì khóc... Cha cũng biết, không cần quan tâm dào lên, con là đứa bé có tâm lương thiện rồi.” Thở dài: “Đây là sói tinh hiếm thấy. Nó chết rồi, chừng mười năm qua trên thảo nguyên này không thấy một con sói nào ra hồn.”

Viên Lãng chợt quay đầu lại nhìn cha của anh: “Là cha lo lắng con quá coi trọng Trương Nam sao?” Cha Viên gật đầu: “Trong nốt tâm sâu thẳm của con là đứa bé, càng không để ý càng không lộ vẻ gì. Hai ngày nay mẹ con giày vò Trương Nam, con ngay đến mí mắt cũng không giựt, cha biết ngay, con không bỏ được nó rồi.” Nói tới chỗ này, chợt cười: “Lẽ ra vợ xinh đẹp như vậy, là phúc khí của con. Nhưng. Đẹp như vậy đều khiến người ta cảm thấy không nở. Sói chứa sói cái, tình thâm nghĩa liệt, mọi người bội phục, nhưng quá thắm. Lãng nhi, chờ con có con con sẽ hiểu, cha thà con cưới một cô gái tầm thường để đổi lấy cả đời bình an.” Viên Lãng nói: “Cha, cha đoán mò rồi.”

Ngày đó về nhà, cách tắm kính thủy tinh Viên Lãng nhìn Trương Nam ngồi xếp bằng trên giường gạch nghiêm túc vá chần, kim đâm ngón tay rơi xuống, vẻ mặt khác thường trầm tĩnh nhu hòa, giống như phát hiện mình nhìn, cả người cô liền bỏ nhào vào đóng vải cười sáng lạng với mình, mặt mày ôn tồn, chứa mùa xuân sâu như biển.... Viên Lãng bồn chồn, cũng không biết mẹ mình đã cho vợ uống thuốc mê gì, ngày đó Trương Nam đã dám buồn lỏng nút áo của mình rồi. Sau đó..... Cỏ dựa hoa, liền kề cận gần bó bên nhau chứ sao. Trương Nam thay đổi, hương thơm ấm áp, Noãn Ngọc thơm ngát. Viên Lãng chỉ hận không thể biến thành ở trên người cô, không thể bỏ được muốn còn yêu. Sau đó Viên Lãng lòng, ôm cô hỏi: “Thế nào đã thông suốt rồi sao?” Trương nam cười: “Mẹ dạy.”

Rời khỏi Y Ninh trở về bộ đội, Viên Lãng cảm thấy, vẻ mặt Trương Nam không giống như cô gái đã làm vợ rồi. Trương Nam cảm thấy Viên Lãng. Nhìn bộ dáng luôn có suy nghĩ .

24. Chương 24: Chương 23:(tt)

Trở về Cẩn Giả, thời gian trôi qua tương đối suông sẻ, nhưng mỗi người bận việc riêng. Viên Lãng diễn tập cuối cùng, nhiệm vụ, chọn binh, cất bí đồ, lại bận rộn diễn tập trung, đại đa số thời gian đều cùng lính của anh hỗn chiến tới trời tối, thỉnh thoảng đèn trong phòng làm việc sáng đến đêm khuya. Đột nhiên mất tích không thấy đó là chuyện thường như cơm bữa, Trương Nam đã thành thói quen lấy chồng trở về yên tĩnh một ngày nào đó coi như là niềm vui bất ngờ. Dù sao ở ký túc xá bộ đội, cái gì cũng có người trông nom, cũng không thiếu thiếu việc cho anh ở nhà làm gì. Viên Lãng trở về sẽ cùng vợ hi hi ha ha, ở bên ngoài nhiều mạo hiểm cũng không nói với Trương Nam.

Trương Nam cảm thấy Viên Lãng so với trước kia chú trọng bí đồ hơn rồi, hiện tại anh dùng loại trạng thái gần như tham lam đi các nơi vợ vết có lính có tư chất, sau đó dùng thái độ hà khắc nhất đi kiểm tra kỹ lại một lần mới đưa những mầm mống mới này cho lão A xem. Ánh mắt kia, phảng phất là một con sói...

Trương Nam ở bệnh viện đã chiến tiếp nhận vài bản giải phẫu, trị liệu hiệu quả rất có hy vọng, rất nhanh được tiếng ở trong quân khu, cũng bắt đầu bận rộn lên, bị lôi kéo qua lại giữa tất cả bệnh viện, cầm dao khắp nơi kéo người, nửa đêm ba giờ bệnh viện nào kéo đi cũng không thể không tới. Cuối cùng bận đến nỗi mặc dù cũng ở trong túc xá này, nhưng là do hành tung của cô phiêu bạt bất định, mỗi lần lúc Viên Lãng nói với bí đồ mới vợ anh đẹp lắm, người ta đều cảm thấy anh khoác lác, nói chị dâu chính là một Ninja.

Viên Lãng cười, cũng không giải thích nhiều, bản năng, anh cảm thấy Trương Nam có ý thức mà đem ngăn cách mình với lính của chồng, làm cho Viên Lãng có cảm giác lẻ loi cô độc. Viên Lãng suy nghĩ vợ có chừng mực, có chút cảm kích, có chút thở dài. Tổng thể thái độ: Từ chối cho ý kiến.

Viên Lãng thỉnh thoảng có thể trông thấy Trương Nam mơ màng mà cãi nhau với điện thoại khẩn cấp, sau đó có từ xe hơi đến phi cơ trực thăng tới đón cô, giống như bình thường đồng chí Trương Nam có thông lệ mất tích ba ngày năm ngày, lúc trở về lại chó phép nằm sấp ngủ trên giường rất cao hứng.

Có đôi khi Viên Lăng hiếu kỳ, thì đẩy cô: “Bọn họ lại kéo em đến đâu vậy?” Trương Nam buồn ngủ mắt lim dim: “Em nhớ chỗ nào đó, nhớ ánh sáng trong ca bệnh...” Viên Lăng không có cách nào khác, giúp cô đắp kín mền, chọc bộ não cô: “Khiến phi cơ trực thăng lừa gạt đi một lần cũng không nhớ lâu.” Trương Nam vui ngẩng đầu lên xấu lắm: “Không thích! Em mệt...”

Sau ngày hôm đó, thấy đồng chí Viên Lăng tham gia diễn tập mấy ngày đã trở lại, đuôi khỏe mắt và đuôi lông mày đều đỏ máu. Trương Nam nhìn thấy mà đau lòng, cau mày, kiểm tra bên dưới không có trở ngại, vui vẻ: “Đây là em đã trêu chọc ai?” Nói xong mở ra bao thuốc. Không phải không lo lắng, lo lắng cũng vô dụng.

Tùy tiện để cho Trương Nam xử lý vết trầy trên da, Viên Lăng chẳng hề để ý: “Vợ, chồng của em đã bị người ta bắt rồi.” Tay Trương Nam không ngừng, có chút ngoài ý muốn: “Sao Phương đại hiệp vì dân trừ hại?” Viên Lăng méo miệng, bộ dạng dở khóc dở cười: “Là một tên liều lĩnh, tên là Hứa Tam Đa.” Đột nhiên sững sốt: “Hồng rồi, anh may mắn ném bọn họ vào trận địa rồi.” Trương Nam xoa huyết Thái Dương, hết sức buồn nản: “Tháng này chúng tôi đã ba lần đem cây lau nhà đến cho ngài chà đạp rồi. Hậu cần đều biết em.”

Trương Nam đoán cái tên lính Hứa Tam Đa kia được Viên Lăng coi trọng, nhưng cô không ngờ được chính là, quen biết Hứa Tam Đa, hao tổn chỉ là mới bắt đầu, một năm sau đó Trương Nam nghĩ lại, thẳng thừng phỉ nhổ bản thân chưa trải qua việc đời, cuối cùng so với cái giẻ lau nhà thì cái này chả là gì.

Quả nhiên, mấy tháng sau đó, Viên Lăng cho gọi Hứa Tam Đa trở lại, Trương Nam nhớ rõ lần tập huấn đó, Tề hoàn khẩn cấp thổi còi tập hợp bí mật, làm cho ban đêm Trương Nam đang ngủ say giấc sờ tìm xung quanh xem có ai hay không, cũng sắp bị cưỡng bách rồi. Những ngày sau đó, Trương Nam đang ngủ ngon chìm trong mộng đẹp, một giọng nói lạ lẫm trong bóng tối làm cô choàng tỉnh. Có người nạy cánh cửa ra! Trong lòng Trương Nam tự nhủ: Kẻ trộm nơi nào, dám đến trộm ở lữ đoàn lão A sao?

Gần đó thì đỏ hoặc là gần mực thì đen, hôm nay Trương Nam cũng không phải ngồi không, kê bước đi tới cửa, đợi địch mệt mỏi rồi tấn công. Chờ đến lúc Viên Lăng khom lưng lên vào xong, trước mắt lóe lên ánh sáng, tự mình xẹt qua con dao phẫu thuật. Nhận ra Viên Lăng, không phải mình nằm mơ, Trương Nam hỏi: “Đây là định gia tăng cuộc sống tình thú sao?” Viên Lăng cười hì: “Chìa khóa của anh ột bí đồ mới rồi. Anh trao quyền cho anh ta kiểm tra phòng làm việc của anh.” Trương Nam vừa nghe thì nóng nảy, nhảy dựng lên đi dọn dẹp lại phòng ốc: “Sớm phải nói cho em biết, gần đây đều không dọn dẹp.” Viên Lăng tóm cô qua một bên, biểu lộ cực kỳ hung ác: “Hắn ta muốn tra vợ anh, anh chặt hắn ta!”

Trương Nam có cảm giác, nhóm bí đồ này không giống bình thường, cố ý lúc Viên Lăng hung hăng huấn luyện bọn họ thì đi nhìn trộm chỗ ở của anh. Thật đáng thương! Nhóm bí đồ bị giày vò cũng vô cùng thâm. Trương Nam về nhà nói Viên Lăng: “Anh thật sự là ác bá.” Viên Lăng cười mờ ám: “Ai ác bá?” Ôm eo Trương Nam. Trương Nam nhướn mi mắt, nghiêng đầu cười hân: “Anh đó!”

Nghe nói, tuy đám bí đồ kia không có nhiều người hợp ý với Viên Lăng lắm, nhưng rất may mắn đều được giữ lại.

Ai ngờ không lâu sau đó không hiểu sau Viên Lăng không có tiền lương, lúc chịu không được đành vay tiền Trương Nam, nói: “Tiền lương giúp Hứa Tam Đa chích thuốc tê mổ ruột thừa.” Lại ruột thừa, lại là thuốc tê. Trương Nam bị điểm tử huyết cũng không hỏi. Tháng kia Viên Lăng không có mua thuốc, Trương Nam do dự một chút, mua hai gói đặt trên bàn, phía trên mặt có ghi: Hút thuốc có hại cho sức khỏe. Không ngờ, chuyện này chưa xong, một đêm tối nào đó không ánh sao, Viên Lăng trở về nhà rất sớm, không chỉ giúp Trương Nam nấu cơm, mua đồ ăn vặt cô thích, Hơn nữa còn chủ động xắn tay áo giúp cô giặt quần áo, Trương Nam có dự cảm không bình thường, dựa vào cửa, cũng không hỏi, trong lòng tự nhủ: Địch không động ta không động.

Trận chiến này chỉ kiên trì mười phút, Trương Nam thấy Viên Lăng làm bộ muốn đem tất cả ga giường trong phòng nhúng vào nước, trong lòng thở dài: Đạo hạnh của phu quân cũng nông sâu như cô. Dứt khoát kéo Viên Lăng ngồi xuống: “Nói đi, làm sao vậy?” Viên Lăng rất trực tiếp: “ Trong nhà Hứa Tam Đa xảy ra chuyện rồi, thiếu 20 vạn.” Trương Nam cúi đầu tính một lúc, không nói gì, xoay người lại cứu ga giường, để một mình Viên Lăng cắn chặt răng ở đây, trong lòng tự nhủ: Không đầu gối nữa rồi, vợ nóng nảy.

Viên Lăng cũng không ngờ không lâu sau đó tiền lại xuất hiện trên bàn. Hơn nữa trong vòng 3 ngày sau

Trương Nam lại gom góp đưa thêm 4 vạn, sau đó có chút áy náy nói cho anh biết: “Thực sự không đủ rồi. Nếu không anh bán em đi, em sẽ trở về?” Viên Lăng chợt vui vẻ, “Đã gom đủ giúp Hứa Tam Đa rồi.” Giương mắt, giữa vợ chồng son khó khó có được lời nói trịnh trọng: “Nam Nam, cảm ơn em.” Ai biết ngay sau đó, vợ lão không có hình tượng nằm sấp trên bàn ca thán: “Hắn ta đủ rồi, tháng sau em sống sau đây?”

Cuộc sống sau này, Viên Lăng cũng may, dù sao ăn ở nhà ăn không cần tiền, nhưng Trương Nam phải mua phiếu cơm, kết quả lãnh trách nhiệm ăn chay trên lưng cho Viên Lăng. Lúc này tật xấu giết người ăn kiêng đều đã quay lại, trong giấc mơ của Trương Nam đều có thể nhìn thấy thịt hầm cách thủy. Chờ cho đến khi Viên Lăng phát hiện cô gầy đi, mới biết được chuyện gì đang xảy ra, vừa đau lòng vừa áy náy. Qua ngày cố ý mua một chút thịt xương đem về cùng ăn, đứa nhỏ Trương Nam dường như vui mừng tranh ra mặt tranh đoạt với Viên Lăng.

Có thể đã quen với thức ăn đơn giản, Trương Nam đột nhiên cảm thấy thịt có mùi kỳ lạ, trong dạ dày trào lên, che miệng chạy đến nhà vệ sinh, đem tất cả phun ra.

25. Chương 25: Chương 24

Ngày đó Trương Nam ối loạn cả lên, trong lòng cảm thấy tiếc khó khăn lắm mới được ăn thịt. Viên Lăng đã chạy tới giúp vỗ vỗ trên lưng cô, nhìn thấy cô nôn gần xong, chăm rãi đỡ cô đứng dậy, so với lúc bình thường thì dịu dàng rất nhiều. Trương Nam cảm thấy lúc ấy Viên Lăng dùng loại ánh mắt rất ân cần nhìn... bụng mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhớ lại phản ứng gần đây của thân thể, cũng nói thầm, mặt thì đỏ, chân tay vô cùng luống cuống, “Này... Em không biết... Em cũng không có kinh nghiệm... Em... Thật không biết... Bác sĩ không tự mình kiểm tra ỉn được, Viên Lăng anh phải tin em.” Viên Lăng cúi đầu cười, đưa ly nước cho Trương Nam, giương mắt nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: “Đi kiểm tra chứ sao.”

Ngày đó Viên Lăng rất quan tâm, đẩy Trương Nam đi nghỉ ngơi, còn mình dọn dẹp tất cả, sau đó nằm trên giường với Trương Nam, hỏi: “Này... bao lâu có thể kiểm tra được?” Không hiểu sao hoảng hốt, Trương Nam ý lại nằm sấp trên người anh, nghĩ: “Không lâu, Chẳng qua nếu như còn nhỏ quá chỉ mới vài tuần, phải chờ một thời gian mới có thể xác định...” Đột nhiên nở nụ cười: “Nếu như đơn thuần chỉ là ăn thịt nhanh, làm sao bây giờ?” Viên Lăng cười xấu xa: “Không ngừng cố gắng chứ sao.” Trương Nam đắm anh. Viên Lăng nhắc tay nắm lại quả đấm của nàng, cau mày: “Rõ ràng là anh đã để em ăn chay quá lâu rồi...” có lẽ do nôn nên mặt mũi, Trương Nam mơ màng nói: “Không sao, thật sự...”

Ngày đó trong đêm, Trương Nam tỉnh lại, trông thấy Viên Lăng cầm tài liệu trong tay ngồi ở bên giường mà cau mày, hiếm khi có chuyện do dự không quyết định được. Trương Nam ngồi dậy khoác cho anh áo khoác, ngồi bên cạnh anh, không nói gì.

Viên Lăng chẳng dè chừng với cô, đưa tư liệu cho cô xem, phía trên mặt có dán một tấm hình, người lính này cười có hai má lúm đồng tiền. Viên Lăng giải thích với Trương Nam: “Người này là Thành Tài...” nói rất tỉ mỉ, sau đó do dự hỏi, lại giống như đang lăm bầm: “Cậu ta có xứng được thêm cơ hội lần nữa không?” Trương Nam ngồi ở bên cạnh Viên Lăng yên lặng lắng nghe. Suy nghĩ thật lâu, không có kết luận, nói: “Cậu ấy giống như anh.” Viên Lăng làm mặt quỷ với cô, Trương Nam tươi cười thật ngọt ngào: “Đối với người thì tốt.”

Viên Lăng tiện tay đưa cho Trương Nam một tờ giấy khá, tấm hình phía trên là Thiếu Tá Lục với đôi mày kiếm, Trương Nam liếc mắt một cái: “Ồ, chàng trai này rất chân thực.” nhìn kỹ một chút: “Thiếu hiệu, giống như em, thạc sĩ, giống như em, ôi... Người này lưu lại được, giống như em rất tốt.” Viên Lăng cúi đầu nằm ở trên chân vợ, đánh một cái lên mũi cô: “Cần em nói, sớm đã để lại.” Sau đó nghĩ, thông minh đẹp mắt, là đứa con một từ gia đình tốt tạo ra, quả nhiên có chút giống, khó trách bản thân bị lão Ngô Triết kích động: “Con gái chít chít...” (mình nghĩ là nói con gái nói nhiều>><>)>

Cuối cùng là một người lính rất... mộc mạc, mặt rất đen, răng rất trắng. Khí chất đơn thuần khiến người ta hoa mắt, trong lòng Trương Nam tự nhủ: Chồng à anh nhìn anh ta, cũng tính là bổ sung cho nhau đi... Viên Lăng nói: “Người này là Hứa Tam Đa, Ha ha... Thật sự là một người buồn cười, anh nói cậu ta, tôi 30 còn không bằng cậu mới 22 mà như khúc gỗ như vậy?” có chút đắc ý: “Cuối cùng cậu ấy cũng nghĩ thông suốt mà ở lại, Viên Lăng anh chưa bao giờ kiên trì nói nhiều với một người như vậy.” Trương Nam dùng

ánh mắt rất đơn thuần nhìn anh: “Anh chưa bao giờ nói chuyện nhiều với một người sao, thật sự?” Viên Lãng đỏ mặt, ấn cô nằm xuống: “Em nói nhiều quá! ”

Trương Nam cười, lại nghĩ đến: “30? Anh mới tháng trước còn 28 mà?.” Viên Lãng suy nghĩ một chút: “Tuổi mẹ!” Trương Nam rất chân thành: “Hừ hai tuổi?” Viên Lãng xoa mặt cô: “Em nói nhiều thế!” Trương Nam nhắm mắt vui mừng: “Là anh không có gì đúng.” Một lát sau, giọng nói u buồn của Viên Lãng vang lên: “Ngày mai anh tham gia diễn tập, mười ngày nữa tháng mới về, tự em có thể chăm sóc mình không?” Trương Nam dựa vào anh, cười: “Đi!”

Sáng sớm ngày thứ hai, Viên Lãng lại biến mất rồi, lần này, trên mặt bàn có thêm mấy quả trứng gà luộc. Trương Nam sờ cái bụng bằng phẳng của mình, quyết định gọi điện thoại tìm cha mẹ nhờ tiếp viện. Tuy nói là cha ruột mẹ, còn chưa được mở miệng, Trương Nam đã nói như vậy: “Mẹ, Viên Lãng khai tên lính đó là Hứa Tam Đa, lúc đầu con nhớ rõ cậu ta nhất, là vì Viên Lãng bị cây lau nhà, mấy tháng sau đó, những tiền tiết kiệm của hai chúng con mấy năm này đều phải đập ra đưa cho cậu ta rồi.” Mẹ Trương Nam hừ với cô một tiếng: “Đúng đây mẹ con thích Vương Gia Vệ, cùng khóc than với nhà mẹ đẻ cũng đừng có chà đạp lên Trùng Khánh. Mẹ có thể tin con sau?”

Hai ngày sau thì có tiền gửi cho Viên Lãng, kèm theo lời nói: “Tiểu Lãng, từ nhỏ Nam Nam chưa từng trải qua việc gig, người bị uất ức chịu tiếng xấu thay cho người khác mẹ cũng biết, chăm sóc cho nó nhiều một chút.” Trương Nam mới biết được, thì ra mẹ mình đã sớm thích chồng cô rồi. Sau đó lại nghe mẹ nói với mình, hai bên gia đình tự mình liên lạc với nhau, tháng này vừa mới giúp đỡ đặc sản cho nhau, cha mẹ Trương dự định tháng này chuẩn bị đi Tân Cương thăm người thân kết hợp với đi du lịch luôn. Tóm lại một câu: qua lại rất tốt.

Khi đồng chí Viên Lãng trở về nhà nghỉ, là được Tề Hoàn khiêng trở về. đội trưởng bọn họ uống nhiều, mặt đỏ giống như Quan công. Tề hoàn đem Viên Lãng nằm trên mặt đất một đồng, nói với Trương Nam: “Chị dâu, người này giao cho chị. Dưới lầu còn ba tên say rượu phải khiêng về.” Im lặng: “Đội trưởng chiếm bắt người giỏi thật xứng là một quân nhân tốt, không lẽ mình uống với người ta một lần thì không nói chuyện được rồi. Chị yên tâm, anh ấy không sao, còn biết lái xe kéo người trở về lữ đoàn A.” Quan sát dưới lầu, nóng nảy, rống to: “Tiết Cương! khiêng Ngô Triết không thể đem đầu hướng xuống! Đầu óc của cậu ấy tốt, làm cho hỏng đi xem đội trưởng có giết cậu không!” Chạy xuống, trong miệng lầm bầm: “Tìm đồ cắt hàng!”

Trương Nam nhìn phía dưới, Thạch Hải nói: “Thái Dao! Thành Tài là người giỏi cậu nói chết như thế nào mới được?” Tề hoàn không lên tiếng, đem mọi chuyện đưa lại cho anh, xụ mặt nói Thành Tài: “Tiểu tử cậu dám nôn!” Lại nghĩ đến chuyện gì, quay đầu hét về phía trên lầu: “Đội trưởng, sáng sớm ngày mai tôi dẫn người đi, anh yên tâm ngủ thêm một chút!”

Viên Lãng cũng coi như hiểu chuyện, nằm sấp ngả cái đầu đang choáng váng vì rượu trên hõm vai Trương Nam, trong miệng lầm bầm: “Tề hoàn cái mẹ nhiều chuyện này!” Lắc lắc đứng lên khỏi mặt đất: “Nam Nam...”

Ai ngờ Trương Nam đột nhiên trở mặt, gơ tay ném anh một cái qua vai. Viên Lãng cảm thấy thân thể đột nhiên lật chuyển, sau đó thì trần nhà đã xuất hiện trong tầm nhìn rồi, nhìn ra cự ly: Hai thước.

Viên Lãng lắc lắc đầu, có thể tạm được, xem có ý muốn đem mình ném trên giường rồi, khuôn mặt Trương Nam lạnh ngắt trừng anh, trong mắt đều chứa đầy lửa giận. Vợ mình chưa bao giờ như vậy, Viên Lãng có chút không nhận được, mắt nhú lại, giống như mấy ông già: “Em tới đây cho anh!”

Trương Nam xoay mặt, không để ý đến anh. Ngay sau đó, Viên Lãng biểu lộ đau đớn mà ngã nằm xuống giường, rên rỉ: “Khát...”

Trương Nam mệt mỏi cuối đầu, đi qua rót nước cho anh. Viên Lãng không nhận nước, nắm chặt vợ: “Say rượu lái xe, là anh không đúng.” Tính kế cố nhiệt tình một chút không chế không cho cô giây phút: “Em cũng không thể nóng nảy như thế chứ, đến anh cũng dám quát ngã.” Trương Nam tránh không được, dứt khoát bất động, oán hận lên tiếng: “Ánh đáng bị đánh ngã! Bình thường nguy hiểm không có cách gì tránh, uống nhiều như vậy còn lái xe, còn kéo một đám người, anh đi tìm...” Chữ chết kia vẫn chưa nói thành lời, im lặng, dịu xuống, oán giận nói: “Muốn làm ba người ta, cũng không biết bảo vệ bản thân mình...” Viên

Lãng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Trương Nam. Ánh mắt Trương Nam phức tạp nhìn anh, chậm rãi kéo cánh tay của anh lại ấn vào trên bụng mình: “Hai tháng rồi...”

Ngày hôm sau, Viên Lãng nhận được giường chiếu mới gửi tới. Trương Nam chưa làm xong, tự mình gọi ẹ liên tục. Bắt đầu rất cao hứng, chờ khi anh nhìn thấy bên trong kèm theo một bức thư, nghiêm túc lại, đi tìm Đường Sát thương lượng. Đang báo cáo với Đường Sát, đột nhiên có điện thoại khẩn cấp từ bệnh viện đã chiến gọi đến tìm Viên Lãng, giọng Trường Giang rất gấp: “Trương Nam nhà anh bị té xỉu.” Viên Lãng chào tạm biệt với Đường Sát, vội vã chạy qua.

Viện Trưởng Lý xem báo cáo xét nghiệm, lo lắng nói: “Huyết áp cùng cân nặng đều thấp. Thời gian đầu mang thai dinh dưỡng không đầy đủ, nếu không tốt sẽ sinh non.” Ngẩng đầu lên lần nữa nhìn Viên Lãng: “Đứa nhỏ này cũng không nói, để tôi sắp xếp cho cô ấy toàn việc nặng.” Trường Giang lắc đầu: “Tôi thấy chủ yếu là nôn oẹ. Những ngày này cô ấy ăn quá ít.” Viên Lãng không nói gì, trong lòng đau đớn. Chủ nhiệm Lý suy nghĩ: “Nếu không, qua vài ngày, tôi sắp xếp cô ấy về Bắc Kinh bồi dưỡng. Điều kiện nhà cô ấy thích hợp tịnh dưỡng, khoa phụ sản cũng tốt hơn so với nơi này...” Viên Lãng nghĩ buổi sáng hôm nay bị lần quần trong bức thư cấp tiến vào chủ nghĩa tôn giáo thần bí cùng với chuyện này, sắc mặt nghiêm trọng, gật đầu: “Để cô ấy về Bắc Kinh.”

“Về Bắc Kinh?” Trương Nam nửa nằm trên giường bệnh nghe Viên Lãng nói thì có chút mất hứng, gấp gáp nói: “Em sẽ về chỗ nào ở Bắc Kinh? Vừa mới phân công cho em hai thực tập sinh vừa mới tiến bộ được một chút, em đi bọn họ phải làm sao bây giờ? Sức khỏe của em em biết. Viên Lãng, em chưa bao giờ can thiệp vào công việc của anh, anh dựa vào cái gì mà thay em sắp xếp?” Viên Lãng thở dài: mạnh hơn ai chứ.

Thấy sắc mặt vợ mình trắng bạch, ngay cả mí mắt đều nổi gân tơ đỏ, trong lòng Viên Lãng không thoải mái, “Nam Nam, nghe anh một lần, đi đi, xem như vì đứa nhỏ là trên hết. Hai người các em phải bình an cho anh.”

Trương Nam khó tránh không nghe lời, quay mặt nghiêng về một bên, không nhìn anh, suy nghĩ một chút, đột nhiên quay đầu lại: “Anh còn giấu em chuyện gì?” Viên Lãng cân nhắc một chút, quyết định nói cho cô biết: “Em còn nhớ Ngải Di Nhĩ không? Cậu ta gửi cho anh một bức thư, nhét vào trong bao đồ mẹ anh gửi.” Trương Nam nhớ lại gật đầu: “Em cảm thấy lúc đó anh không muốn cho em quen biết với cậu ta.” Viên Lãng nói tiếp: “Cậu ta đã khuyên anh từ lâu về vấn đề tôn giáo... Nói anh có huyết thống với Kazaktan, lần này là nhìn trúng kỹ thuật phá trận của anh, trước kia anh cảm thấy cậu ta hồ đồ, bây giờ xem ra... Lúc ấy anh che giấu em chính là có trực giác sợ cậu ấy gây chuyện. Nam Nam, nghe lời, về Bắc Kinh đi, chờ anh giải quyết chuyện với bọn họ xong.”

Trương Nam không thể tưởng tượng nổi: “Khuyên anh tham gia Thánh Chiến?” Phản ứng ngược lại không sợ còn tỏ ra vui mừng: “Nghĩ gì thế hả? Cậu ấy biết anh làm nghề gì không? Vậy em càng không cần phải trở về, Có đồ ngốc mới có thể xảy ra chuyện?” nhìn kỹ Viên Lãng một chút, nhớ lại hôm qua đánh ngã anh, rất tự hào: “Cho cậu ta đến đây! Đến sỏi còn không đánh lại anh, chưa chắc là đối thủ của em đâu.”

Viên Lãng cau mày nhìn cô: “Ngải Di Nhĩ chỉ biết anh tham gia quân ngũ, không biết anh là lão A. Cậu ta ở trên thảo nguyên là người giỏi đánh nhau, là an hem cùng anh vật lộn tới lớn lên, Nam Nam, đừng nói là em bây giờ, chính là lúc em khỏe mạnh cũng không phải là đối thủ của cậu ta.” Nói xong đột nhiên có chút bức bối, hay tay nắm chặt hai bên vai Trương Nam, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Mặc dù đây là quân khu, nhưng mà từ bệnh viện đã chiến đến trụ sở A, đi qua một con đường hoang vắng. Huống chi Viện Trưởng Lý còn dự báo em sẽ sanh non, lần này bất luận như thế nào em cũng phải nghe anh, về Bắc Kinh đi! Cứ định như vậy.”

Trương Nam nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Viên Lãng, liền do dự, vẫn gật đầu: “Vậy sắp xếp cho em.” Viên Lãng thở dài, chậm rãi cúi đầu xuống, nằm ở trên bụng Trương Nam nhẹ nhàng cọ, ấm áp, cá gì cũng không nghe thấy, sao không có động tĩnh nhỉ? A... học mình đang diễn tập ấn núp ở đâu sao? Cảm giác rất kỳ lạ, đứa nhỏ còn là một cục thịt viên. Trong bụng vợ có một sinh mệnh mới, là một phần của Viên Lãng!

Lúc đó ở Tân Cương, một người nào đó: trong căn phòng âm u, một khối máu thịt be bét đang ngoay, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ. Trong phòng không có người nhìn hân ta, một ông già cầm tấm hình hồi Ngải Di Nhĩ: “Đây là người cậu nói?” Ngải Di Nhĩ gật đầu: “Tiền bối Ni Á Tư, đây là ảnh chụp được trộm từ cha mẹ của anh ấy. Chính là anh ấy, kỹ thuật của anh ấy là tốt nhất.” Lão gài được xưng là

Ni Á Tư lắc đầu: “Cậu ấy là quân nhân, không đáng tin.” Ngải Di Nhĩ rất rất cố chấp: “Trên người cậu ấy cũng chảy dòng máu Kazakhstan!” Lão già kia hung hăng ném tấm hình xuống mặt đất: “Trên người cậu ta còn chảy dòng máu của người Hán!”

Một khuôn mặt xinh đẹp trên tấm ảnh cười rơi xuống đất Viên Lãng cùng Trương Nam cười rất hạnh phúc. Người nọ đột nhiên vui mừng, trong cổ họng không thể ức chế mà cười lên ha ha, kêu: “Là cô ấy!” Ni Á Tư chậm rãi đi tới, nhảy lên trên mặt đất bóp cổ người nọ: “Trần... Mày tốt nhất nên cầu nguyện lời mày nói có giá trị!”

Trước cửa bệnh viện dã chiến. Viên Lãng đưa Trương Nam lên xe về Bắc Kinh, viện trưởng Lý đặc biệt an bài, xe bộ đội chạy một đường dài, đưa cô từ cửa này đến tận cửa nhà, hứa với Viên Lãng: Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.

Trương Nam cười Viên Lãng: “Đưa em về nhà sớm làm gì, ba mẹ em đang đến chỗ ba mẹ anh du lịch đó. Huống chi có thể xảy ra chuyện gì với con chứ?” Viên Lãng giúp cô nửa nằm thoải mái trên chỗ ngồi phía sau, nói: “Đến nhà, gọi điện thoại cho anh.” Trương Nam gật đầu. Viên Lãng đắp áo khoác lên giúp cô: “Tự mình chăm sóc bản thân.” Trương Nam nhận lệnh gật đầu: “Ai...” Viên Lãng trước khi đóng cửa xe nói: “Anh đã gọi điện cho Tiểu Triệu ở đó, cô ấy sẽ đi qua chỗ em ở cho đến khi ba mẹ em trở về.” Trương Nam liếc mắt khinh thường: “Có thể phiền phức cũng phiền đến anh.” Viên Lãng không hiểu sao vẫn không an tâm: “Nam Nam em đừng xem nhẹ, trong lòng anh thật sự rất loạn.” Trương Nam chép chép miệng, không nói.

Viên Lãng cẩn thận đóng cửa xe lại, nhìn theo xe đang vững vàng khởi động...

Trong xe Trương Nam quay đầu lại, Viên Lãng phát tay với mình... Mà bản thân cách anh ấy càng lúc càng xa...

Lúc đó Viên Lãng không thể ngờ rằng: Tự bản thân mình phạm phải sai lầm, quan tâm quá sẽ trở thành điểm xấu. Quyết định sai lầm đưa vợ vào chỗ nguy hiểm. Sau đó bao nhiêu năm trong giấc mơ cũng là tình cảnh lúc đó, cũng sẽ hồi hộp tỉnh lại: Một nước đi sai lầm đẩy đổ cả bàn cờ... Mồ hôi lạnh có thể lau đi, nhưng máu thịt mất đi, vĩnh viễn sẽ không về được...

Ngày hôm sau, Tề hoàn ôm điện thoại, chạy đi tìm Đường Sắt Viên Lãng nói: “Đội trưởng! Chị dâu điện thoại, nói chị ấy đã đến nhà bình an!” Viên Lãng quay đầu lại mắng: “Cậu ồn ào.” vui vẻ.

Trong phòng làm việc của Đường Sắt. Đường sắt ngồi đối diện với Viên Lãng, đem trọng tâm mọi chuyện sơ lược kể lại. Trong khói trắng lượn lờ, Đường Sắt ra lệnh: “Nếu người ta mời rồi, cậu hãy đi đi... Ngải Di Nhĩ là Tiểu Hà, tranh thủ tìm một cá lớn trở về. Chúng ta sẽ phối hợp người.” Viên Lãng nghiêm: “Dạ!”

Trên đường cái Bắc Kinh: Ngải Di Nhĩ dẫn theo ba người, đi dạo chẳng có mục đích. Con mẹ nó! Nơi này sao lớn như vậy. Ở Viên gia lấy được thông tin địa chỉ nói cô ở khu Đông Thành, đường××, ai biết Bắc Kinh nhiều người như vậy, nhưng làm sao tìm được? Nay đã là ngày thứ ba rồi... một ít đầu mối cũng không có. Ngải Di Nhĩ tức giận ngồi ở ven đường nhí, mặc cho ánh đèn nê ông phía sau lưng soi màu sắc rực rỡ vào tấm ảnh. Chợt nghe trên đỉnh đầu có một giọng nói tò mò: “ Cô Lưu, tấm ảnh này không phải chỉ có một bộ ở chỗ cô sao? Sao anh ta cũng có?”

Ngày hôm sau, cảnh sát khu Đông Thành Bắc Kinh nhận được báo án: nhà nhiếp ảnh cửa hàng nào đó cùng tiểu thư nhà bán lẻ bị mất tích.

26. Chương 26: Chương 25

Về Bắc Kinh nghỉ ngơi thật ra cũng có chỗ tốt, điều kiện cuộc sống an tĩnh khiến cho thân thể Trương Nam khôi phục rất nhanh. Đi bệnh viện kiểm tra định kì, cơ bản đưa nhỏ ổn định lại rồi, phát triển rất khá, mặc dù bỏ công việc trong tay xuống, nhưng Trương Nam cảm giác mình trở về rất có giá trị.

Chào tạm biệt Tiểu Triệu đi cùng mình đến bệnh viện ở cửa tiểu khu, Trương Nam đạp nhẹ bước chân đi về nhà, vừa mới ở tiệm thuốc bắc hốt thổ ti (dây tơ hồng), dâu tằm gỏi, tằm bổ xương cốt, chuẩn bị hầm canh cách thủy cho mình bồi bổ khí, ha ha... Còn mua thêm ngân châm, lúc quay về có thể châm cứu cho Viên Lăng chữa trị vết thương lúc huấn luyện.

Dây tơ hồng? Nhớ tới lúc nhỏ học thuộc lòng bài thơ: Cùng quân làm tân hôn, tơ hồng quấn cây tùng. Tơ hồng sinh ra thì vợ chồng sẽ nên duyên. Trương Nam cúi đầu cười một cái, nghĩ: Viên Lăng... em để thân thể điều dưỡng tốt, anh sẽ đón em trở về, được chưa?

Ánh mặt trời mùa đông Bắc Kinh yếu ớt vô lực, khu nhà ban ngày rất vắng vẻ, ánh mặt trời trắng xóa, có vẻ lạnh lẽo... Trương Nam đi tới đi lui, đột nhiên cảm thấy có người theo dõi mình, yên lặng dò xét tình huống chung quanh, góc quanh yên tĩnh hẻo lánh. Không có người đi đường, không có bảo vệ... Phải về nhà, phải đi ngang qua công viên nhỏ trồng đầy cây tùng phía trước này. Viên Lăng từng nói: Hoàn cảnh như vậy phục kích rất có lợi... Ha ha... Trương Nam lắc đầu, thật đúng, giả một bộ đội đặc chủng cũng bị lấy bệnh nghề nghiệp rồi.

Lúc đi qua con đường đầy cây xanh này, bước chân vẫn chậm lại. Bất ngờ hoặc nằm ngoài dự đoán, cây điệp màu xanh thẫm phía trước mặt bỗng chốc động dậy, một bóng người nhào ra, đưa tay tóm cổ Trương Nam. Trương Nam theo bản năng quay thân né tránh, tay cầm gói thuốc đông y đánh về phía người trước mặt, thừa dịp hấn ta đang mê mang tránh né qua một bên, khuỷu tay Trương Nam giờ ra, dùng sức dưới chân, đem tên này vật ngã, không đợi hấn ta ngã xuống, con dao tập cảnh, người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, hôn mê bất tỉnh. Trương Nam gọn gàng đứng dậy vững vàng, nhíu mày mỉm cười: “Người này có khả năng đi cướp đường sao? Một ít kỹ thuật đều không có.” Những điều Viên Lăng dạy trước đây cô không có tự tin, cô không có ý định lập tức bỏ chạy, ngược lại lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát, vẫn chưa kịp quay số điện thoại, chỉ cảm thấy sau lưng một hơi gió không tốt, giống như có vật gì đánh tới, Trương Nam cắn răng khế lẫn qua, nhẹ nhàng tránh ra tấn công, vững vàng đứng lên, trừng mắt nhìn đối phương: Một người đàn ông cường tráng xuất hiện trước mắt. Lại nhìn kỹ phía xa, trong góc chạy ra một người bảo vệ. nhìn kỹ người tới, : “Đánh cướp?”

Người nọ không để ý tới cô, cầm đoạn sắt phất tay đập xuống. Trương Nam chau mày, quay người tránh né, người này này thân thể cường tráng, dây sắt vung lên nhẹ nhàng như gió. Không dám tấn công, Trương Nam chỉ có thể dựa vào thân thể của mình mà né tránh, vật lộn một lúc, cô dường như cảm thấy dưới bụng co rút đau đớn, mím môi, cục cứng trong bụng không thích cô làm động tác mạnh mẽ như vậy.

Giằng co với nhau sẽ không có lợi! Trương Nam cắn răng một cái, tránh thanh sắt đang vung tới trước mặt chậm mất nửa nhịp, thanh sắt lướt qua cánh tay trái, đập xuống làm đau đớn. Viên Lăng chơi luyện chiến thuật: Dùng tốt dịch xe! Cùng người nọ giao nhau trong nháy mắt, tron tay Trương Nam lóe sáng, một cây ngân châm vừa lúc cắm vào nguyệt đạo trên bả vai của anh ta. Người nọ chỉ run rẩy một chút, thanh sắt rơi xuống đất. Trương Nam bay đến đập một cái, làm anh ta lão đảo ngã xuống.

Cánh tay trái bị đau nóng rát, mồ hôi lạnh tỏa ra phía sau lưng, Trương Nam thở hổn hển xoa nhẹ bụng, muốn an ủi đứa bé, người mới vừa đứng lên, từ rừng cây phía sau, lại gặp một người trước đó không lâu. Trương Nam bất ngờ, nhớ lại: “Ngải Di Nhĩ...” Ngải Di Nhĩ nhìn Trương Nam, đột nhiên cười: “Sao A Lăng không nói vợ anh ấy là con soi cái nhỉ?” Vươn tay ra, làm một tư thế: “Mỹ nhân! Để tôi xem thử người phụ nữ của Lăng hung hãn như thế nào...”

Sau đó hai giờ, khi bảo vệ tuần tra tiểu khu phát hiện bảo vệ bị mất tích, lập tức báo án. Cảnh sát địa phương lại đây tìm kiếm, nơi này chỉ còn mỗi một bảo vệ bị hôn mê, có dấu vết dấu đá ở hiện trường, thuốc rơi khắp nơi trên mặt đất.

Có người cảnh sát biết một chút về thuốc, nhặt lên người: thổ ti, bồi dưỡng gan thận, an thai.

Cây tùng la tỏa hương thơm, thổ ti đứt ruột. Sống chết không biết, vì ai cùng mùi thơm?

Tề hoàn cảm giác được, đội trưởng nhận được tin tức chị dâu bình an thì tâm tình không tệ. Hôm nay anh ấy và Thiết đội đi hội nghị trở về, thì kéo mình qua phòng làm việc nói: “Đội trưởng hai người là tôi bây giờ gặp phải kẻ địch, đã qua cấp trên phân tích tình huống, trên tổ chức phái tôi đi chấp hành nhiệm vụ mai phục, huấn luyện hằng ngày nơi này giao cho cậu phụ trách. Trung đội ba ở đây chờ tôi từ bên kia phát lệnh bất cứ lúc nào rồi tiến triển, sau đó xem tình huống tới “Chém đầu” hay là “bao vây”. Lần này Cục An

Toàn cùng cảnh sát địa phương đều coi trọng, là ẩn núp phá bỏ tổ chức độc hại ẩn sâu tận biên giới, khả năng phía dưới cũng lớn. Tề Hoàn, cơ hội tham chiến này là tôi tranh thủ, nhiều an hem nhìn như vậy, tôi tuyệt đối không xem như biểu diễn đánh trận.” Tề Hoàn gật đầu: “Đội trưởng anh yên tâm, nhóm bí đồ tôi sẽ cho anh thấy trái không được trời.” Cười: “Anh nhiều tim.” Viên Lãng liếc anh ta: “Yên tâm, cẩn thận, trái tim nhiều chỗ như vậy sao? !” Lại vui vẻ, vỗ vỗ Tề Hoàn, rất chân thành: “Có cậu ở đây, tôi bớt lo!” Liền xoay người lại tự mình đi chuẩn bị.

Tề Hoàn cười: “Đội trưởng anh quan tâm nhiều nhất!” Tự mình nghĩ: Chị dâu không ở đây, đội trưởng còn có một chút thấp thỏm.

Trong một công trình xây dựng vùng ngoại thành Bắc Kinh.

Trương Nam run rẩy một chút, bình tĩnh tĩnh lại, đau quá... Trên người đau... Ở đâu đều đau... Lại vừa đau vừa lạnh... Hoàn loạn một chút, rất nhiều chỗ đau đớn, bụng chỉ đau một chút, cùng các vết thương đau đớn, những đau đớn này có thể ở mức độ nhẹ, đứa nhỏ, dường như tốt rồi...

Một ly nước lạnh được đưa tới bên miệng, có một giọng nói con gái: “Cô đã tỉnh... Thật tốt quá...” Trương Nam mơ hồ nhìn cô gái trước mặt có chút quen mắt, ngửi mùi vị của nước, mút hai cái, cảm thấy khá hơn một chút.

Nhìn kỹ chung quanh, trong phòng có bốn người: Minh, cô gái đưa nước cho mình tóc mai tán loạn, xem ra cũng là một trong những con tin, trong góc có người đàn ông bị trói lại một chỗ, còn có Ngải Di Nhĩ...

Ngải Di Nhĩ quan sát Trương Nam đang nằm trên mặt đất: Cô đang run rẩy. Nhớ lại bộ dáng của cô lúc bị tóm được, Ngải Di Nhĩ nhớ lại: Người phụ nữ của A Lãng thật mạnh mẽ. Đôi mắt nén giận trong rất đẹp, cánh môi nhuốm máu nhếch lên, đau đớn cũng đứng thẳng lưng... Lúc bị đánh bại cũng xinh đẹp như vậy: Kiêu ngạo vừa mềm yếu, giống như ngược lại mình đang nằm dưới hòng súng của con sói cái xinh đẹp kia... Anh ta nói một câu tiếng Hán còn nghẹn ngào: “Mỹ nhân, cô đã tỉnh?”

Trương Nam được cô gái kia đỡ ngồi dậy, ho khan nói: “Anh cùng Viên Lãng không phải là bạn bè sao... Bạn bè mà đối xử tàn nhẫn với vợ bạn như vậy sao...” Ngải Di Nhĩ rất buồn rầu: “A Lãng anh ấy không nghe tôi. Tôi khuyên anh ấy cùng làm sự nghiệp thần thánh. Anh ấy không chịu.” Sau đó ngồi xuống nói với Trương Nam: “Có một thằng cha họ Trần người Nga, bán cho chúng tôi tin tình báo giả, ông ta bây giờ rất thảm, nhưng ông ta nói cô có bí mật rất có giá trị. Gọi là TJ, đúng không?”

Ác mộng từ lâu! Trương Nam rung mình một cái, xoay mặt: “Ngải Di Nhĩ, thả tôi, nếu không Viên Lãng sẽ không bỏ qua cho anh.” Ngải Di Nhĩ ngẩn người, đột nhiên hung hăng nắm lấy Trương Nam, lúc đó mặt mày như bị lửa giận thiêu đốt: “Anh ấy không tha cho thì thế nào? Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều nói A Lãng thông minh biết rõ mọi chuyện! Ngải Di Nhĩ ở đâu cũng không bằng Viên Lãng! Chỉ có trưởng lão biết, tôi mạnh hơn anh ta! Con trai của Duy Ngô Nhĩ mới là người mạnh mẽ nhất trên thảo nguyên! Tôi tin trên đời này đạo lý là chân thật nhất, tôi phụng thờ thần linh. A Lãng cái gì cũng không biết!” Sau đó anh ta mỉm cười khinh bỉ: “Anh ấy làm sao có thể biết được? Trên người anh ấy chỉ có một chút máu Kazakhstan, anh ấy đã bị máu người Hán trộn lẫn! Trưởng lão dùng anh ấy xong, sẽ bỏ rơi anh ấy!”

Trương Nam vô lực nhắm lại mắt: “Trên người của tôi ngay cả một ít máu Kazakhstan đều không có, tôi là người Hán thuần túy, bây giờ anh bỏ rơi tôi đi.” Ngải Di Nhĩ lắc đầu: “Mẹ A Lãng nói cô sẽ cứu người, xinh đẹp lại hiền lành, giống như Quan Âm của người Hán. Tôi không tin, tôi không tin Bồ Tát của người Hán. Cô phải chứng minh cho tôi thấy.” Trương Nam nhàu mày: “Anh nói gì...”

Ngải Di Nhĩ lấy miếng vải bố trong miệng người đàn ông ra, nói với Trương Nam: “Nếu như cô thật sự thiện lương như vậy, thì sẽ không thể nhìn đồng bào người Hán chịu khổ... Bọn họ là vô tội, còn chụp cho cô hình đám cưới xinh đẹp như vậy, vui sướng...” Một dao đặt lên ngực cô gái kia nói: “Nói đi, nói cho tôi biết cái bí mật có giá trị liên thành kia. Nếu không tôi giết cô ấy... Quan Âm, bọn họ đều nói cô hiền lành...”

Trương Nam có chút hốt hoảng: “Anh buông cô ấy ra! Cái gì tôi cũng không biết, tôi không quen ông Trần này... Một người lừa gạt các anh làm sao có thể tin như vậy? Ngải Di Nhĩ thân của anh cho phép các anh giết người vô tội sao?” Ngải Di Nhĩ rất cố chấp: “Nếu như vì có nhiều người lên thiên đường... Thần linh sẽ không trách tội bàn tay tôi nhuốm máu.” Cười một cái: “Huống chi nếu như cô ta chết, cũng là vì cô.” Nói xong trên tay tăng lực, cô gái kia cảm thấy mũi dao lạnh như băng, khóc thét lên: “Chị ơi! Cứu em với!

Lúc chị kết hôn là em trang điểm cho chị... Em cầu xin chị... Nói cho anh ta biết! Em không muốn chết!" Nhíp ảnh bên cạnh dường như cũng khóc lên, cầu xin Trương Nam: "Cô nói cho bọn hắn biết đi... Cô ta vẫn là con nít... Cô ta còn chưa có kết hôn mà... Đừng... Đừng để cho bọn họ giết chúng tôi..."

Toàn thân Trương Nam căng thẳng, cắn chặt răng: "Tôi không biết. Tôi không biết. Tôi không biết..." Tay Ngải Di Nhĩ đột nhiên tăng lực, cô gái nhỏ kêu thảm một tiếng, máu tươi từ trước ngực cô phun ra, co quắp hai nhĩ, thì bất động... Trương Nam hung hăng nhắm mắt lại.

Ngải Di Nhĩ nở nụ cười, dùng bàn tay toàn máu tươi vuốt ve mặt Trương Nam, hài lòng nhìn gương mặt xinh đẹp của cô dính đầy máu đen: "Cô xem, bây giờ cô thành cái dạng này... Ai chịu tin tưởng cô là Quan Âm?" Đem máu xoa môi Trương Nam: "Người Hán không phải Quan Âm, người Hán xinh đẹp đều không phải, cô là quỷ... Là yêu quái hút máu người... Cô nói, nếu như A Lãng trông thấy bộ dáng bây giờ của cô, sao còn có thể yêu cô?" Hoảng sợ, sợ hãi cùng mùi máu tanh nồng đậm, Trương Nam đột nhiên không thể chịu được mà nôn thốc nôn tháo, nôn đến khóc lên, như nôn đến ruột gan đứt từng khúc...

Ngải Di Nhĩ tò mò nhìn nàng, tay trượt xuống dưới, rơi xuống trên bụng Trương Nam, nhẹ nhàng mà trượt, lực rất mềm mại: "Cô mang thai sao? Nơi này đứa nhỏ của A lãng?" Trương Nam sồn tóc gáy mà nhìn anh ta, lệ rơi đầy mặt, cắn răng, không nói gì.

Ngải Di Nhĩ đột nhiên xoay người lại, nắm chặt người đàn ông kia, "Nói cho tôi biết, bí mật này là cái gì? Nếu như người đàn ông này cũng đã chết, Thần thánh sẽ giáng tội cho con của cô. Ha ha... Cô mang cốt nhục của A Lãng lại trở mặt nhìn người vô tội chết đi, tên oắt con này mang theo sự nguyên rửa mà sinh ra! Ta chờ không được để nhìn thấy biểu tình của A Lãng rồi"

Người đàn ông kia run lấy bấy không còn giống con người, trong miệng ừ ừ cầu xin Trương Nam: "Nói đi... Tôi không muốn chết... Van cầu cô"

Dưới áp lực, Trương Nam cuối cùng khóc ra tiếng, nghẹn ngào thở không ra hơi: "Van cầu anh, Ngải Di Nhĩ... Van cầu anh, thả anh ta đi... tôi thật sự không biết, thời gian quá lâu, tôi không nhớ rõ... Tôi thật không nhớ rõ rồi... Thật sự... Van cầu anh..."

Ngải Di Nhĩ gạt đầu, một dao đâm chọc vào cổ tên kia, động mạch máu chịu lực phun ra tung tóe... Trương Nam nhắm chặt hai mắt lại: "A!" hét lớn một tiếng

Ngải Di Nhĩ hung hăng ném thi thể người đàn ông kia về phía Trương Nam: "Cô là yêu quái! Yêu quái hại chết hắn ta! Dù cho cô xinh đẹp nhiều bao nhiêu, người đều là yêu quái uống máu!" Dứt lời quay người đi.

Trên người bị thi thể nặng trĩu đè lên, toàn thân Trương Nam run rẩy, chậm rãi đem mình co rút thành một cục, khóc: "Viên Lãng... Viên Lãng... Em lạnh... Đau... Em... Không phải... Yêu quái..."

Giây phút này Viên Lãng đang uống rượu trên đồng cỏ ở Tân Cương, uống đến hồ đồ... Mông lung cảm thấy Trương Nam đang ở bên cạnh mình, vui vẻ chạy như điên trên đồng cỏ, còn giống như có ở đây cười "Khanh khách, vậy đây, cười bản thân mình... Làm sao có thể? Vợ đã mang con về Bắc Kinh nghỉ ngơi, nghỉ ngơi ở đó..."

Những người khác ở binh đoàn kiến thiết, đời đời đều biết, tất cả mọi người truyền khắp: lão Nhị nhà họ Viên không học giỏi, ở bộ đội trên bái Thần Tiên làm cho người trong nhà khai trừ... Vì vậy gặp Viên Lãng thì đối xử rất lạnh nhạt...

Nhà họ Viên dường như muốn lật trời rồi, cha Viên dường như muốn cắt đứt chân của Viên Lãng, mẹ Viên cho anh ta quỳ xuống, mới bảo vệ tánh mạng nguyên lành. Cha mẹ Trương Nam du lịch ở Tân Cương cùng nói chuyện với Viên Lãng, sự đột ngột chuyển biến tư tưởng một cách cực đoan của anh làm cho bọn họ ngột ngạt dường như không thở nổi, dọn dẹp một chút thì về Bắc Kinh rồi. Lần này Viên Lãng tính triệt để không đợi có người thấy, dứt khoát ngày ngày cười ngựa trong đồng cỏ, uống rượu... Say khướt đi đến chỗ nào tính chỗ đó...

Nhà họ Viên mây sâu ảm đạm, mẹ nó lau nước mắt, cha anh xụ mặt không nói gì. Đang chán đến sinh bệnh đột nhiên nhận được tin khẩn từ Bắc Kinh, mọi người đều sắp điên: "Trương Nam mất tích..." Mẹ Viên dường như thở không nổi đi: "Nghịch chương! Con dâu tôi đang mang thai đứa nhỏ ..." Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, ngược lại Viên Lãng không thấy nữa. Thanh niên cường tráng ở xung quanh hàng

xóm láng giềng đều rãi đi tìm, nhưng tìm mấy lần ở đồng cỏ, nơi đó có bóng dáng của anh sao? Mọi người đều trở về mắng: Đây không phải là người có lỗi sao!

Trời tối nhanh, mặt trời đi lặn ở phía Tân, A Lãng trên đồng cỏ

Viên Lãng ngã ngồi dưới đất nghĩ ngợi lung tung: Bây giờ Nam Nam đang làm gì? Còn nôn không? Thiết lữ đoàn chơi đùa bí đỏ của ta không có Tề hoàn thì ngoài mặt hung hãn, bên trong thực sự là một lão già, Thiết lữ đoàn là một lão hồ ly bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, không thể trêu chọc vào hai lữ đoàn này, có chuyện phiền toái cho phép ức hiếp Tề hoàn! Không có mình trong coi, những thứ bí đỏ này cũng giống như một, ở trong lữ đoàn hỗn độn không biết có ăn được hay lại uống công? Cũng đừng có nhiệm vụ khẩn cấp. Thành Tài còn non, Ngô Triết còn thiếu kinh nghiệm, Hứa Tam Đa... Tôi liền trong mong anh đừng làm Tề Hoàn tức chết... Thành tài nói muốn tổ chức trận đấu để Ngô Triết PK(đồ sát) Hứa Tam Đa, Tiết Cương toàn cục, hỏi đặt cược cho ai, ha ha... Nhóm tiểu tử ngốc này cho rằng tôi không biết... Ai... Tổ chức chậm thôi, để cho ta cũng nghe, tôi cá là Hứa Tam Đa thắng... Thật muốn xem Ngô Triết bị đánh vỡ răng...

Đêm hôm đó, dưới vầng trăng sáng, gió lạnh, sỏi đều không ra. Sau đó, lão già Duy Ngô Nhĩ xuất hiện trước mặt Viên Lãng: “Tiểu tử, mày đau đớn sao? Đây là ý chỉ của thần, ông ta để cho tao tới gặp mày...”

27. Chương 27: Chương 26

Lão đầu kia tên là Ni Á Tư, ông ta nói cho Viên Lãng: Mình là một nhà tiên tri, sau đó nhìn anh cười. tóc và râu Ni Á Tư đều trắng như hoa, hốc mắt rất sâu, cái mũi rất cao, rõ ràng chính là đặc trưng của người Ngô Duy Nhĩ. Nhìn mặt mũi ông ta dường như hiện lạnh, giống như chú hề cười con lừa cùng A Phàm. Viên Lãng cảm thấy, Ni Á tư là một nhân vật, đôi mắt kia không thể nhìn thấu, bên trong giống như cái gì cũng có. Nằm ngoài dự kiến của Viên Lãng chính là, Ni Á tư không hỏi mình cái gì nhiều, thì dẫn anh đi vào phía sâu nhất trong thảo nguyên.

Đêm hôm đó, trong đồng cỏ hết sức yên tĩnh, Dưới vầng trăng sáng mờ ảo Viên Lãng cùng Ni Á Tư vội vàng đi trong lòng nước, Viên Lãng đột nhiên suy nghĩ buồn cười, tình cảnh này ngược lại giống như lời bài ‘Đêm chạy trong rừng’ mà cha yêu thường hát, thời điểm muốn đi ra khỏi khu vực quản lý của binh đoàn, Viên Lãng vô thức mà quay đầu lại nhìn, nhớ mang máng cha hát qua: “Ấn Long Tuyền huyết lệ vùng chinh bào, lòng riêng nhảy xuống nước hử, quay đầu nhìn về phía bầu trời...” Bỗng nhiên cảm thấy có chút thê lương.

Chưa hề hỏi và xác minh bị bộ đội khai trừ như thế nào, thái độ của Ni Á Tư đối với Viên Lãng rất cẩn thận và cực kỳ sâu xa, lão già trực tiếp ra dấu với Viên Lãng, tuyệt không nói nhiều: “Đứa nhỏ, cậu đi làm nổ nó cho tôi, tôi đưa thuốc nổ cho cậu...”

Viên Lãng nghiêng đầu nhìn, là một siêu thị ở vùng ngoại thành Y Ninh, không tính là mục tiêu lớn, nhớ đến lúc thiết kế nhiệm vụ phải trả một giá lớn, Viên Lãng nhẹ nhàng thở ra: Không có vượt qua dự toán. Mặc dù nghi ngờ tại sao Ni Á tư lại chọn nơi này, Viên Lãng vẫn gặt đầu.

Hai ngày sau, biên giới có tin tức nói: Y Ninh phát sinh khủng bố tấn công, siêu thị nổ mạnh. Tình huống nhân viên bị thương vong, không rõ.

Buổi chiều sau khi Viên Lãng tàn phá, nghe vài nhân viên công tác nói giả chết, là nghe nói... Ni Á Tư híp mắt, vuốt râu ria cười...

Nhiệm vụ hoàn thành, Viên Lãng nhìn Ni Á Tư: “Ông nên tin tưởng tôi rồi.” Dưới vầng trăng sáng, Ni Á Tư khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại không nói gì. Thật lâu, trong góc tiếng từ máy radio vang lên, đột nhiên Ni Á Tư hé mắt, tiếp thu tin tức xong. Viên Lãng yên lặng nhìn ông ta: Nắm giữ quy luật mặt mã, lần này nhiệm vụ ẩn nấp là một trong những mục tiêu. Ở trong lòng Viên Lãng có tính toán...

Ni Á Tư không có tính toán, nghe xong chỗ tin tức truyền đến, ông ta quay đầu lại nở nụ cười nhìn Viên Lãng, trong mắt tràn đầy tia sáng: “Đứa nhỏ, chúng tôi tin tưởng cậu. Hiện tại chúng tôi muốn đi thực hiện một cuộc thay đổi vĩ đại nhất, nhiệm vụ càng quang vinh.” Viên Lãng nhíu mi: “Theo hai chúng ta

sao? Nếu như ông xem coi tôi là người một nhà, có phải là nên nói cho tôi nghe xem về thực lực của chúng ta, tôi đã từng là quân nhân, tôi so với ông thì biết nên làm cái nào là tốt nhất.” Ni Á Tư rất có ý tứ thích thú nở nụ cười: “Ngay lập tức cậu sẽ gặp bọn họ...”

Hôm sau, Viên Lăng cùng Ni Á Tư leo lên đoàn tàu đi về hướng Bắc Kinh.

Trong một cái phòng nhỏ cô độc ở vùng ngoại thành Bắc Kinh, Ngải Di Nhĩ nhìn Trương Nam thở dốc, anh ta thích nhìn cô: Mặc dù nhìn cô có vẻ không tốt, phát sốt, ho khan, ngày hôm qua bắt đầu sặc máu, anh ta rất khó chịu, lông mày nhíu lại từ đầu đến cuối, thời gian hai ngày đã gây đi rất nhiều, trên mặt đỏ ửng lạ thường, bộ dáng của cô bây giờ rất mềm yếu, nhưng rõ ràng mềm yếu làm cho người ta phải động tâm, giống như đã hỏng mất, ít động đậy, ngoại trừ một tay thỉnh thoảng xoa bụng, giống như vừa bảo vệ vừa an ủi. Động tác này làm cho cô có chút tinh thần, Ngải Di Nhĩ nghĩ: Cuối cùng cũng có một chút tinh thần rồi.

Trương Nam nằm trên một cái giường nhỏ đơn sơ được dựng tạm, chịu đựng cơn chóng mặt, cẩn thận cảm thụ được thân thể không thể nhúc nhích, sau đó huy động vốn tri thức của một bác sĩ đánh giá tình huống, đột nhiên muốn cười: Không cần phán đoán cũng biết, thật tệ hại. Trong bụng co rút đau đớn càng ngày càng mạnh không quy luật, Trương Nam cắn nát môi, hai mắt nhắm lại mơ hồ: Viên Lăng, anh ở đâu... Ai, ai có thể cứu đứa con đáng thương của tôi...

Ni Á Tư đưa Viên Lăng đến một tòa kiến trúc bị cô lập ở một vùng ngoại thành Bắc Kinh. Vào cửa, Ngải Di Nhĩ hiện lên đằng sau rèm, Ni Á Tư cười đầy thâm ý với Viên Lăng: “Người nối nghiệp của tôi, Ngải Di Nhĩ, có lẽ cậu cũng biết nó.” Ngải Di Nhĩ vươn cánh tay ôm anh: “Anh em tốt, hoan nghênh anh.” Viên Lăng cũng ôm anh ta chỉ một chút, cau mày, trên người Ngải Di Nhĩ, có mùi máu.

Ni Á Tư ra dấu cho Ngải Di Nhĩ ngồi xuống, sau đó lại ném cho Viên Lăng một ký hiệu: “Con của ta, đi lựa gặt nơi này.” Viên Lăng cúi đầu nhìn, mục tiêu là một toà kiến trúc ở Bắc Kinh, anh cười, nhíu mày: “Cái này cần phải có thời gian.”

Nét mặt Ni Á Tư vênh váo lên nằm ngoài dự đoán mọi người, “Không quan hệ, đứa nhỏ. Một bộ đội đặc chủng nằm vùng có rất nhiều thời gian.” Nói xong gật đầu, bên cạnh Ngải Di Nhĩ kéo màn che, trong góc, Viên Lăng trông thấy thân thể vợ mình đang run rẩy.

Có lẽ là nghe được giọng nói của mình, cô đang cố gắng ngẩng đầu, nhưng mà quá sức rồi, chỉ nhích được hai cái, đầu lại nằm xuống...

Viên Lăng cắn răng, lông mi hơi nhíu, nhìn qua Ngải Di Nhĩ: “Ngải Di Nhĩ, anh em tốt của tôi...” Ngải Di Nhĩ nở nụ cười: “A Lăng, tôi là người kế thừa đầu tiên của Ni Á Tư, trong tổ chức Nhị Hào, sau đó mới đúng là anh em của anh.” Viên Lăng gật đầu, không mấy may cảm xúc mà quan sát hoàn cảnh chung quanh, ngoại trừ Ni Á Tư cùng Ngải Di Nhĩ, nơi này chỉ có ba người bảo vệ, tổng cộng năm, có cơ hội... Đầu óc Viên Lăng nhanh chóng chuyển.

Ni Á Tư chậm rãi mà nói với Viên Lăng: “Đứa nhỏ, cậu rất ngu, cậu biết không?” Hải lòng nhìn Viên Lăng đứng thẳng lưng lên, sau đó tiếp tục: “Cậu cảm thấy tôi rất ngu xuẩn sẽ tin tưởng một trung tá mới vừa hồi hương trước đó không lâu sẽ đi khinh địch mà bị bộ đội khai trừ như vậy sao? Ha ha... Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cậu là nằm vùng. Nhưng mà có quan hệ gì đâu? Cậu là nhân tài, người nằm vùng đều là nhân tài, là cậu tự mình tìm tới tôi, tôi sẽ có biện pháp cho ngựa liệt có thể mặc lên dây cương, cuối cùng cậu sẽ nghe lời của tôi.” Đi qua, bóp hàm dưới của Trương nam, chất lưỡi: “Xinh đẹp, thật xinh đẹp. Thành cái dạng này mà vẫn xinh đẹp như vậy.” Quay đầu lại nhìn Viên Lăng: “Người cam lòng để nó như vậy sao?” Sắc mặt Trương Nam trắng bệch, lông mi buông xuống, run rẩy, bất động, bộ dạng vô cùng đau khổ đáng thương.

Viên Lăng cảm giác tay mình hơi rung. Ni Á Tư trông thấy tay anh đang run, cười đến rất đắc ý: “Chiếm tình trường, lỏng triều cương. Anh hùng khó vượt ải mỹ nhân. Ha ha... Người Hán các người nói sau nhĩ? A, đúng rồi, khuyên quốc khuyên thành, hồng nhan họa thủy. Đứa nhỏ, đi giúp tôi làm việc đi, giúp tôi, giúp Chân Thần, cũng giúp người vợ xinh đẹp của cậu... Nghe nói cô ta còn mang thai con của cậu, phải hay không?”

Viên Lăng hít một hơi thật dài, không nhìn nữa Trương Nam, quay đầu nhìn Ni Á Tư chăm chăm: “Tôi không rõ ông nói cái gì, giải thích một chút đi.”

Ni Á Tư cười: “Cậu là một đứa nhỏ ngốc nghếch. Cậu bị chính phủ của cậu bán rẻ. Nếu như phái cậu đi nằm vùng, sao bọn họ không bảo vệ được người nhà của cậu? Tại sao không giữ cô ấy lại ở trong quân đội, cố ý đưa cô ấy đến Bắc Kinh để cho tôi tóm? Đứa nhỏ, bọn họ cố ý, bọn họ đã giao đánh với tôi nhiều năm, bọn họ biết trong tay của tôi không đủ lợi thế tự cũng sẽ không mắc câu. Vợ cậu chính là lợi thế bọn họ đưa cho tôi. Bọn họ chính là muốn cậu phải chọn lựa, nếu cậu chọn vợ mình, bọn họ sẽ nghĩ mọi cách giết cậu, tổn thất chẳng qua chỉ là một con tốt. Nếu như người chọn quốc gia, ha ha... Nhiệm vụ của cậu chỉ có thể thành công.”

Ni Á Tư nói tiếp: “Cho nên, tín ngưỡng của các cậu và tín ngưỡng của tôi, không có gì không giống, đều là những người tri thức chém giết lẫn nhau.” Nói đến đây, thở dài: “Tôi cũng đã qua thời tuổi trẻ, khi đó tôi hi vọng, trên thế giới này có thể có một tín ngưỡng chí thiện, đến giúp tôi trải qua những khổ ải của nhân sinh. Bởi vì cả đời này của tôi tìm kiếm sự hoàn mỹ. Sau đó tôi hiểu được, trên thế giới này cho tới bây giờ thì không có một người nào có thể cứu vãn thần thánh, chỉ có người với người đấu tranh... Anh chết hoặc tôi sống...” Nghỉ một chút: “Có người nói vợ cậu nắm giữ tình báo tuyệt mật, Ngải Di Nhĩ nói cô ấy chết cũng không chịu nói, tôi không biết cô ấy kiên quyết là do kỷ luật của các cậu hay vốn là cô ấy không biết... Tôi không quan tâm, tôi quan tâm chính là có thể dùng cô ấy để ép bức cậu. Thật giống như tôi biết cậu cho nổ lớn ở Tân Cương nhưng thực tế không có tổn thương gì, đối với Y Ninh to như vậy, chết tám người hoặc là không chết người nào không có khác nhau? Không có. Quan trọng là biên giới biết tôi đã hành động, như vậy thì không ngừng liên tục trợ giúp hợp lại tiến vào, đứa nhỏ, cậu tưởng rằng cậu rất thông minh, thật ra, cậu một mực làm việc cho tôi.” Nói đến đây Ni Á Tư quay đầu nhìn Viên Lăng một cách sâu sắc: “Tôi đang đánh cuộc, làm sao chọn cậu.”

Viên Lăng sững sốt một lúc, đột nhiên vui mừng đi ra, lắc đầu không ngừng: “Ni Á Tư, ông dùng não quá độ, ông nghĩ quá nhiều rồi.” Ánh mắt anh trông suốt sáng ngời, rất chân thành: “Không quá tốt, thật sự.” Ni Á Tư cùng Ngải Di Nhĩ đều ngẩn người, chỉ có Viên Lăng tỉnh táo, khoảnh khắc đó, trong lòng mình, đời sống lấp lánh...

Lần này, đối lại Ni Á Tư sững sốt, Viên Lăng nói tiếp: “Tôi ở bộ đội lập công vô số, cũng rất lâu không có cơ hội thăng cấp nữa, sau đó mới biết được vì gần đây vấn đề dân tộc tương đối kịch liệt, trên tổ chức khảo sát vấn đề huyết thống xuất thân của tôi, quyết định muốn để tôi đóng băng tại cương vị này chờ đợi chuyển nghề. Tôi dưới sự giận dữ đặc biệt với chỉ huy, bọn họ để cho tôi rời khỏi bộ đội. Bọn họ không xem tôi là người Hán, tôi đã không còn là người Hán rồi, tôi hận bọn họ. Chỉ đơn giản như vậy. Người không tin tôi phải hay không? Vậy tôi chứng minh cho người xem.” Nói xong, anh đi đến trước mặt Trương Nam, nâng cằm của nàng lên, trong đầu lại bắt buộc mình phải nhớ đến làm nhiệm vụ này phải hy sinh một thứ có giá trị lớn, hoặc là những dân chúng chết oan uổng trong những năm này, thần trí ổn định, cuối cùng nói ra miệng: “Cô ấy đẹp như vậy, còn mang con của tôi. Nếu như tôi giết cô ấy, người Hán hãy cùng tôi sẽ không quan hệ, trên đời này cũng không mong có người Hán có thể tha thứ cho tôi, ông nói thế nào?”

Nghe đến đó, lông mi Ngải Di Nhĩ run rẩy, mà Trương Nam chỉ yên lặng lắng nghe, không có phản ứng.

Ni Á Tư chớp chớp mắt, hơi có chút mệt mỏi: “Cậu muốn giết cô ấy để chứng minh sự chân thật đối với tôi?” Viên Lăng rất dứt khoát: “Không phải với ông mà với chân thần! Vợ đẹp như vậy liên lụy đến cốt nhục của tôi. Giết bọn họ tôi muốn một cái giá lớn.” Anh càng nói càng nhanh, trong mắt dường như đang cầu xin làm điều ác: “Tôi muốn làm người nối nghiệp của ông! Tôi muốn vị trí trong tổ chức Nhị Hào! Tôi muốn trở nên nổi bật! Ta muốn tất cả người Hán không cam chịu là của tôi! Như thế nào, Ni Á Tư ông chịu cho tôi sao?”

Ni Á Tư ngây người một lúc, nói: “Được.” Hay là không xác định: “Cậu cam lòng giết người vợ xinh đẹp như vậy sao?” Viên Lăng thẳng tắp đi qua, cúi người ôm lấy thân thể mềm mại của vợ mình, triu mến mà phủ tóc của cô, hôn trán của cô. Viên Lăng nở nụ cười: “Tôi thật sự giết...”

Trương Nam thuận theo mà phục ở trong lòng chồng, nhắm mắt lại, cười đến thê lương: “Quân bốn anh hùng, thiếp hận bạc mệnh...” Rõ ràng có nước mắt lăn xuống, óng ánh trong suốt, loáng thoáng tuổi trẻ buổi đầu gặp gỡ...

Này ngày lục quân cùng trú mã, lúc ấy đêm thất tịch cười Khiên Ngưu.

Đột nhiên cô đau đớn mạnh mẽ cắn môi, dùng hết sức lực, liên tiếp đem co rút dè nén đến chỗ sâu nhất trong cơ thể, tự mình biết, có luồng nhiệt từ dưới thân mạnh mẽ tiến ra.....

Sắc mặt Ngải Di Nhĩ trong nháy mắt tái nhợt: “Ni Á Tư trường lão...”

Ni Á Tư trào phúng lắc đầu với anh: “Ngải Di Nhĩ, Viên Lãng so với cậu càng có tài năng hơn, cậu ấy quan trọng hơn...” Quay đầu lại nhìn Viên Lãng: “Cậu thật sự cam lòng giết cô ấy?” Rất hoang mang: “Tôi vẫn cảm thấy cậu là nằm vùng...”

Viên Lãng lạnh lùng nhìn Ni Á Tư, trong giọng kín đáo có phong thái vương giả: “Giúp tôi chuẩn bị thuốc nổ, tôi đi điều tra địa hình, nói cho tất cả đồng chí ở Bắc Kinh, tôi muốn bọn họ tới làm chứng nhìn tôi giết vợ.” Lạnh lùng liếc qua Ngải Di Nhĩ: “Ni Á Tư, phát tin cho tất cả mọi người, nói cho mọi người biết người kế thừa của ông, là Viên Lãng!”

Viên Lãng bỗng nhiên buông vợ mình đi ra ngoài, chỉ để lại một phòng người ngẩn ngơ. Ni Á Tư ngẩn người, bắt đầu phát tin.

Viên Lãng phải đi cùng tổ chức bên trên: Tập trung nhảy tần suất radio phát tin, truy tìm phục hồi tín hiệu. Gọi ba trung đội tập kết, sáng sớm ngày mai, bắt đầu bao vây tiêu diệt. Nằm xuống nhắm mắt: Nam Nam, lại tin tưởng anh một lần nữa. Anh cố gắng cứu em ra,

Trong phòng Ni Á Tư vẫn không thể tin tưởng rõ ràng mọi chuyện sẽ như thế này, ông ta lắc đầu, hết sức cẩn thận đi lại dò xét Trương Nam, càng nhìn càng cảm thấy cô xinh đẹp, hỏi một câu: “Kiệt tác Chân Thần, câu ấy sao nhẫn tâm giết cô?”

Trương Nam đang thống khổ, nhẫn nhịn trong bụng như xoắn lại với nhau, mông lung nhìn Ni Á Tư trước mặt. Trải qua sinh mệnh còn nhỏ phải chết non khiến người mẹ bị kích động oán hận ác độc. Có ý niệm hiện lên, sau đó lại không thể ức chế.

Trương Nam học qua vũ đạo, rất biết bày ra sự xinh đẹp như thế nào: Thiên nga chết. Người nào chết đẹp là kinh người. Xinh đẹp sáng lạn như vậy, yếu ớt đau thương như vậy. Hình như mất đi tất cả khí lực, đầu của cô rất nhỏ mà ngửa ra sau, cổ tận lực kéo thành một đường cong kỳ diệu.

Ni Á Tư nhìn đến ngây người, không thể khống chế mà sờ lên cái cổ của cô, ầm ập xúc giác, Trương Nam nhìn vào Ni Á Tư, yếu ớt nhíu mày, phút chốc nở nụ cười, mặt mỹ nhân giãn ra, bên môi nhuốm máu.....

Ni Á Tư ngây ngốc, dường như mất hồn hôn lên cô, Trương Nam nhắm mắt lại, cảm giác được ông ta đang bỏ nhào qua, dùng hết sức lực cuối cùng, đem ngân châm ngậm trong miệng hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất trong cổ họng ông ta. Đứa nhỏ, mẹ không bảo vệ được con, nhưng mẹ muốn hung thủ phải chết cùng con!

Lúc Viên Lãng trở lại, trong phòng chỉ còn lại có bốn cổ thi thể, Ni Á Tư cùng ba tên tay chân, Trương Nam cùng Ngải Di Nhĩ không thấy nữa. Ba người du côn kia chết vì bị chùy thủy sát thương ở chỗ hiểm. Ni Á Tư chết vì ngân châm đâm vào chỗ hiểm ở cổ. Trên lưng Viên Lãng mồ hôi lạnh toát ra: Nam Nam... Em làm sao rồi.

Quyết định thật nhanh, lưu lại ký hiệu. Nhìn khắp bốn phía, Viên Lãng đứng dậy tìm kiếm.

Rất nhanh đuổi theo, Ngải Di Nhĩ ôm Trương Nam nên tốc độ có hạn. Viên Lãng lách mình nhảy lên, ngăn lại đường đi của anh ta, chùy thủy ra khỏi vỏ, khí thể như núi: “Ngải Di Nhĩ, thả,, cô ấy.”

28. Chương 28: Chương 27

Ngải Di Nhĩ nhìn thẳng Viên Lãng, trong ánh mắt tràn ngập sự oán độc dường như vui sướng: “A Lãng, anh đã đến rồi. Rất tốt, tôi đang đợi anh.

Viên Lãng nhìn anh ta: “Ngải Di Nhĩ, cậu buông cô ấy ra. Chim Ưng trống có chuyện cũng chỉ mình chim Ưng trống giải quyết. Sói đực chó chuyện bầy sói cũng theo trật tự. Chuyện giữa đàn ông để đàn ông giải quyết. Cậu buông cô ấy ra.”

Ngải Di Nhĩ đột nhiên rút dao ra, đặt ở trước ngực Trương Nam để cản lại, cười ha ha: “Tôi cứu cô ấy, cô ấy nên trả lại cho tôi. Cô ấy giết Ni Á Tư, tôi giúp anh giải quyết bọn thủ hạ của Ni Á Tư cô ấy mới còn sống đến bây giờ. Buông cô ấy sao? Anh cho tôi là đứa ngốc?” Nói đến đứa ngốc, đột nhiên anh ta sững sốt, trong mắt dường như ửng nước: “Ni Á Tư là đứa ngốc, ông ta rõ ràng nhìn thấy anh liền bỏ rơi tôi. Tôi đi theo ông ta nhiều năm, vì ông ta vào sanh ra tử. Ông ta là người ngu, biết anh là nằm vùng, còn từ bỏ tôi...” Nói đến đây, đột nhiên Ngải Di Nhĩ giống như bị phát bệnh tâm thần: “Ông ta chết thật đáng đời! Đáng đời ông ta! Tôi nhìn ông ta bị vợ anh giết chết, trơ mắt nhìn ông ta cầu cứu với tôi. Tôi không để ý tới ông ta! Ông ta bỏ rơi tôi, tôi sẽ bỏ rơi ông ta. Tôi không chỉ từ bỏ ông ta, tôi còn phải giết ba tên tay sai của ông ta, tiêu diệt tổ chức chó má của ông ta đi, Chân Thần trên trời nhìn thấy, chỉ có Ngải Di Nhĩ tín ngưỡng thuần khiết nhất!” Viên Lãng bình tĩnh nhìn anh ta, đôi mắt đen sẫm mà trong veo: “Ngải Di Nhĩ, nếu như Chân Thần của cậu ở trên nhìn thấy, cậu cảm thấy, dùng hành động việc làm của cậu, ông ta sẽ phù hộ cậu sao?” Đầu dương dương tự đắc, tiến lên hai bước: “Cả ngày cậu giảng dạy kỳ tích của Chân Thần cho tôi, nói ông ta sẽ mang cậu lên trời. Cậu nói cho tôi biết trên thiên đường xinh đẹp đến cỡ nào. Nhưng tôi không tin lời cậu nói, bởi vì tôi không tin có nơi xinh đẹp như vậy, không tha cho người hiền lành!” Ánh mắt Viên Lãng sáng ngời nhìn thẳng anh ta, tiến lên hai bước: “Cậu nói cậu hiểu hiểu những chuyện trong kinh thư? Nếu như cậu là tín đồ có dáng vóc tiêu tụy vậy cậu nói cho tôi biết, ai thực nghe qua Chân Thần giảng xuống chỉ dẫn và kêu gọi? Ai đã tận mắt nhìn thấy dòng sông trái đầu rươi ngon cùng mật ngọt trong Thiên Đình? Từ bao giờ các người cho rằng thảo nguyên mang đến cuộc sống no ấm và vui sướng? Tại sao không ngừng lại cuộc đấu tranh đẫm máu? Đừng nói với tôi đó là ý nguyện của thần linh, cậu nói cho tôi biết ở đâu có công viên cây cối thần kỳ? Nơi nào có thần Quang Minh? Nơi nào có thần Lưu Sa ở hai bên bờ sông? Tôi hỏi bọn họ, bây giờ các cậu tùy ý giết người, lúc phá hủy hòa bình yên tĩnh, bọn họ đang ở nơi này?” Cúi đầu xuống, nhìn thấy máu chảy tí tách từ dưới thân của vợ mình, trong mắt Viên Lãng hiện lên nỗi đau đớn không thể nào diễn tả: “Tại sao, tôi chỉ thấy được vợ mình và máu của con trẻ...” Lửa giận nổi lên trong nháy mắt, Viên Lãng ra quyền rất nhanh: “Ngải Di Nhĩ! Bọn họ đang gạt cậu! Bọn họ đang lợi dụng cậu! Mà cậu... Bây giờ đang làm điều ác!”

Nước mắt của Ngải Di Nhĩ rơi đầy mặt, thở hổn hển lắc đầu: “Không! Không! Anh nói dối! Tôi đúng, tôi đúng. Tôi mới đúng.” Dao trong tay đang run.

Viên Lãng tiến lên một bước, cơ hồ có thể tiếp cận bên cạnh anh ta và Trương Nam: “Nếu như tôi sai, cậu phản bác lại tôi đi! Nói cho tôi biết, Chân Thần đang ở đâu, nói cho tôi biết, tại sao ông ta nguyện ý nhìn cậu giết chết những người vô tội này?”

Ngải Di Nhĩ ngẩn ngơ, đột nhiên nở nụ cười, giọng nói như mộng như ảo: “A Lãng... Tại sao cuối cùng anh lại mạnh hơn so với tôi? Tại sao? Chân Thần nói, đây là không công bằng, nhưng không quan hệ, chúng ta vẫn là anh em. Anh xem, anh cưới một yêu ma làm vợ, tôi muốn giúp anh giết cô ấy. Cô ấy không phải là sinh mệnh vô tội!” Đưa lên cái thứ nhiễm máu trong tay, giống như khoe khoang cho Viên Lãng thấy: “Anh xem, con của anh chết! Trên sách từng nói, yêu ma thật xinh đẹp sẽ không sinh con cho đàn ông... càng xinh đẹp càng không thể... Cô ấy là yêu quái... Ha ha... A Lãng cưới một yêu quái. Anh biết không... Cô ấy cứ một mực bảo anh...”

Ngải Di Nhĩ đẩy mạnh Trương Nam ra, đá một cước vào bụng cô! Giây phút đó, Viên Lãng cảm thấy màu trần đầy đồng tử, anh lao qua như một con báo.

Chân Ngải Di Nhĩ hung hăng đập lên trên người Viên Lãng, dao găm trong tay Viên Lãng thẳng tắp cắm vào lồng ngực Ngải Di Nhĩ.

Ngải Di Nhĩ sững sốt một chút, liền đè lên Viên Lãng, chậm rãi té xuống, sự sống đang trôi qua, trong nháy mắt ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào Viên Lãng, giống như đứa nhỏ tràn đầy câu hỏi: “A Lãng... A Lãng anh nhớ rõ không... Ngải Di Nhĩ cùng a Lãng... Là anh em... Lúc nhỏ... Chúng ta cùng... Đi đánh sói... Tại sao phải như vậy...”

Viên Lãng ôm lấy thân thể của anh ta chậm rãi ngồi xổm xuống, giọng nói trở nên an ủi, một chút ảm áp: “Đúng, chúng ta đi qua đồng cỏ, đi đánh sói... A Lãng đều nhớ rõ...” Cấn môi, giúp anh ta khép lại đôi mắt đang trợn lên: “Ngải Di Nhĩ, nếu có Chân Thần, hi vọng ông ta sẽ dẫn dắt linh hồn đang lạc đường của cậu, tha thứ cho tội ác cả đời của cậu. Kiếp sau, Ngải Di Nhĩ cùng a Lãng vẫn là anh em...”

Ở một bệnh viện nào đó tại Bắc Kinh, ngoài phòng giải phẫu.

Viên Lăng trong đầu buồn bực ngồi xuống, răng cắn lại vang lên khanh khách, mặt cơ hồ biến dạng. Nam Nam cô đang khóc bên trong, Viên Lăng nghe được, mặc dù cách cửa phòng mở, cách nhiều bác sĩ y tá như vậy, đêm tối tràn đầy sự sống chết nặng nề, Viên Lăng nghe thấy, Nam Nam đang gọi mình, cô một mực gọi mình... Mà bản thân mình... Vẫn luôn không ở bên cạnh.

Mình không làm được điều gì, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn vết máu đỏ thẫm trên người. Bộ dạng cô ở trong lòng mình, không ngừng rơi nước mắt, đây nhất định là cơn ác mộng đáng sợ nhất về sự sống của mình: Nam Nam yếu ớt té trên mặt đất, ôm lấy cô, bên cổ cô đều là từng đoạn hơi thở tuyệt vọng. Còn có sinh mệnh đứa nhỏ không cam lòng chết non trong bụng mẹ mình, sự đau đớn huyết nhục chia lìa bóp méo thần trí của cô. Cô chảy nhiều máu như vậy, có lẽ đã đem máu mình chảy hết. Mà bản thân mình chỉ có thể nắm lấy tay cô, tay Nam Nam lạnh đến mức đáng sợ, mười ngón tay của mình và cô giao nhau, hy vọng có thể cho cô một chút sức lực, hoài công cúi đầu nói chuyện bên tai cô: “Nam Nam, anh ở đây.”

Giọng nói Nam Nam thật thấp, cúi xuống cạnh môi cô, mới có thể nghe rõ. Cô nói: “Đứa nhỏ...”

Cửa phòng mở mở ra, cha vợ chạy tới hỏi thăm những người tham gia cấp cứu, đôi mắt đỏ bừng: “Nam Nam thoát khỏi nguy hiểm rồi...” Võ vai Viên Lăng: “Đáng tiếc, đứa bé gái vừa mới thành hình...”

Viên Lăng chỉ cảm thấy giọng nói bên cạnh rời xa trong nháy mắt, bác sĩ nói nhỏ, mẹ vợ vội vàng khóc, rất nhiều tiếng bước chân quen thuộc đi về phía mình, bộ dạng Thiết lữ đoàn cùng Tề Hoàn chạy tới dồn dập, trong nháy mắt đều biến thành một mảnh mờ mịt.

Qua một lúc sau, anh mới hồi phục tinh thần lại: “Tề hoàn, ba trung đội chuẩn bị xong rồi sao?”

Đường Sát nhìn mặt Viên Lăng tái nhợt, cũng khổ sở thay anh: “Nhiệm vụ lần này cậu không cần tham gia. Chăm sóc cô ấy đi...” Viên Lăng hung hăng nhìn chằm chằm về phía trước, kiên định lắc đầu: “Không! Tôi phải đi!” Đường sát gật đầu, giải thích: “Được rồi, nên lập kế hoạch. Hừng đông cả đội xuất phát, còn có ba giờ.” Viên Lăng không nói gì, từ trong tay Tề Hoàn nhận lấy quân phục của mình, tìm một chỗ thay.

Lúc này mẹ Trương Nam đưa con gái trở về phòng bệnh đột nhiên kêu lên: “Ba Nam Nam! Ông mau tới đây. Con gái đã tỉnh.” Mặt Viên Lăng biến đổi, đi về phía phòng bệnh. Trương Nam đã sớm tỉnh táo lạ thường. Ba Trương Nam cùng bác sĩ không biết làm sao. Viên Lăng biết, Trương Nam đang nghiên cứu kỹ thuật gây tê, từng thử thuốc trên người cô, thuốc tê bình thường đối với cô có tác dụng không nhiều. Lúc đó Viên Lăng khuyên cô: “Chú ý một chút.” Trương Nam cười hì hì nói: “Chiến sĩ cố nén kiên cường. Khi ai cũng nhìn được giống anh, khả khả... Viên Lăng, anh có phải là một quái thai hay không?” Tiếng cười ở bên tay, Viên Lăng nhắm mắt lại: Ngày đó nào biết khanh bạc mệnh...

Vấn lo lắng thân thể Trương Nam suy yếu, không dễ dàng thanh tỉnh. Nhưng ai biết Trương Nam tỉnh táo lại khiến người ta vô cùng lo lắng. Mẹ Trương Nam cầm khăn ẩm trong tay, muốn giúp cô lau cái trán chảy mồ hôi ròng ròng, tay vẫn chưa chạm được cô, đột nhiên Trương Nam thét lên chói tai, giống như làm tưởng mình lọt vào bẫy thú, khàn giọng kêu gào: “Yêu quái! Tránh ra! Tôi không phải... Yêu quái! Tôi không phải! Thả tôi ra!” Lại không cho phép ai tới gần, tự mình súc miệng đến phát run.

Bác sĩ y tá cùng cha mẹ Trương Nam đều bắt lực, ba Trương Nam nói: “Phải nghĩ mọi cách, để nó ngủ đi, nếu không nó xúc động kích động, sẽ đại xuất huyết, thì nguy hiểm...”

Viên Lăng nhìn Trương Nam, đau lòng lại không có sức lực, cặp mắt của nàng đen lại làm cho lòng người sợ hãi, giống như không còn nhận ra ai nữa, lời nói của mọi người cũng không muốn nghe, chỉ cảnh giác nhìn bốn phía, vô ý thức phòng bị tất cả mọi người.

Viên Lăng nhẹ nhàng đi qua, duỗi tay về phía nàng: “Nam Nam...” Bay đến trước mặt là gối ở đầu giường, thần sắc Trương Nam đau khổ mà lui về sau, lui, một mực lui vào trong góc, bộ dạng giống như trở nên điên khùng. Viên Lăng lại tới gần phía trước, cố gắng tiếp cận cô, Trương Nam nhắm mắt đánh tới tấp về phía anh, nhìn đúng động tác của cô, Viên Lăng ôm cánh tay, ôm cô vào trong lòng, trong miệng dụ dỗ: “Nam Nam, Nam Nam, là anh, là anh. Đừng sợ...”

Trương Nam giống như căn bản không muốn biết anh là ai, chỉ là quên giấy dựa. Viên Lăng quyết tâm mạnh mẽ, dùng sức ôm cô vào trong ngực, mặc cho cô khóc rống như thế nào cũng không để cô động đậy. Rất lâu, rất lâu... Đến khi cô kiệt sức không thể nhúc nhích, co lại ở trong lòng mình. Viên Lăng thở nhẹ một hơi, ôm cô chậm rãi lay động, giống như dỗ dành một trẻ nhỏ bình thường ca hát cho cô nghe: “Cuộc

thì chạy ở hồ nước, chim nhận cô độc bay quần bầu trời... Trong hoàng hôn không thấy hình bóng em, lại thoảng nghe tiếng hát của em... Dê con ngủ ở trong cỏ, ở chân trời lóe ra những vì sao... Lòng của anh giống như ngọn đèn cô độc bên bờ, ngắm nhìn bầu trời đêm mênh mông... Cô gái xinh đẹp, anh từ đêm tối chờ em đến hừng đông...”

Cứ như vậy dao động, hát... . Lúc trời gần sáng, mẹ Trương Nam trông thấy, trong mắt con gái mình dường như động nước, sau đó, thì từ trong khóe mắt cô tuôn ra, rơi vào trên ống tay áo Viên Lăng, chậm rãi thấm vào quần phục anh đang mặc, lại không còn tăm hơi. Cơ hồ dùng hết toàn bộ sức lực, Trương Nam mềm yếu mà khóc lên: “Viên Lăng...”

Mặt trời muốn bay lên, ánh sáng quét tới cửa lóe lên bóng dáng của Tề Hoàn, Viên Lăng ra dấu ba Trương Nam có thể để y tá tiêm thuốc ngủ vào tĩnh mạch của Trương Nam.

Viên Lăng cảm thấy, thân thể của cô cứng đờ, sau đó thì mềm nhũn ra...

Mười phút sau, Tề hoàn trông thấy đội trưởng đẩy cửa ra, đi lại mạnh mẽ.

Lúc Tề Hoàn lái xe đưa Viên Lăng tới chỗ tập hợp, thỉnh thoảng trộm nhìn sắc mặt của anh, Viên Lăng chỉ là chậm rãi nhắm mắt lại. Mặt trời mới đỏ lên, có nắng chiếu vào làm cho anh cau nhẹ mi tâm, Tề Hoàn thấp thoáng lo lắng, Viên Lăng lại nhanh chóng mở mắt ra, thần sắc như thường, giọng nói trở về phong thái vương giả: “Tề Hoàn, báo cáo tình huống.”

Tề Hoàn nhanh chóng lái xe. Mặt trời mùa đông phá lệ mọc lên chói sáng, nửa ngày đều là ánh nắng sáng chói, là biến đổi màu sắc, xanh nước biển hồng, kết vàng, đỏ bừng, màu tím say mê, đỏ ửng... Ngã tư đường lớn đã xuất hiện trước mắt, xa xa có thể nhìn thấy cổng quảng trường Thiên An to lớn khí thế. Này mái cong vào buổi sáng sớm mở rộng thành một vòng cung hung hãn, giống như một con chim Ưng cao ngạo đang gian cánh ra.

Ngày đó lũ đoàn đội A tiêu diệt gọn gang sạch đẹp. Mai phục bắt giữ bảy tên phần tử khủng bố ở Bắc Kinh, toàn bộ lũ đoàn không có tổn hại. Ngô Triết thành công khống chế được vô tuyến của quân địch, phối hợp với cảnh sát Tân Cương bắt được 13 tên phần tử khủng bố bí mật phân tán ở Y Ninh.

Ba trung đội đội viên biết đội trưởng chấp hành nhiệm vụ nằm vùng thành công trở về, như thế mà thôi.

Hai tháng sau, thân thể Trương Nam khôi phục, trở về quân khu bệnh viện dã chiến đưa tin. Dường như tất cả trở về với quỹ đạo. Viên Lăng cảm thấy thời gian hai người thay đổi, nghĩ kỹ lại thì giống như không thay đổi gì.

Sau đó có một ngày nói chuyện phiếm, Cao Thành hỏi Viên Lăng: “Viên Lăng, anh có con không?” Viên Lăng cười: “Có... Tôi có con gái, vừa dễ thương vừa thông minh, lại xinh đẹp...” Nói xong, ngẩng đầu nhìn mây xanh phía chân trời, mỉm cười: Trên đời nếu quả thật có thần, con của anh nhất định đang ở Thiên đường thưởng thức vĩnh hằng vui vẻ. Bởi vì, nó vĩnh viễn là một linh hồn tinh khiết nhất...

29. Chương 29: Chương 28

Lẽ ra chuyện đùa nhỏ không lớn như vậy, Viên Lăng được ở Bắc Kinh cùng Trương Nam mấy ngày này. Nhưng mà đang mang nhiệm vụ nhạy cảm, cho dù hoàn thành được sạch sẽ hoàn mỹ, cho dù thời gian anh nằm vùng không nhiều lắm, trở về cũng chưa báo cáo. Kết quả ngày đó xong mọi chuyện rồi, Đường Sát cùng cả đội trở về. Đặc biệt cho Viên Lăng một giờ vào bệnh viện gặp Trương Nam. Thời gian đó, Tề hoàn kéo Viên Lăng điên cuồng đến bệnh viện, Trương Nam còn ngủ.

Ba cô nói, đây là bởi vì mất máu quá nhiều lại thêm tinh thần bị dả kích cho nên thân thể chưa kịp chữa khỏi hẳn, không sao, tỉnh hay ngủ cũng được. Viên Lăng gật đầu, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh kéo tay cô, sờ lên từng vết thương của cô từng chút một, chậm rãi dịu dàng với cô...

Thời gian nhanh chóng đến lúc tập hợp, Viên Lăng không đợi Tề Hoàn nhắc nhở thì tự mình đứng lên đi đến. Anh đi đến cửa, trang trọng cúi chào với các bác sĩ và y tá, xoay người cúi chào với cha mẹ vợ, ít nhiều sự phò thác trong ánh mắt.

Mẹ Trương Nam khóc, nói: “Tiểu Lãng, con đi đi.” Cha Trương Nam cau mày nghĩ, nói: “Đi thôi. Ba mẹ chăm sóc nó cho con.”

Chờ đến lúc báo cáo tổng kết xong, thì lại qua ba ngày rồi. Lữ đoàn đại đội A thực sự rất bận, Thiết Lữ đoàn rút lấy cao răng suy nghĩ nửa ngày, nói với Viên Lãng: “Rút thời gian đi Bắc Kinh đi, tôi sắp xếp được”

Viên Lãng gọi điện thoại cho Trương Nam: “Nam Nam, anh đến chăm sóc em.” Trương Nam nói: “Không cần, anh lo việc của anh đi, em ở đây cùng ba mẹ rất tốt. Tốt sẽ trở về.” Trong điện thoại giọng nói sai lệch, vẫn có thể phân biệt ra được, Trương Nam rất yên tĩnh, rất có trật tự. Viên Lãng nói: “VẬY em nghỉ ngơi cho tốt.” Dừng một chút: “Đừng nghỉ nhiều như vậy...” Trương Nam nói: “Ừ.”

Quảng điện thoại xuống, trong lòng Viên Lãng lo lắng, vui mừng duy nhất : Giọng nói của vợ có chút lo lắng rồi, điềm tốt, xem ra rất nhanh có thể khôi phục trở về.

Trương Nam ở Bắc Kinh ngây ngốc đến một tháng, Viên Lãng ở đây luôn gặp ác mộng, trong mộng có một đứa bé gái đặc biệt xinh đẹp nhìn mình cười, lúc muốn ôm lấy nó, đột nhiên nó biến thành vũng máu tươi, nhìn kỹ, giống như Trương Nam đang vuốt ve trong ngực. Viên Lãng giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi...

Đã qua hơn nửa tháng, Trương Nam còn chưa có trở lại. Thần sắc Viên Lãng như bình thường, chính là gầy một chút. Đường Sắt cũng không can dự, sau đó chị dâu Thiết tán gẫu với Viên Lãng: “Sanh non, so với ở cũ bình thường còn thiệt thòi hơn nhiều, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút.” Không có Trương Nam ở đây, viện trưởng Lý như mất trợ thủ đắc lực, nhưng cũng khuyên Viên Lãng: “Đây coi là Đại Xuất Huyết. Để cô ấy nghỉ ngơi nhiều.” Ba Trương Nam cũng gọi điện thoại tới: “Tiểu Lãng, con đừng lo lắng, Nam Nam mất máu quá nhiều tổn thương nguyên khí. Ba thừa dịp mùa đông giữ nó lại bồi bổ thân thể, tốt rồi thì cho con đưa trở về.” Mẹ Trương Nam ở bên kia điện thoại cười: “Ba của con là muốn cho chữa trị cho tốt, khiến con thêm nghỉ ngơi rồi.” Viên Lãng cúi đầu cười, Trương Nam tiếp điện thoại, ngữ điệu an ổn: “Em rất tốt.”

Từ sau khi Trương Nam tốt rồi, lại để cho đơn vị Bắc Kinh giữ chân trao đổi hai tuần lễ, chậm trễ đến gần hai tháng mới về. Viên Lãng vốn nói muốn đón cô, kết quả tạm thời đi đón binh không đi đón được, ngày đó xong việc trở về, cùng vợ thu dọn đồ đạc ở trong phòng.

Lại trải qua sinh tử, lại trải qua chia lìa, hai người ngồi đối diện, ngược lại không nói gì, yên lặng một lúc, Viên Lãng nói: “Toàn bộ được rồi?” Trương Nam gật đầu: “Ừ. Tốt rồi.” Viên Lãng dò xét Trương Nam, sắc mặt có thể xem là tạm được, xem ra nghỉ ngơi rất tốt. Trương Nam nhìn Viên Lãng, gầy, mắt có quầng thâm, bộ dáng mang theo tâm tư.

Đêm hôm đó, Viên Lãng lại nằm kế bên vợ, ôm lấy cô. Trương Nam rất thuận theo, nhưng bất động. Lập xuân rồi, nhưng tay chân của cô vẫn lạnh như băng, Viên Lãng thở dài, kéo cô qua dùng nhiệt độ thân thể ủ ấm cô. Ngày đó, hai người không hề làm gì cả, giống như đứa trẻ ôm lấy nhau ngủ. Lần đầu tiên Trương Nam cảm thấy Viên Lãng sống nương tựa lẫn nhau với mình, lúc đó anh giống như rất yếu ớt...

Không ngoài dự liệu của Viên Lãng, chủ nhiệm Trương trở về thì bận rộn hẳn lên, viện trưởng Lý giống như bắt được ái tướng, lại phân bổ thực tập sinh cho cô, tăng thêm hai nữa, tổng cộng xuống một nửa dân du cô. Đồng chí Trương Nam về nhà than thở: “Này giang hồ đến thiếu tá, rốt cục cũng mang một ca rồi.” Viên Lãng vui mừng: “Chúc mừng em, thời gian bận rộn bắt đầu rồi.”

Không lo việc nhà không biết gạo củi mắc, không nuôi con không biết ơn cha mẹ. Trương Nam tự mình dẫn theo Binh rồi, mới biết được Viên Lãng không dễ dàng. Trước kia nghe anh nói không thể để cấp dưới mình bị thương gì đó, cũng không cảm giác đặc biệt sâu sắc. Thực sự bản thân mình có cấp dưới, sẽ hiểu: Lúc này mới mô phỏng hoàn cảnh thực chiến, đã cảm thấy áp lực của lão đại, lựa chọn của mình quan hệ cấp dưới và tiền đồ thậm chí là sinh tử.

Cũng nghe Viên Lãng từng nói cái gì không ruộng bỏ, không ruộng bỏ. Hiện tại đến phiên mình phải lựa chọn giữ lại cấp dưới, thành lập đội ngũ kết cấu rồi. Trương Nam càng cảm thấy được vì không ruộng bỏ, không ruộng bỏ, người làm quyết định phải biết vứt bỏ phải từ bỏ. Nhưng ruộng bỏ cái gì từ bỏ cái gì? Đây là một rất mệnh đề phức tạp.

Cho nên cô thường hay lặng lẽ quan sát Viên Lăng: Phu quân đại nhân thật ra anh cũng không có gì nhiều lắm. Nói về tính cách con người đi, đây cũng không phải là bớt lo một việc, cho là anh có chút đau lòng. Lại nhìn Viên Lăng, vẫn chiếu cố trước sau như một. Trương Nam lại cười nhạt, người ta như vậy mới gọi là vì công việc, vì cái gì lại đau lòng thay anh?

Đại khái là càng đối mặt với cùng một loại tình huống, chủ đề của đôi vợ chồng này càng thêm sâu một chút. Viên Lăng từng trải qua tuyệt đối phong phú hơn so với Trương Nam. Anh là tốt nghiệp trường quân đội ngay tại đại đội hỗn tạp, kinh nghiệm cầm binh phong phú, hai vạch hai sao là trên tổ chức đối với anh có thể đơn độc cưỡi ngựa công kích, đoàn đội có thể mang binh chắc chắn. Trương Nam không như vậy, cấp bậc của cô đến từ thành tích cao cùng kỹ thuật cá nhân ưu tú, đúng mang binh... Ồ thì, khuyết điểm một chút. Vì vậy trao đổi thuận theo tự nhiên, lại được Viên Lăng cố tình chỉ điểm, khiến Trương Nam lại dẫn binh trên cấp độ này.

Trương Nam càng bội phục Viên Lăng cơ trí, Viên Lăng càng tán thưởng Trương Nam thông minh. Hai người này đã thành thói quen vừa nghe đã hiểu ý nhau, bình thường thưởng thức không rõ nói. Trương Nam dường như chân thành mà tự hào Viên Lăng: “Ngài trung với cách mạng trung với đảng, khó có được trước sau như một mà chọn lựa thỏa đáng.” Viên Lăng sửng sốt, không nói, cúi đầu xuống hé miệng, sau đó xuống lầu làm cơm cho Trương Nam.

Nhịn xuống đau nhức trong lòng, Viên Lăng nhìn Trương Nam, giống như hoàn toàn khôi phục. Sau khi trở về rất bình thường, rất lý trí, rốt cuộc không có đề cập đến chuyện ngày đó thậm chí cũng không nhắc gì tới chuyện đứa nhỏ. Cũng là bởi vì lý trí của cô quá bình thường, ngược lại khiến người ta cảm thấy không nữ. Đương nhiên, cuộc sống và công việc cô đều ứng phó thành thạo, người bình thường căn bản không nhìn ra cô đã trải qua những chuyện đáng sợ như vậy, nhưng mà Viên Lăng biết cô không giống với lúc trước: Ví dụ như tay chân cô luôn lạnh buốt; ví dụ như thỉnh thoảng nửa đêm cô sẽ giật mình mà tỉnh giấc, sau đó đầu ướt đầy mồ hôi chôn vào trong lòng ngực của mình phát run; ví dụ như nàng càng tận lực rời xa công việc của Viên Lăng, làm cho những người mới của đại đội A không biết cô; ví dụ như... Cô bắt đầu ăn thuốc tránh thai.

Trương Nam giải thích là: “Viện trưởng Lý nói công việc bận rộn, gần đây thân thể cũng không cho phép, dứt khoát để sau hãy nói.” Viên Lăng lý giải, nói: “Nam Nam, từ bao giờ em đều quyết định.”

Sau đó diễn tập, Viên Lăng vẫn là lam phương, bọn họ đẩy mạnh mà rất thuận lợi, nhanh đến thời điểm đạt được vị trí chỉ định, Viên Lăng ngẫu nhiên trông thấy đồng phục dã chiến của Trương Nam gọn gàng, mang theo lính đi diễn tập cứu hộ. Lúc đó trận địa Hồng Quân lính bại trận như núi đổ, Trương Nam xem xét thời thế an bài người bệnh lui lại, chỉ huy sắp xếp, lửa đạn bay tán loạn trong hết sức uy phong kiêu diễm, không hổ là bông hoa dã chiến.

Tề Hoàn nói: “Chị dâu thực uy phong, làm đội trưởng dao động.” Viên Lăng cười, anh thích Trương Nam như thế này: Đẹp trai lại Mỹ Lệ, tinh thần sẽ gương oai tiểu báo tử, để cho anh nhìn muốn phá lệ ... Ấn cô vào trong ngực, hung hăng yêu! Nói nra chuyện tư mật của hai người, Viên Lăng cảm thấy sau khi không có có đứa nhỏ, Trương Nam cũng thay đổi, trở nên... Không theo cùng. Lão tự mình chống đỡ, mỗi lần đều được dụ dỗ từ từ, một không thoải mái thì cùng bản thân giãy giụa, rắc rối là cô dùng kỹ thuật đánh nhau kịch liệt để bản thân huấn luyện cũng không sai, hiểu được thời điểm làm giống như tóm gọn quân địch. Mình cũng thay đổi, càng vào lúc này, càng tức giận. Muốn hung ác đem cô giày vò, cô sẽ khóc, khóc không nói không rằng, cắn răng, trong mắt tràn ngập nước mắt, tự mình vừa cầm tay sờ, trên mặt cô toàn là nước mắt. Viên Lăng thì mềm lòng, chậm lại, trấn an mà hôn cô... Lại nhiệt tình yêu cô...

Trương Nam nhớ rõ mẹ chồng từng nói: Con gái được khóc, khóc được khi thời cơ tốt dùng để toan tính chính là đạt được đạo hạnh rồi. Quả thế...

Viên Lăng cũng biết, nước mắt này của Trương Nam không phải là thật, nhưng mà anh không thể không chế được muốn yêu thương cô đến tận trời cao, nhất là sau khi nhìn Trương Nam đùa với hai con gái của trung đội trưởng cười khanh khách. Viên Lăng cùng với Trương Nam sau đó chưa bao giờ chủ động nhắc đến chuyện đứa nhỏ. Tề hoàn có thể phát giác ra được, lúc không có chị dâu, đội trưởng rất thích nhìn những đứa nhỏ khác, bắt quá ánh mắt anh không phát ra, rằng cần chặt lại so với bình thường.

Tề hoàn biết Viên Lăng khó chịu, Trương Nam giả bộ không biết Viên Lăng khó chịu. Trương Nam trong

lòng hiểu được, tất cả mọi chuyện cũng không thể trách anh, nhìn anh ấy khổ sở mà trừ bỏ hận thù. Ai bảo lý trí anh vĩnh viễn kiên nghị, vĩnh viễn biết nặng nhẹ? Trương Nam thậm chí có một chút ác độc: Anh bản lãnh, anh kiên cường, nhưng anh là Thần Tiên sao? Anh cũng biết đau!

Tự mình biết đây là không có đạo lý giận chó đánh mèo, nhưng trong lòng luôn không thể lý giải những uất ức, giống như trên đời này có ai thiếu mình, mà thực giác, Viên Lăng thì đáng đời cùng mình cùng chịu tội! Không phải sao, đơn giản là vì anh thông minh hơn so với người khác, bởi vì anh càng quan tâm mình hơn so với những người khác, bởi vì... Anh... Yêu mình.

Viên Lăng chính là một tên cướp. Anh trước sau như một đem binh lính nghiêm khắc, bình thường cùng chiến hữu vừa trang trọng vừa khôi hài mà hi hi ha ha, ở bên ngoài là lão A anh minh của trung đội trưởng ba; về nhà là trưởng phu đa tình với Trương Nam, chỉ có càng ngày càng cưng chiều cô. Viên Lăng thấy ánh mắt Trương Nam là thấu hiểu mà tha thứ, mặc dù đau đớn cũng tha thứ.

Sau đó Viên Lăng lại đi làm nhiệm vụ, trước khi đi trả lại cho Trương Nam nhiệm vụ làm bữa cơm. Đối với Trương Nam mà nói đây là chuyện phụ quân biến mất tầm thường, cô không thêm để ý. Qua hai ngày, thần thờ cảm thấy Tề Hoàn đã trở lại, Viên Lăng còn chưa có trở lại, Trương Nam có chút lo lắng. Tan việc, cố ý mặt đối mặt đi cùng Đường Sát, Đường Sát chào hỏi với Trương Nam, không nhìn mắt cô. Trương Nam sẽ hiểu.

Trở về ký túc xá, cô một đêm ngáy ngốc ôm gối đầu của Viên Lăng, sau đó dọn dẹp một chút đồ đem đến ký túc xá bệnh viện dã chiến, đỡ phải để người đội A nhìn thấy mình cười giống như khóc. Sau đó cô đợi chờ, lặng lẽ đợi. Ban ngày để bản thân vô cùng bận rộn; đến buổi tối, thì vùi mặt nằm trong gối của Viên Lăng, liêu mạng hít thở mùi hương của anh, làm bộ trên đời này hiểu rõ chỉ có một người bên cạnh mình..

Hai ngày sau, Trương Nam chờ đến. Một chiếc xe cứu thương chạy đến ngừng dưới lầu nhanh như chớp, chờ không được cánh, Tề Hoàn đem Viên Lăng mất đi ý thức công ở trên lưng chạy vào bệnh viện dã chiến. Đường sắt nói: “Anh ấy vì yểm trợ cấp dưới rút lui, tự mình ở lại cản phía sau, kết quả là rơi xuống biển ba ngày ba đêm, lúc phát hiện anh ấy, bên cạnh anh ấy chỉ có cá mập...”

Mặt Trương Nam không có cảm xúc gì, quan sát đến tình huống Viên Lăng, giọng nói rất lưu loát: “Trường Giang! Đếm toàn bộ máu dự trữ! Quan trọng kiểm tra nhiệt độ thấp tạo thành do một môi trường độc!” Chạm đến chỗ xuất huyết bên ngoài của Viên Lăng, phát hiện vật khác thường, Trương Nam nhắm mắt: “Gọi người khoa phóng xạ tới!” Ra dấu để Tề Hoàn đem Viên Lăng nằm lên giường cấp cứu, quay đầu lại phân phó: “Lương húc! Chuẩn bị một phòng giải phẫu!”

Nhìn Trương Nam trấn định, không hiểu sao Đường Sát cảm thấy yên tâm. Kết quả cũng tốt hơn nhiều so với dự đoán, tối thiểu lần này mỹ nhân không quên chích thuốc tê. Ngoại trừ ba ngày ở trong nước biển nên nhiệt độ quá thấp, thực vật ngắn hạn không đầy đủ chất dinh dưỡng. Trương Nam từ trên người Viên Lăng móc ra hai mảnh biến dạng bị đạn bắn lan tỏa, anh ấy trung đội trưởng ba không còn nguy hại.

Viên Lăng không ngờ lại thấy Trương Nam, vợ đầu một câu, lại là cười ha hả chào hỏi: “Đội trưởng Viên, không gặp diêm vương.” Viên Lăng cảm thấy cảm xúc quái lạ, miễn cưỡng cười: “Nhận được cứu giúp, cảm kích khôn cùng.” Trương Nam cười, khách khí với anh: “Phải làm. Cứu giúp anh hùng, chúng tôi vinh hạnh.”

Có lẽ là trên người không thể tiếp thu nổi rồi, Viên Lăng đột nhiên cảm thấy bên trong bên ngoài, đầy trận đau đớn mãnh liệt kéo tới, rất mệt mỏi làm cho anh hít thở không thông. Anh vô lực nhắm mắt lại, yên tĩnh, giọng nói rất mềm yếu: “Nam Nam, đừng có dẫn vật anh được không... Ít nhất hiện tại đừng... Anh mệt mỏi... Thật sự...”

Trương Nam bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng chua xót, đang muốn nói gì. Tề Hoàn vói đầu vào: “Đội trưởng! nhóm Bí đồ tới thăm anh!” Viên Lăng cố gắng mở mắt ra, cố gắng để bản thân lên tinh thần một chút. Trong lòng Trương Nam thâm hiểu, giúp anh lau mặt, lại cố gắng dìu anh ngồi dậy cho thoải mái, sau đó tự mình lui ra ngoài.

Một đám người tràn vào phòng bệnh, Hứa Tam Đa nhào lên, khóc lóc nước mắt, ôm cánh tay Viên Lăng không buông, nói: “Đội trưởng!” Viên Lăng an ủi vỗ vai anh ta, “Tam Đa, cậu xem, tôi không sao.” Đột nhiên ghét bỏ rút cánh tay ra: “Thành tài! Lau nước mắt cho cậu ta!”

Thành tài vội vàng túm lấy Hứa Tam Đa qua, dè dặt dò xét Viên Lăng: “Đội trưởng, anh không có chuyện gì chứ? Mấy ngày nay anh mất tích, chúng tôi sắp phát điên lên.” Viên Lăng nghiêng mắt nhìn cậu ta: “Cái cậu điên khùng này, từ nay về sau tham gia chiến đấu thì làm sao bây giờ? Còn chỉ vào cậu giống như tự hỏi người chỉ huy!”

Ngô Triết nhìn sắc mặt Viên Lăng tái nhợt, bộ dạng giống như mới tỉnh lại, vuốt mũi, cười: “Ít nhất đội trưởng của tôi đã trở lại.” Lời còn chưa dứt, Viên Lăng đã ném một quả táo qua, thở gấp cười. Ngô Triết tiếp được quả táo, vui mừng: “Cảm ơn phần thưởng của đội trưởng!”

Tiết Cương nhìn bốn phía một chút, hỏi: “Đội trưởng, chị dâu đâu?” Viên Lăng không nói chuyện, Ngô Triết rất kỳ quái, hỏi Tề hoàn: “Cô y tá kia thật sự trong truyền thuyết sao?” Viên Lăng trừng cậu ta: “Sao cậu buồn đùa lê như vậy! Tôi không sao cậu lại tự mình bịa chuyện chơi phải không?” Hứa Tam Đa không phục thay Ngô Triết: “Anh nói cho chúng tôi biết ngay cả anh đã có con gái, con gái của anh đang ở đâu?” Tề hoàn trừng Hứa Tam Đa, Thành Tài đều cảm thấy lạnh. Ngô Triết rất trượng nghĩa, đứng vững áp lực, cảm kích nhìn Hứa Tam Đa, Hứa Tam Đa không biết sợ: “Ngô Triết nói, chính là lời nói của đội trưởng, dấu chấm câu cũng không thể tin.” Sắc mặt Ngô Triết trong nháy mắt suy sụp xuống, đối diện với ánh mắt Viên Lăng, nhún nhún vai: “Đội trưởng, lần tới anh tiếp tục giết tôi ngay lập tức đi, tôi không có ý kiến.” Xoay người lại bóp cổ Hứa Tam Đa, Thành Tài khuyên: “Ngô Triết... Đứa ngốc không phải cố ý. Tâm tôi bình tĩnh, tâm bình tĩnh...” Viên Lăng cười xoay người, mặc dù nhìn có vẻ không có khí lực gì. Tề Hoàn nói: “Để đội trưởng nghỉ ngơi đi...”

Ngày đó Ngô Triết đưa cho Viên Lăng một người vợ của anh ta, để cho anh ta không sao nhìn thấy, tu thân dưỡng tính; Viên Lăng đưa cho Ngô Triết một đồng răng cá mập, để cho anh ta không có chuyện gì thì mài dũa, nghe nói tránh ma quỷ...

Chờ phòng bệnh triệt để thanh yên tĩnh rồi, cũng đến chạng vạng tối, Trường Giang vội tới Viên Lăng đưa cơm, nói: “Nhiệm vụ chữa bệnh khẩn cấp, bệnh viện khác đón Trương Nam đi.” Thật xin lỗi mà nhìn hân: “Viện trưởng Ly cho tôi đến thay ông ta xin lỗi anh, thật sự chỉ thị ở trên, nhiệm vụ cần.” Viên Lăng gật đầu, cười: “Không sao...”

Trường Giang vẫn cảm thấy có lỗi Viên Lăng, nói: “Trương Nam sẽ trở về mau.” Viên Lăng giống như rất chăm chú nhìn mặt trời lặn xuống, giọng nói lạnh lạnh: “Không sao, mỗi lần gặp tôi Nam Nam đều có chuyện, tôi... Cũng chưa bao giờ ở bên người cô ấy ..” Trường Giang đột nhiên cảm thấy đau lòng, nói: “Có chuyện gì gọi ta đi.” Viên Lăng ngơ ngác nhìn phòng bệnh tối lại, đột nhiên si ngốc hỏi: “Trường Giang, cô nói, lúc ấy Nam Nam bị chuyện đùa nhỏ kích thích lớn như vậy, tỉnh lại cô độc, có phải là khổ hơn rất nhiều so với tôi bây giờ không?” Vành mắt Trường Giang ửng đỏ: “Anh đừng có đoán mò.”

Đêm hôm đó bệnh tình Viên Lăng đột nhiên chuyển biến xấu, sốt cao không lùi.

30. Chương 30: Không Bằng Thương Lấy Người Trước Mắt

Viên Lăng sốt cao bốn mươi độ không bớt, một đêm một ngày. Trường Giang dường như bất lực, viện trưởng Lý tự mình chăm sóc anh ấy, sốt cao cứ hung hăng tới như thế, không giống như là chữa trị phát sốt sau phẫu thuật. Nên làm kiểm tra đều đã làm: Vết thương không nhiễm trùng, ngay cả có một chút dấu hiệu thụ hàn, ấn vào tổ chức thân thể của Viên Lăng mà nói, không nên có chuyện, ai biết gây ra chuyện lớn như vậy. Châm kim hạ sốt cũng làm cho, truyền một chai nước, vẫn không bớt nóng. Hô hấp Viên Lăng hỗn loạn, một tiếng ho khan, nghe thấy mà thấu tím lòng dạ con người. Trường Giang nâng dậy đắp lũng giúp anh, hỏi: “Khó chịu chỗ nào?” Viên Lăng lắc đầu không nói gì, ngã lệch trên gối đầu, thần sắc thần thờ mà trông về phía cửa.

Trường Giang nói: “Viện trưởng! Dem Trương Nam trở về đi.” Viện trưởng Lý nhìn trời, không nói chuyện. Trên giường Viên Lăng nói nhỏ: “Không cần...”

Trương Nam là về trễ đến chạng vạng tối. Theo lý chuyển đi này được ba ngày, nhưng mà anh em bệnh viện cũng không biết vị chủ nhiệm Trương xưa nay trầm ổn bị như thế nào, hạ lệnh phẫu thuật tám tiếng, ngay cả nghỉ ngơi thông lệ đều bỏ qua, thúc ngựa không ngừng trở về, nhìn ra được là nhớ nhà. Đưa tài xế của cô ngay cả câu nói khách khí cũng không nói, thấy Trương Nam ngồi vững vàng thì liền bước một bước chân đi ra ngoài, cực kỳ gấp gáp. Đưa Trương Nam tới là tiểu Trần năm đó diễn tập lái xe cứu thương ở bệnh viện dã chiến, người ta đã tài xế trưởng, biết Viên Lăng có chuyện, cố ý vì Trương Nam ra xe lần này.

Trở lại bệnh viện dã chiến, lại là lúc chạng vạng tối. Trương Nam không đợi xe dừng hẳn, nhảy ra, cũng không quay đầu lại mà lỗ mãng lên tiếng: “Tiểu Trần, cảm ơn anh.” Liền chạy về phía khu nội trú. Tiểu Trần nhìn Trương Nam bóng lưng, tình cảnh này dường như nhìn rất quen mắt, đã bao nhiêu năm, bệnh viện sửa chữa lại cải biến rồi, nhân viên đi hay ở cải biến rồi, cái gì cũng thay đổi được, nghĩ kỹ lại xem, thật ra cũng còn một số thứ không thay đổi...

Trường Giang bưng thuốc từ trong phòng bệnh Viên Lăng đi ra, ngẩng đầu, đã nhìn thấy Trương Nam từ xa chạy vội tới. Cô đi thật nhanh, vạt áo khoác trắng bông bông, tay áo phe phẩy khác thường. Sau lưng là một mảng ánh chiều tà hoàng hôn, tà dương làm cho bóng dáng cô thêm kiều diễm, cô càng có vẻ đoan trang xinh đẹp, giống như Quan Âm tái thế...

Lúc đó Trương Nam không có công phu thưởng thức mình xinh đẹp hay chưa, cô đột nhiên nhìn thấy viện trưởng Lý đột nhiên ngồi trong phòng bệnh của Viên Lăng, lúc ấy đầu “Ông” một tiếng. Trương Nam không nói một lời mà tách ra mọi người, nhanh bước đi vào: “Viện trưởng!” Viện Trưởng Lý nhìn thấy Trương Nam trở về sớm, kinh ngạc lại hết sức lý giải, không nói nhảm, trực tiếp nói rõ tình huống: “Sốt cao không bớt 24 tiếng đồng hồ! Trong lúc đó nhiệt độ cơ thể 39 đến 41 độ. Nguyên nhân không rõ. Tiêm khoáng khuẩn cho tĩnh mạch của cậu ta, đến bây giờ kết quả không rõ ràng.” Trương Nam biểu lộ trầm ổn, gật đầu, nắm rạp người kiểm tra tình hình của Viên Lăng, trong miệng nhẹ nhàng kêu: “Viên Lăng, Viên Lăng...” Trường Giang nói: “Bị nóng đến hồ đồ rồi... Từ giữa trưa bắt đầu mê man.” Trương Nam “Ừ” một tiếng, cũng không quay đầu lại, ân cần mà nhìn sắc mặt Viên Lăng, sau đó ngồi đến bên giường, duỗi ngón tay ra ấn vào tĩnh mạch của anh.

Trường Giang trông thấy, sau khi đầu ngón tay Trương Nam vừa chạm vào da thịt của Viên Lăng, tay của cô rung lên rồi. Trương Nam cũng biết trạng thái của mình không tốt, ngón tay rời khỏi cổ tay Viên Lăng, hít thở sâu, lần này duỗi ra ba ngón tay, lại dò xét anh. Ai ngờ da thịt gặp mặt, run sợ...

Như vậy không được! Trương Nam lắc đầu, quay đầu lại nói: “Trường Giang! Bưng một chậu nước đá giúp tôi.” Chỉ khi Trường Giang giúp cô vật lý trị liệu hạ nhiệt độ cho Viên Lăng, chỉ chốc lát sau bưng chậu nước đá đi vào. Trương Nam giơ hai tay lên, vừa ổn định, không chút do dự để tay chìm vào trong chậu đá. Trường Giang thở nhẹ: “Trương Nam, cô quá mệt mỏi, không thể!” Trương Nam hít sâu một cái thật mạnh, hơi mím môi, sau đó nhắm mắt lại, mỉm cười lắc đầu, dứt khoát đem mặt kề gần sát chậu nước đá, cảm giác khí băng làm huyết mạch lạnh rét, từng tia thấm vào sự bức bối trong lòng, cắn chặt răng, không để ý tới mạch máu trên tay bị lạnh đang nứt ra...

Một lúc sau, Trương Nam mở to mắt, thần sắc như thường, ba ngón tay ấn chặt cổ tay Viên Lăng, cân nhắc tỉ mỉ: sáu dây huyết mạch chậm, đơn thuần do tích tụ.... Không hiểu sau hốc mắt nóng ẩm, trong lòng nói: Còn nói tôi. Lúc đó anh chẳng phải cái gì cũng đều cân nhắc, gì cũng biết, trái tim thừa nhiều chuyện như vậy... Nhất định, cô bình tĩnh mở miệng: “Không sao mà, nên tan ca đi, ở đây có tôi rồi.”

Trường Giang nói: “Tôi giúp cô!” Trương Nam cảm kích nhìn cô ta, cười: “Không cần...” Viện Trưởng Lý nhìn Trương Nam gật đầu: “Nơi này giao cho Trương Nam rồi. Mọi người trở về đi.” Trước khi đóng cửa dặn dò một câu: “Hôm nay tôi không đi, có việc gọi tôi.” Trương Nam gật đầu, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn sự phụ!” Rất lâu không nghe cô gọi mình là thầy rồi, viện trưởng Lý khựng lại, phảng phất thời gian ngược lại, ông cười, đóng cửa có đi ra ngoài.

Đêm hôm đó, Trương Nam càng không ngừng dùng rượu sát trùng bên ngoài cho Viên Lăng, hạ nhiệt độ, sờ lên vết sẹo nhỏ trên người anh, trong lòng Trương Nam chua xót, tự mình biết lai lịch, mà căn bản không có nghe anh nói qua, Viên Lăng, chắc đã trải qua nhiều trận sinh tử...

Hạ nhiệt độ hiệu quả không được nhiều, anh còn nóng, thời điểm lúc nửa đêm, sốt cao dẫn đến nói sảng, Viên Lăng chau mày, cơ thể khẩn trương, thân thể bất an động đậy: “Tề hoàn! Tề hoàn... Chú ý ba điểm

phương hướng! Hứa Tam Đa... Cảnh giới sau lưng Ngô Triết ..." Trương Nam nghe, cười cay đắng: Anh quan tâm tính mạng.

Biết trong lòng anh quá nhiều chuyện, đưa tay từ từ ấn huyệt cho anh, muốn giúp anh khai thông, vừa mát xa lỗ tai vừa nghe anh lẩm nhẩm: "Được rồi, được rồi... Điều bình an trở lại, Viên Lăng anh hoàn thành nhiệm vụ." Viên Lăng hình như nghe thấy được, nhẹ nhàng thở ra, thư giãn một chút rồi.

Ai biết ngay sau đó, anh đột nhiên "Vọt" ngồi dậy, chăm chú bắt lấy cánh tay Trương Nam, thần sắc dữ tợn: "Ngải Di Nhĩ! Buông cô ấy ra! Tôi đối với cậu lợi hại! Cậu thả Nam Nam!"

Trương Nam mở to hai mắt quan sát anh: ánh mắt Viên Lăng ngưng lại, hiển nhiên vẫn chưa thanh tỉnh. Nhưng anh nắm chặt mình đau quá! Trương Nam không hiểu sao lại tử thân: "Viên Lăng anh buông tay!" Dùng quá sức mở được một ngón tay của anh, trong mơ hồ, Viên Lăng khác thường mà quật cường, chết cũng không buông tay. Trương Nam đẩy ra một nón, anh lại ác độc nhắm chặt lại. Như thế nào tất cả đều phí công, cô dường như khóc lên, có chút oán hận: "Anh lợi hại, anh lợi hại nhất, được chưa? Thả tôi ra."

Viên Lăng vẫn còn sốt cao trạng thái mê loạn, nhưng vô thức mà biết làm đau Trương Nam rồi, anh nới lỏng tay, sau đó ra sức lực mà lắc, mắt đen tịt tịt trông mờ mờ, lắc đầu, giọng nói trống rỗng: "Tôi không lợi hại... Tôi lợi hại... Cũng không bảo vệ được Nam Nam cùng đứa bé." Si ngốc mà nhìn Trương Nam, giọng nói phiêu diêu: "Cô nói... Tôi là một bộ đội đặc chủng, làm sao lại không che chở được Nam Nam? Không che chở được... con gái cục cưng của tôi... No chết..." Trong nháy mắt nước mắt hung hãn rơi xuống, lạnh lẽo mà nóng ướt loạn, anh trước sau như một rõ ràng trong tầm mắt. biểu lộ Viên Lăng trong hồ đồ làm không biết phải làm sao, đành phải đau khổ như vậy mà nhìn Trương Nam, lại dường như nói chuyện với người khác: "Tôi biết... Nam Nam hận tôi... Cô ấy hận tôi..."

Trong đêm tối đen, phòng bệnh yên tĩnh, Trương Nam chỉ có thể nghe thấy hô hấp của Viên Lăng hỗn loạn cùng tiếng tim đập "bang bang" của mình. Cô chần chờ vươn tay ra, rơi vào trên bờ vai đang run rẩy kịch liệt của anh. Viên Lăng bắt lực mà đem mặt chôn sâu vào trong lòng bàn tay cô, chậm rãi cọ, giống như con sói bị thương, đang liếm vết thương. Tham luyến đầu ngón tay của Trương Nam, trong đôi mắt anh vẫn khổ sở như thế: "Sẽ không tốt rồi... Dù là tôi đợi cô ấy như thế nào... Cũng sẽ không tốt rồi..."

Trương Nam rơi lệ rồi, mềm lòng. Xưa nay Viên Lăng anh không làm gì cho cá nhân, chưa bao giờ để mình trải qua như vậy. Nhìn đôi mắt mê loạn mông lung của anh, trong lòng Trương Nam co rút đau đớn như bị một luồng sóng đánh úp tới, giống như tàn ti thành kén, dây mơ rễ má, một cây quần lên đến cuốn làm cô không thở nổi. Trương Nam ôm lấy Viên Lăng, Viên Lăng mơ màng mà ôm lấy Trương Nam, chống đầu ở trên bờ vai cô, ô ô mà khóc lên. Người là sốt cao, lệ cũng nóng rục...

Người chính là như vậy, đã khóc rồi, mồ hôi ra, nóng cũng giảm đi rất nhiều. Trương Nam sờ cái trán ướt đầm mồ hôi của anh, muốn lau giúp anh. Nhưng Viên Lăng siết chặt lấy, giữ lấy cô, hiện lên trạng thái áp chế, không cho cô cử động.

Trương Nam có chút hiểu được, chớp chớp mắt, trong lòng tự nhủ: Vái người thối nát này mới vừa rồi chính là bị nóng đến hồ đồ rồi đây, vẫn là lại lừa gạt mình đây? Nhìn kỹ Viên Lăng, ngủ êm đềm như vậy bên cạnh mình, ngực nhấp nhô, chỉ có yết hầu chậm rãi trước, hô hấp của anh đang vững vàng, là thần thái thư giãn hoàn toàn...

Trương Nam thoải mái nở nụ cười: Quân anh khi gió thật giả nhiều thế làm gì, vì sao đúng sai như thế? Giờ khắc này cùng một chỗ rất hạnh phúc, không được sao? Anh mệt mỏi như vậy rồi, để cho anh ngủ đi, trách nhiệm của anh nhiều lắm... Nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình cũng mệt mỏi rồi, dứt khoát nhắm đôi mắt ở trong lòng anh, cùng ngủ. Viên Lăng đã sớm thói quen cảm giác bên cạnh có Trương Nam trong lòng, nhúc nhích, để hai người đều có tư thế thoải mái, ôm lấy cô, ngủ say...

Sáng sớm hôm sau, Trương Nam ngáp một cái tỉnh lại. Vô thức cảm thấy đỉnh đầu có một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, ngẩng đầu lên, phát hiện đồng chí Viên Lăng tinh thần sáng khoái đang quan sát mình, thất tình tỉnh lại, anh cau mày: "Chủ nhiệm Trương, ngài đây là cho tôi cùng giường đầu còn là đơn thuần không tìm được ký túc xá?" Trương Nam rời đầu anh, hài lòng gật đầu: "Được, không nóng rồi."

Ngay sau đó, Viên Lăng chợt phát hiện vợ bảo bối của mình có gì đó bình thường, thâm tình nhìn về phía mình... Ồ thì, sau lưng từ đầu giường: "Bánh pút-đing! Quá tuyệt vời!"

Viên Lăng ngửa mặt lên trời thở dài, Trương Nam ngoảnh mặt làm ngơ.

Cô duỗi tay ra, như Tiểu Long Nữ diễn tập chưởng pháp Thiên La Địa Võng mau lẹ, chỉ nhắc tới một công phu khinh công, sẽ lấy toàn bộ bánh pút-ding, ngồi dậy thì gặm: “Vị nho! Ai! Viên Lăng, không phải tôi nói, Thiết Lữ đoàn so với đoàn lão hổ của các anh thật mạnh!”

Viên Lăng cảm giác bị thất bại rất nặng mà dúi đầu vào gối đầu: “Trương Nam! Đó là cấp cho anh!” Trương Nam nói: “Nói nhảm, người khác ăn bị phạm kỷ luật à!” Viên Lăng nói: “Ngài thật sự là chiến sĩ bộ đội tốt!” Trương Nam nói: “Toàn là ngài đào tạo tốt.” Viên Lăng làm một biểu tình bị gây nghiệt bức chết không một đường sống, cầu khẩn Trương Nam: “Em cũng phải cho anh ăn hai miếng chứ!” Trương Nam nói năng không rõ: “Không được, anh bây giờ chỉ có thể ăn thức ăn lỏng!” Viên Lăng nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh đại gia ăn thức ăn lỏng! Vậy em giữ lại cho anh hai miếng!” Trương Nam ăn vào ấp úng: “Không được, giữ lại bị hư.” Viên Lăng không nói gì lại nhìn cô: “Kiểm tra phòng sắp tới rồi, anh tốt xấu gì cũng lau chùi miệng!” Trương Nam cau mày, không kiên nhẫn: “Anh rảnh rồi không có việc làm, giúp em đi, em hơn ba mươi tiếng đồng hồ chưa ăn cái gì.”

Viện trưởng Lý đi đến kiểm tra phòng, đi tới cửa, từ cửa sổ Lý nhìn thấy Viên Lăng nơi đó đang cẩn thận lau miệng cho Trương Nam rồi ngồi sát bên cạnh nhàn: “Ăn từ từ, Bệnh viện bên trên kéo người đi còn không cho ăn cơm! Sao em còn sống được như vậy? ! Cho em dọa anh đi!” Trương Nam bỏ qua nhiều lời của anh, duỗi ngón tay ra, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Nói thật nhiều lời! Sửa chữa này!”

Viện trưởng Lý nở nụ cười, tình cảnh này, không phải từ trước, hơn hẳn từ trước...

Ba ngày sau, đồng chí Viên Lăng xuất viện. Cuộc sống sau này trôi qua thì tương đối THUẬN rồi. Đương nhiên mỗi khái niệm đúng của mỗi người THUẬN không như vậy, đồng chí Viên Lăng vẫn thường hay len lút lấy một ít DƯ buôn bán, tham gia một ít thực chiến, kế hoạch một ít diễn tập, cắt được bí đồ loạn chuyển... đồng chí Trương Nam sống tương đối ít nổi danh, chuyên tâm cứu sống cùng bạc mạng giải phẫu, có việc gặp thời hậu kéo người bệnh, không gặp thời xin đến chỉ giáo tân binh. Phàm là mang mặt chữ nhi được nhiệm vụ cũng không lại gần phía trước nhi. Viên Lăng biết, Trương Nam là cố ý tránh cho cô cuốn vào chuyện khó xử, trong lòng rất cảm động.

Hiện tại tâm tình Trương Nam không sai được, biết Viên Lăng đến bây giờ cũng coi như đã trải qua phong ba, từng trải việc đời rồi, Trương Nam mãi nghĩ: Đây là đánh nhau Đại Chiến Thế Giới lần thứ ba, đánh giá mình cũng không mang theo trái tim còn đập rồi, gã người nào cùng người nào đi... Cân nhắc nhiều như vậy cũng vô dụng, gặp chiêu phá chiêu đi.

Đương nhiên nửa đêm không người thì Trương Nam cũng hỏi qua Viên Lăng: “Anh nói lời Ni Á Tư nói là sự thật sao? Em thật sự là bị tổ chức rút lui lợi thế rồi hả?” Viên Lăng trầm ngâm: “Có nên không. Anh cảm thấy được đây là đánh bậy đánh bạ rồi. Bởi vì nếu như vậy, trên tổ chức thậm chí là Thiết đại đội cũng không phán đoán anh sẽ sao chuyển. Bản thân mình lúc ấy đều không nắm chắc.” Cúi đầu nhìn Trương Nam: “Em là làm quá chuyện xấu rồi!” Cả buổi yên tĩnh, Viên Lăng hỏi: “Em không trách anh muốn giết em?”

Trương Nam suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Nếu như Lý Long Cơ không muốn Dương Ngọc Hoàn, chỉ sợ sẽ là sáu quân không phát không làm sao hơn, có lẽ Ngũ Đại Thập Quốc sẽ đến trước thời gian, khắp thiên hạ muôn dân mà nói, Lý Long Cơ từ bỏ phi tử là đúng; về phần Đường Minh Hoàng sau này hối hận: Mặc dù sáu quân phạm Quân Vương, tuyền trên đài cũng ông ta chiếm được một Vinh Thành song. Thâm tình nhưng cảm giác, thiên cổ truyền xướng, cũng có một đạo lý nhi nữ. Ruồng bỏ từ bỏ, sự khác biệt của người làm lựa chọn, không có tuyệt đối đúng sai. Em thậm chí cảm thấy được trên sách sử Lý Long Cơ với Trường Sinh Điện trong Đường Minh Hoàng vốn là hai người. Anh là Viên Lăng, em biết anh sẽ sao tuyền, nếu như anh không tuyền như vậy, cũng không phải em yêu người kia...” Nghiêng đầu nhìn Viên Lăng: “Ha ha... Dù sao bây giờ em cũng yên ổn ngồi xuống bên cạnh anh, từ nay về sau chúng ta cẩn thận chút, tận lực không nên đụng đến lựa chọn đầm máu, không cũng được?”

Viên Lăng nặng nề nhìn đăm đăm bóng đêm bên ngoài: “Ruồng bỏ từ bỏ, sao tuyền đúng, sao chọn sai? Nói không rõ ràng. Có lẽ lúc ấy gặp đúng chuyện, sau đó xem lại vẫn là sai. Có lẽ tiếp qua trăm năm, chúng ta dùng máu tươi bảo vệ giá trị sẽ bị sách giáo khoa miêu tả trong thời đại cực hạn... Nhân sinh có ý tứ, ở chỗ này, trăm ngàn loại góc độ trăm ngàn kết quả. Sự tình từ nay về sau ai biết? Hơn nữa biết rồi, sẽ không có

sức lực rồi ! Nếu như khôn ra được một mặt bết tắc này, thế thì thực uống phí thời gian tinh lực. Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ chết, nhân sinh quan trọng là quá trình... Nam Nam, anh chỉ có thể chọn anh hiền lành ở bên này. Em nói đúng hay không?”

Trương Nam hình như có cảm khái, đồng ý: “Mọi chuyện có chừng mực, một mặt rồi rằm, ngược lại hăng quá hoá dở. Ai... Trước mắt Sơn Hà không nể tình xa, hoa rơi Phong Vũ càng xuân đau, không như thương lấy người trước mắt.”

Viên Lăng đột nhiên cười đến quỷ dị: “Đúng vậy, không bằng thương lấy người trước mắt.” Trương Nam ngưng mắt nhìn anh hồi lâu, đột nhiên trở lại tươi tỉnh cười, quả nhiên hoa Minh Nguyệt mờ sương mù...

Nhưng mà trời không chiều lòng người, dưới lầu một tiếng sét đánh truyền đến Thành Tài lo lắng ho to: “Đội trưởng! Ngốc Tam bắt cần ngồi lên túi rằng cá mập! Anh mau đến xem có cần đưa đến bệnh viện không?” Viên Lăng mặt mũi tràn đầy tái nhợt mà chạy lao xuống: “Ngô Triết! Cậu là đồ mất mùa rồi! Đem rằng cá mập thả xuống ký túc xá làm gì?” Ngô Triết rất vô tội: “Anh nói cho tôi cầm lấy tránh ma quỷ! Nếu không phải Tam nhi, tôi có thể không có chuyện bị anh giết ngay lập tức sau? Cậu ấy không phải quỷ thì ai quỷ?”

Phía sau anh ta, tiếng khóc thê lương như đứa trẻ: “Cái cuộc, cậu thực sự không thông suốt, đội trưởng là quỷ chứ sao. . .

31. Chương 31: Chiến Trường Hoa Cúc Thơm Ngát (thượng)

Ngô Triết và C3 đang đứng dưới lầu tranh luận về những người địa vị của những người khắp bốn phương, Tề Hoàn đã ôm đỡ Hứa Tam Đa xuống lầu. Viên Lăng liếc Ngô Triết một cái: “Cậu tự rước lấy họa rồi!” Sau đó không thèm nhìn về mặt của C3, mà theo Tề Hoàn và Hứa Tam Đa đi vào phòng cứu thương lấy rằng cá mập ra. Tiết Cương nhìn bóng lưng đội trưởng, sùng bái nói: “Sừ Đầu, cậu nói xem sao anh ấy lại tàn khốc vậy?” Ngô Triết nói: “Cũng vì một chữ yêu mà thôi.”

Sau đó Tề Hoàn hỏi Trương Nam: “Chị dâu, ngày đó sao chị không cho Tam Nhi xem?” Trương Nam vui mừng nói: “Cái đó là mông đó, cậu cho tôi xem không?” Tề Hoàn nhớ tới vị trí bị thương của Hứa Tam Đa chỗ đó là bộ vị. Cái đó, nếu chị dâu nhìn cũng không tiện. Cậu cúi đầu cười thâm.

Viên Lăng ở bên cạnh nói: “Chị dâu các cậu ở trong quân chúng ta quá nổi danh. Cô ấy đứng đầu ở Đại học A, khiến một người quân y như tôi không biết trong lòng có cảm nhận như thế nào, thậm chí khoanh tay bó gối không thể triển khai công việc. loại câu hỏi này cô ấy cố ý không trả lời. Cái này gọi là bất tại kỳ vị bất mưu kỳ chính*.” Tề Hoàn gật đầu, vui lòng phục tùng. Trong lòng Trương Nam tự nhủ: Ông xã đại nhân hiểu rõ lòng em. Sau đó nghĩ: Biên Nhi đã nói đời này mình và anh ấy rất thích hợp, đã đã vượt qua bao nhiêu chuyện, không biết anh ấy bị hành hạ bao nhiêu nữa? Sau này sống tốt là được.

Thật ra thì cuộc sống của họ cũng chưa trở lại giống như trước kia. Trước kia Trương Nam có cảm giác Viên Lăng rất căng nguy hiểm, cố ý dụ dỗ hiền lành ở chung với Viên Lăng, làm vợ như vậy rất giống như thời xưa, trải qua nhiều chuyện như vậy cô cũng phóng túng, vốn là con gái một, điệu bộ của tiểu tử tông không hề che giấu rồi, bắt đầu làm nũng ăn vạ với Viên Lăng.

Đến bây giờ Viên Lăng vừa yêu cô lại cảm thấy mắc cỡ, cho nên cam tâm tình nguyện cưng chiều cô. Viên Lăng thầm nhủ: Rất nhiều chuyện xảy ra, đó là tồn tại khách quan, nếu như hai người làm bộ không có gì, bắt đầu theo đuổi lại thì nó lại không bình thường, giờ thì chỉ cần tùy cơ ứng biến.

Thiết Đội đánh giá Viên Lăng: Người thông suốt thì sẽ có lợi, rất biết dùng binh.

Ngày đó trời trong xanh, Viên Lăng không vội lái xe đã chiến đến bệnh viện đón Trương Nam tan việc, Trương Nam đang ở phòng làm việc, viện trưởng Lý vừa đi vừa nói với Viên Lăng: “Quân đoàn chúng tôi đang chọn quân y qua Mỹ du học, sĩ quan cao cấp Lý Trinh cố ý dành cơ hội này cho Trương Nam. Tôi đang định hỏi ý kiến cô ấy.” Nhắc tới sĩ quan cao cấp Lý Trinh, Viên Lăng có chút cảnh giác: “Đi bao lâu?” Viện trưởng Lý khẳng định nói: “Hai tháng! Lần này qua đó có thể rất nghiêm ngặt, có cơ hội thăng chức.”

Bỗng nhiên vẻ mặt có chút lúng túng: “Viên Lăng, tổ chức hi vọng, hai người tạm thời... không có con, sợ tinh thần và thể lực của Trương Nam bị phân tán.” Viên Lăng suy nghĩ một chút, nói “Ừ.”

Ngày đó trên đường trở về, Viên Lăng hái hoa dại đan thành một vòng hoa, đội lên đầu Trương Nam, rồi ung dung nói: “Bà xã anh rất đẹp.” Trương Nam ngồi bên cạnh Viên Lăng cười đến mắt cũng híp lại, chợt nhớ tới gì đó liền nói: “Viên Lăng, tết năm nay ba mẹ về nhà anh có được không?” Viên Lăng cười: “Được!” Rồi không nói gì khác.

Nghĩ đến cảm thấy thật tốt, kết quả vừa vào đông thì bão tuyết bay tán loạn. Vừa vào tháng chạp bọn Viên Lăng đã bị phải đi cứu tế rồi, trước khi đi anh nói thẳng với Trương Nam: “Bà xã, anh lại phải trời nam đất bắc mấy ngày rồi.” Trương Nam nói: “Không sao.” Suy nghĩ một chút, lại bỏ vào ba lô của anh mấy bộ quần áo dày. Nhìn bọn Viên Lăng đi, Trương Nam nghĩ: tết năm nay chắc không thể gặp anh rồi. Không nghĩ tới còn chưa kịp u oán chút tình cảm khuê phòng hay gì gì đó mình cũng đã nhận được lệnh đi cứu tế.

Kết quả mười ngày sau, hai người không hẹn mà gặp, quả nhiên không phải là oan gia không đụng đầu. Nhưng mà trời băng đất tuyết, hai người mang theo tân binh, quả nhiên có một lần ụy phong.

Sau khi tụ hội được một ngày, thiết bị truyền tin của Trương Nam bị trục trặc, đang rầu rĩ, thì có một thiếu tá khô ngô tuần tú là cấp dưới của Viên Lăng xung phong nhận việc tới hỗ trợ. Sửa chữa thiết bị tương đối thuận lợi, Trương Nam nhìn Ngô Triết ảo não loay hoay dây điện, trời rất là lạnh rồi, tay anh ta cũng đông cứng, làm sao cũng không thuận lợi.

Trương Nam đi tới gần, “Ghép hai cây này lại sao?” Ngô Triết gật đầu. Trương Nam nhận lấy, thuận thực quần giấy điện lên, dùng keo cách nhiệt bao lại, thử lại được rồi! “Hợp tác vui vẻ.” Hai người nắm chặt tay. Ngô Triết thật bội phục Trương Nam: “Tay cô thật khéo léo.” Trương Nam cũng khâm phục Ngô Triết: “Cậu rất hiểu biết về thiết bị.” Sau đó lại khiêm tốn: “Bình thường tôi tiếp xúc với động mạch, chậm sẽ không kịp.” Hai người cùng cười. Ngô Triết nói: “Nghe Tam Đa nói về cô.” Trương Nam nói: “Tôi cũng biết anh.” Nhìn dáng vẻ tò mò của Ngô Triết, Trương Nam không nhanh không chậm: “Đội trưởng các anh không phải cho anh một cái chìa khóa, nói có thể kiểm tra các trụ sở hẻo lánh sao? Đó là chìa khóa nhà chúng tôi, Viên Lăng ra ngoài một tháng tôi cũng có nhiệm vụ đặc biệt trong một tháng.” Hai người lại cười. Sau đó đánh giá lẫn nhau, hài lòng gia đình giáo dục đến IQ cao, con cưng của trời, hơi thở đều giống nhau. Ngô Triết nói: “Khí chất của cô giống đội trưởng.” Trương Nam cười: “Vị thời gian anh ở cùng anh ấy không đủ dài.”

Vốn là phải đi cứu tế, tổ chức cũng không dùng những binh lính đặc biệt, cảm thấy như vậy là không biết trọng nhân tài, đôi của đại học A lần này cũng dựa trên nguyên tắc lưỡi dao sắc, phải họ làm tiên phong, đội trưởng phải chịu trách nhiệm vẽ bản đồ, xác định tọa độ, xác định tổn thất về người và của để binh lính phía sau còn xây dựng lại và sửa chữa đường xá. Viên Lăng thận trọng, lúc đội của đại học A hoàn thành nhiệm vụ, phát hiện trong núi có người dân, đời sống của họ hơi kém, còn có một số người sức khỏe không tốt, liền yêu cầu đội quân y đến đây hỗ trợ. Sự thật chứng minh, sau khi mấy người Trương Nam đến đã phát huy công dụng rất lớn.

Nhìn những vấn đề lớn của người dân bị thiên tai được giải quyết, Viên Lăng rất vui mừng, cố ý kéo Trương Nam và Ngô Triết đến hết nhà này rồi nhà khác đưa thuốc cho họ. Chọn hai người họ vì cảm thấy tình hình họ rất tốt còn tạo cho người khác cảm giác thân thiện. Hơn nữa cấp bậc của họ cao, quân hàm sáng loáng, Viên Lăng cảm thấy dẫn thiếu tá đi theo mình rất thích! Lúc đi qua đường núi gập ghềnh, Viên Lăng Viên Lăng cảm nhận được bước đi của hai người phía sau rất lưu loát, anh còn có cảm nhận mình đã dạy được Liệp Ưng giương cánh bay cao.

Viên Lăng đã đoán rất đúng Trương Nam và Ngô Triết được rất nhiều người chào đón, quả thật họ tạo cho người dân cảm giác rất tốt. Nhưng anh không ngờ tới: Có một người nghe nói cả đời làm bà mai lạnh lẽo túm mình vào nhà, đầu tiên rót nước sau đó nói: “Đồng chí thủ trưởng, cậu dẫn đến đây một cô gái và một chàng trai rất đẹp đó.” Viên Lăng vui vẻ: “Đúng vậy!” Bác gái nói tiếp: “Kim đồng ngọc nữ như vậy. Thủ trưởng cậu để tôi làm mai để hai người đó kết hôn, nhìn thật đẹp!” Viên Lăng bị sắc nước lên mũi, ho khan một lúc lâu, quay đầu lại hét to: “Ngô Triết! Cậu đi về! Bảo Hứa Tam Đa đến đây đổi chỗ!”

Ngô Triết đang nói chuyện hăng say với Trương Nam không hề biết mình vừa chọc đến chỗ hiểm của vị đội trưởng kia, hô lớn một tiếng: “”Dạ!” Không hiểu gì mà chạy về, đồng tình nói với Hứa Tam Đa: “Tam Nhi, đội trưởng gọi cậu, sắc mặt rất bất hảo.” Hứa Tam Đa cười ha hả: “Không sao, mình đi đây!” Hoàn toàn

không yên lòng đi đến đó.

Sau khi chào hỏi Viên Lãng xong mới biết không có vấn đề gì, chỉ giúp anh em phát đồ cứu trợ, giúp Trương Nam đỡ bệnh nhân vân vân, đang muốn thở ra, có một cụ bà kéo anh và Hứa Tam Đa nói thầm: “Tiểu tử, bác vừa rồi muốn cái kia thiếu... thiếu gì ấy nhỉ? À! làm mai cho thiếu tá. Cậu là thủ trưởng sao mặt lại đen như vậy? Đứa bé, các cậu nói xem chẳng lẽ hai thiếu tá kia không đẹp đôi?” Hứa Tam Đa cười lộ ra mười hai cái răng trắng bóng, trả lời rất lớn: “Xứng đôi!” Thành Tài nhìn đội trưởng đen mặt liền đáp Hứa Tam Đa một cái. Hứa Tam Đa không phục: “Vừa rồi bác ấy nói không sai!” Thành Tài cũng đen mặt, gần từng tiếng: “Đúng đấy, đúng rồi mới hồng bét!”

Lúc này bên tai Viên Lãng vang lên tiếng của Tề Hoàn, nói đội Nhị Trung gọi quân y đến giúp. Viên Lãng nghĩ thầm: Cá cầu lâm bát phao thi* Tề Hoàn! Thấy tôi có đội quân y, cậu cũng dắc ý! Bên này sao phải chịu trách nhiệm của đội Nhị Trung chứ? Bên đội Nhị Trung lão A là bác sĩ do các cậu bắt cóc tổng tiền mà đến, bây giờ còn có mặt mũi tìm vợ tôi?

(*Cá cầu lâm bát phao thi: Đây là một câu chữ tục, có thể tạm dịch là “Con chó ôm 8 bãi phân” mình sẽ cố gắng bổ sung nghĩa chính xác của câu này.)

Viên Lãng nói: “Đôi chữa bệnh đang bận, để tôi qua trước xem tình huống.” Nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Hứa Tam Đa! Cậu theo tôi!” Biết đội trưởng sợ Hứa Tam Đa bị bác gái tẩy não, Thành Tài cười trộm.

Trương Nam vẫn không phát hiện ra cái gì, theo thông lệ giúp dân chúng kiểm tra sức khỏe, xử lý thuốc mem, công việc rất thuận lợi. Chỉ chốc lát đã hoàn thành mọi việc, cô và Thành Tài đành đi về phía doanh trại nghỉ đêm, đã nhìn thấy Hứa Tam Đa và Ngô Triết vội vã chạy đến, vẻ mặt lo lắng: “Trương, đội trưởng Trương! Đội trưởng chúng tôi sắp sinh! Nhanh đi thôi!”

Trương Nam nhin cười: “Đội trưởng các cậu sắp sinh? Rất bản lĩnh.” Ngô Triết nhún nhún vai: “Đội trưởng luôn luôn không suy đoán theo lẽ thường và không làm không được. Chị dâu chị phải bình tĩnh, thật bình tĩnh.” Thành Tài bật cười “Ha ha”. Hứa Tam Đa vội nói: “Đội trưởng gặp một người phụ nữ có thai sắp sinh. Đội trưởng Trương, mau đi thôi.”

Phụ nữ có thai? Đứa bé? Trương Nam mỉm cười, nhưng đôi chân vẫn đi theo Hứa Tam Đa đến chỗ xảy ra chuyện. Thì ra nhóm người của lão muốn di chuyển một người phụ nữ có thai xuống núi, nhưng người phụ nữ đó lại sắp sinh, quân y đại học A không có kinh nghiệm đỡ đẻ, đang sợ hãi. Không thể làm gì khác hơn là tạm thời để nguwoif phụ nữ nằm trong căn nhà gỗ nhỏ ở rừng phòng hộ .

Lúc Trương Nam chạy đến ở đó rất náo nhiệt, trong phòng một bác sĩ bộ đội giúp một phụ nữ bụng bầu đầy mồ hôi, bên ngoài một người đi thoe lão A xoay vòng vòng đó là chồng người phụ nữ mang bầu kia. Đồng chí Viên Lãng đứng mảnh phi thường bấy giờ chân tay luống cuống, Trương Nam tươi cười rạng rỡ: “Giao cho tôi.” Rồi đi vào trong.

Viên Lãng kéo Trương Nam, vẻ mặt rất phức tạp: “Nam Nam, em làm được không?” Suýt nữa chảy nước mắt, Trương Nam buông lỏng nghĩ: Có anh yêu em như vậy, em còn gì mà làm không được? Cô nói: “Viên Lãng, anh yên tâm.”

Sau đó đi vào kiểm tra tình huống, chủ nhiệm Trương bắt đầu đuổi người. “Mọi người, ai nên làm gì thì làm đó đi. Đứng ở đây cản trở.”

Ngay lúc đó Thiết Đội từ đội Nhất Trung cũng đến, Viên Lãng và hai Trung Đội Trưởng một trái một phải giúp đỡ Trương Nam, nhân tiện Thiết Lộ báo cáo tình huống luôn, Thiết Đội đi xung quanh xác định người dân bị thiên tai đều bình thường, nếu như tuyệt ngưỡng thì có thể thu quân về.

Thiết Lộ nghe nói Trương Nam cũng tới, đặc biệt nhìn Viên Lãng nói: “Khuya hôm nay cậu đặc biệt theo tôi báo cáo kết quả công việc.” Viên Lãng thầm nghĩ: Viện trưởng Lý lại ký kết liên minh công thủ với Thiết Lộ rồi. Lúc đi báo cáo với thủ trưởng tạm thời Thiết Lộ, trời đã đen rồi. Lúc Viên Lãng về lại chỗ người dân sống trong núi, trong nhà có tiếng khóc của trẻ con rất to. Cha của đứa bé vui vẻ ra mặt bắt lấy tay Viên Lãng không buông: “Đồng chí Giải Phóng Quân, cảm ơn, cảm ơn, tôi đã có một đứa bé mập mạp. Bốn kilogram đó.”

Viên Lăng cùng hai Trung Đội Trưởng cười: “Nhìn anh rất vui.” Hai Trung Đội Trưởng vui vẻ, vỗ bả vai Viên Lăng: “Lão Tam, cậu không có con nên không rõ. Cảm giác làm cha, rất tuyệt.” Viên Lăng liếc anh ta: “Các cậu có con.” Hai Trung Đội Trưởng nhìn bầu trời: “Lão Tam, tôi thấy trong ba Trung Đội Trưởng của đại học A cậu ngốc nhất, so với cậu thì sớm hơn một bước. Ai... Vấn đề nhân phẩm, không có biện pháp.”

Viên Lăng lựa chọn bỏ mấy chiến hữu lên mặt quá độ qua một bên, đi tìm Trương Nam.

Sau khi Viên Lăng nghĩ lại, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngôi nhà gỗ nhỏ trong bão tuyết, ánh hoàng hôn dần lộ ra, Trương Nam bình tĩnh ôm đứa trẻ, không khí dịu dàng trong nhà giống như một bức tranh. Đại khái chính là như vậy, người đàn ông gian khổ tác chiến trở về, nhìn người phụ nữ và đứa bé ấm áp trong phòng, đáy lòng hết sức mềm mại: Quốc gia thiên hạ, là chí lớn của đàn ông. Ngay cả bò trên băng nằm trên tuyết, ngay khi máu thấm ướt chiến bào, chỉ cần có thể bảo vệ cho thiên gia vạn hộ an ổn, thì rất đáng giá.

Ngày đó lúc cắm trại, ở trong lều trại, Trương Nam rất hưng phấn cười với Viên Lăng: “Đây là đứa bé đầu tiên em đũa đẻ! Anh biết không, nó thật đáng yêu!” Nhớ tới lời nói của hai Trung Đội Trưởng, Viên Lăng cười như kẻ trộm: “Nếu không... chúng ta cũng sinh một đứa được không?” Trương Nam suy nghĩ gì đó: “Chúng ta, viện trưởng Lý...” Viên Lăng nản lòng xoay người, mặt mày không vui nói với Trương Nam: “Viện trưởng Lý của em nói, em có nhiệm vụ qua nước ngoài trao đổi, chuyện đứa bé phải hoãn lại...”

Trương Nam nhìn Viên Lăng giống như đứa bé đang tức giận, do dự nói: “Viện trưởng Lý nói... trước khi nhiệm vụ lần này kết thúc, muốn em... Hoàn toàn phục tùng theo ban chỉ huy ở trên...” Viên Lăng ngắt người, bỗng nhiên xoay người, nở một nụ cười giả tạo: “Ông ta biết ai là ban chỉ huy ở trên sao?” Trương Nam rất vô tội, rất đơn thuần nói: “Trừ Thiết Đội, chính là anh chứ ai.” Viên Lăng mừng rỡ: “Như vậy cũng tốt.” Xoay người nói với người bên ngoài lều: “Tề Hoàn! cậu mang theo mấy người, đêm nay vô luận như thế nào cũng phải cuốn lấy Thiết Đội!”

32. Chương 32: Chiến Trường Hoa Cúc Thơm Ngát (hạ)

Tề Hoàn còn nhớ lúc ấy mình mình các anh em, dùng ánh mắt trao đổi có nên không tiếc cả mạng sống xung phong nhận việc giúp đội trưởng không. Anh phát hiện: Vốn là nhiệm vụ đã xong, lão A rồi rảnh khó chịu nhất, trong nháy mắt đã xưng anh gọi em chia nhau loay hoay đi làm.

Tề Hoàn suy nghĩ một chút, quyết định chọn hai người: “Thành Tài, Sừ Đầu theo tôi!” Ngô Triết thống khổ nhắm hai mắt lại, nhắc nhở bản thân: “Bình tĩnh, bình tĩnh...” Thành Tài lại là đáng về hùng hồn sẵn sàng hy sinh, nói với Hứa Tam Đa: “Tam nhi, tôi đi chuyện này, ai... chuyện trong nhà đều giao cho cậu.” Hứa Tam Đa kéo Thành Tài: “Anh Thành Tài! Em cũng đi!” Sau này Tề Hoàn thì càng kính trọng Hứa Tam Đa: “Tiểu tử rất đầy nghĩa khí! Rất hợp khẩu vị của tôi!”

Ngày đó, Tề Hoàn yên lặng tỏ vẻ muốn thương lượng chung thân đại sự của mình với Thiết Đội, Thiết Đội nói: “Bảo cáo kết hôn của cậu và Lương Húc là tôi phê, không cần nói.” Ngô Triết do dự muốn hỏi báo với Thiết Đội về tư tưởng chiến đấu của đại học A, Thiết Đội nói: “Cậu là máy tính, Trường Thối là Reda, tôi rất yên tâm, khi về sẽ bàn bạc kỹ hơn.” Thành Tài ngỏ ý muốn xin Thiết Đội súng ngắn mới, Thiết Đội nói: “Tôi mới lấy một số mặt hàng của lính đặc biệt của các nước đặt ở kho hàng, sau khi về cho cậu tự chọn.” Sau đó cảm thấy có chút không đúng: “Đội trưởng các cậu đâu?”

Tề Hoàn, Ngô Triết và Thành Tài nhìn nhau, hết thời, mắt thấy nhiệm vụ sẽ thất bại. Trước mắt nơi này rất nguy hiểm, mọi người chỉ nghe đồng chí Hứa Tam Đa kêu rên một tiếng: “Đại Đội Trưởng! Tôi đây giết người!” Thiết Đội quá sợ hãi, “Vọt” cái đã đứng lên: “Này trước hết phải cứu người cái đã, mà cậu giết ai?” Hứa Tam Đa lên tiếng khóc rống: “Tôi giết một ma túy!” Thiết Đội thở ra, lại ngồi xuống: “Không phải cậu đã không có chuyện gì sao? Tại sao lại nghĩ tới?” Hứa Tam Đa ôm lấy Thiết Đội, nước mắt giàn giụa nói: “Tôi càng nhìn càng thấy Đại Đội Trưởng quá thân thiết, giống như cha tôi, tôi là đứa bé nông thôn, nhớ cha rồi, nên muốn nói với anh những điều ở trong lòng...” Thành Tài nhìn Thiết Đội, nghĩ tới Hứa Tam Đa, ánh mắt nhanh chóng động lại.

Thiết Đội nhìn Hứa Tam Đa thành thật chất phác, cũng nghiêm chỉnh gỡ tay anh ta ra, chỉ kiên nhẫn nghe anh ta khóc, không là nghe anh ta nói.

Đêm hôm đó Hứa Tam Đa nói rất nhiều với Thiết Đội : Từ Banyan Tree nói đến tân binh rồi La Tử, từ thảo nguyên nói đến binh lính không có tinh thần; lão trưởng lớp Mã phúc hậu nói đến lớp trưởng Sử khoan dung; mình tức giận đến nói lắp rồi phun nước bọt vào vế mặt của Viên Lãng... Ngay cả chuyện liên tục ăn cải trắng xào đến lão A chừng sườn heo ở phòng ăn... Việc vụn vặt, không có gì đặc biệt....

Nhưng lại giống như một đứa bé khiến người khác động lòng, hai hàng nước mắt nước mũi... Nghe vậy Thiết Đội cảm động rồi,, quay đầu lại cảm thán với Tề Hoàn: “Có ý nghĩa! Chàng lính này! Quá trình trưởng thành có thể viết thành một bộ phim truyền hình! Đúng, phải viết ”Binh lính đột kích“!” Tề Hoàn thử thăm dò hỏi: “Đội chúng tôi còn muốn đặc biệt báo cáo với ngài...” Thiết Đội vung tay lên: “Có công phu thì theo vợ cậu đi! Tam Đa, chúng ta tiếp tục nói chuyện!”

Tề Hoàn, Thành Tài và Ngô Triết trao đổi bằng mắt, ăn ý lui ra ngoài. Bão tuyết đã bớt, bầu trời đầy sao. Ba người nhìn nhau, im lặng. Một lát sau, Ngô Triết thở dài: “Nhà nghèo sinh ra con hiếu thảo, nước loạn sinh trung thần. Đội trưởng chọn lính, tôi không phục!” Thành Tài còn nhìn dáng vẻ của Tam Đa và Thiết Đội , nghĩ nghĩ rồi nói: “Rõ ràng là người cái khùng bố, cậu nói cậu ta sinh ra đã giống tước tử mà?” Tề Hoàn gật đầu: “Từ điển nhi bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân!”*

(*Từ điển nhi bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân!: câu này bắt nguồn từ một câu chuyện xưa.

Tề Uy vương sa vào tửu sắc, ba năm không để ý tới triều chính, quốc nội hỗn loạn bất kham. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi đoán chữ, lúc yết kiến nói rằng trong vương cung có một con chim ba năm rồi chưa cất tiếng. Tề Uy vương nói : “Thử đoán bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” (Con chim ấy không bay thì thôi, bay rồi thì vút tận trời xanh, hót rồi thì làm người kinh ngạc). Từ nay về sau Tề Uy vương cần vụ triều chính, chăm lo việc nước, quốc uy đại chấn.

Trong câu trên có ý chỉ lời Hiên Viên Triệt nói ra làm người kinh ngạc.)

Trong lều Thiết Đội vừa nói chuyện với Hứa Tam Đa vừa nghĩ: Sao mắt phải của mình giựt hoài vậy?

Trong lều Viên Lãng, Trương Nam nhìn Viên Lãng cười: “Trung tá, cách này của anh gọi là lấy việc công làm việc tư sao? Trung thành, trung thành!” Viên Lãng đưa tay kéo cô qua: “Thiếu tá, cái này gọi là thời cơ chiến đấu công tư trọn vẹn đôi đường. Ông xã của em, đối với quốc gia là trung đối với em là yêu.” Trương Nam nằm trong ngực anh cười. Viên Lãng giơ ngón tay giữa lên đặt trên miệng: “Nhỏ tiếng một chút, lính của anh còn ở bên ngoài.” Trương Nam vươn ngón trở ra chỉ mặt của anh: “Không biết xấu hổ!”

Ai ngờ hai ngón tay liền cuốn lấy nhau. Ngày đó, Viên Lãng chậm chạp mà dùng sức vuốt ve cô, anh biết, trải qua nhiều chuyện như vậy, Trương Nam rất có cảm giác với sự vuốt ve của anh. Cô có cảm giác không kìm lòng nổi rất căng thẳng, bày ra một tư thế rất xinh đẹp. Viên Lãng thích nhìn cô như thế, đừng thấy bình thường chiều cô, thật ra Viên Lãng rất thích bắt nạt vợ ngay tại lúc này. Nơi nào của cô căng thẳng, anh phải đi vuốt ve nơi nào, không để cho cô khó chịu, cô làm gì có sức lực chống cự, mắt to ngập nước nhìn anh. Nhìn cô uy phong nghiêm nghị ngoài chiến trường lại yếu ớt ủy khuất trong ngực mình. Viên Lãng cúi người hôn, yêu thương nói: “Nam Nam...” Thương yêu, thương yêu, không đau nếu như yêu?

Trương Nam hôn lại anh, không chỉ là môi, cô nhắm mắt lại dựa vào trí nhớ hôn lên tất cả vết thương trên người anh, giống như tín đồ thành kính, như lạy như phục, cảm nhận hơi thở ngang ngược càn rỡ và trầm ổn của người đàn ông, anh là chỗ dựa dịu dàng nhất, cũng mạnh nhất của cô... Tinh tế gặm nuốt vết sẹo do giải phẫu ruột thừa để lại ở bụng, Viên Lãng chợt hít sâu, cứng ngắc chỉ một chút khi Trương Nam vừa hôn vừa cắn xuống dưới, hoảng hốt cảm thấy có giọt nước rơi xuống bụng, Viên Lãng vuốt ve tóc của cô... Trương Nam ngẩng mặt, trong mắt vẫn còn nước mắt: “Viên Lãng... Em yêu anh...” Viên Lãng ôm cô: “Nam Nam.. Anh biết...” Phía ngoài vẫn là trời băng đất tuyết, cho nên trong lều rất lạnh, cho nên càng gia tăng thêm sự thoải mái, phù hợp với động tình.

Lúc hùng đông, Trương Nam tỉnh lại nằm bên cạnh Viên Lãng, đưa tay nghịch tay anh. Viên Lãng cũng tỉnh, hôn nhẹ Trương Nam, có chút lo lắng: “Thật có rồi, làm sao bây giờ?” Trương Nam không quan tâm: “Sinh chứ sao?” Viên Lãng nhìn vào mắt cô: “Chuyện em đi trao đổi làm sao đây? Sau khi trở về mới có thể thăng chức.” Trương Nam chớp chớp con mắt, rất kiên định: “Anh nói đúng, bất cứ lúc nào, con người còn

sống phải lựa chọn từ bỏ. Lần này, em chọn là đứa bé.” Sau đó cười thỏa mãn, bắt chước giọng của Viên Lãng: “Trên đời không có biện pháp để song toàn cả hai đường?” Thu hồi ký ức, Viên Lãng cảm động, lật người để trán mình dựa vào trán của Trương Nam. Mười ngón tay lộn xộn: “Nam Nam, Viên Lãng đời này, không phụ Như Lai không phụ khanh!”

Sau khi về, Trương Nam cảm thấy cũng gặp mặt Viên Lãng rồi, không làm người thần bí ở đại học A nữa, lên xe jeep đã chiến đến bệnh viện đi làm, vô cùng khốc! Lúc hoàng hôn ánh mặt trời chiếu vào khiến Trương Nam và xe đã chiến tỏa sáng lấp lánh, quẹo vào đại học A, cô vợ nhà họ Viên mặc đồ rằn ri, từ trên xe nhảy xuống, vừa mỹ vừa đẹp trai, lóa mắt!

Đã từng có người đàn ông nhìn chị dâu đến phát ngốc mà trực tiếp lái xe đụng vào nhà vợ chồng Ngô Triết, phát sinh án lệ. Kết quả Sừ Đầu nói: “Bình không có dáng vẻ của Bình!” (Bình: Bình lính) Đám gác cửa kháng nghị: “Chị dâu thì có dáng vẻ của chị dâu?”

Trương Nam bắt đầu suy nghĩ, dáng vẻ của quân tẩu phải thế nào? Hứa Tam Đa nói cho cô biết: “Trên TV quân tẩu cũng giúp các chiến sĩ giặt quần áo.” Trương Nam suy nghĩ một chút nói: “Được!” Kết quả ngày nghỉ, Trương Nam lên tiếng nói: “Tôi giúp mọi người giặt quần áo!”

Tề Hoàn bắt đầu bắn khoả, sau đó anh phát hiện, Trương Nam căn bản không giống trên TV dùng ván giặt đồ, cuốn tay áo chiến đấu hăng hái. Người ta bỏ hết vào máy giặt, bản thân thì ngồi bên máy giặt vừa cắn hạt dưa vừa trò chuyện với Ngô Triết về “Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn”.

Thành Tài tò mò đã lên hỏi Ngô Triết: “Bọn họ đều nói cậu và chị dâu, Sừ Đầu, cậu cảm thấy có xứng đôi không?” Ngô Triết nhô đầu ra khỏi đồng hoa cỏ: “Dĩ nhiên xứng đôi! Ai nhìn cũng cảm thấy xứng đôi. Nhưng vấn đề là hai chúng tôi quá xứng đôi, Thành Tài, cậu cảm thấy cưới một người giống mình, có thú vị không? Mẫu người tôi thích là người có chút tài sản, có cuộc sống riêng, tại sao người vợ thích hợp của tôi lại giống lão A vậy?” Thành Tài suy nghĩ một chút: “Cũng có thể.”

Viên Lãng cũng oán giận Trương Nam: “Em nói em cũng đến thiếu tá rồi, mình đã là hoa đã có chủ, làm sao còn không có đugs đấn như vậy, khiến mọi người nói em xứng đôi với Ngô Triết? Em lại nói nhiều với cậu ta.” Trương Nam nói: “Bình thường em và Ngô Triết cũng nói vài câu, không có gì khác.” Viên Lãng “Hừ” Một tiếng: “Những năm này, em nói em có phải em là đóa hoa đào

mới nở không? Anh nói đúng không?” Trương Nam nóng nảy: “Viên Lãng, em đây tìm Ngô Triết quyết đấu!” Nói xong xoay người đi tìm Ngô Triết.

Ngày đó, ba trung đội chứng kiến, chị dâu PK Sừ Đầu, hạng mục: Hợp kim, đầu đạn! Đám người Thành Tài chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng đứng ra trợ giúp, cho Trương Nam đeo một băng vải trên đó có mấy chữ bằng thuốc đỏ: “Báo thù thay chồng!” Eo nhỏ nhắn của Trương Nam cuối xuống, nói với Viên Lãng: “Chơi game thua cậu ta không sao, xem em báo thù thay anh!” Tiết Cương mở sòng cá độ bên cạnh, hét: “Đặt xong buông tay!” Ngô Triết bình thường cũng không phải dễ chọc, không chịu nổi C3 ồn ào, xắn tay áo lên muốn PSP ba trung đội.

Mặt Viên Lãng không thay đổi, đứng bên cửa sổ, dõi mắt nhìn về nơi xa, nhớ lại những năm tháng u buồn khi xa vợ.

Muốn đánh PSP, Trương Nam và Ngô Triết đúng là kỳ phùng địch thủ, Hai người từ Hoa Sơn Luận Kiếm giằng co đến đánh lâu dài. Cuối cùng là Trương Nam lấy ưu thế yếu ớt tanhg hiểm, Ngô Triết nhìn màn hình choáng váng đầu.

Đêm hôm đó, Viên Lãng xoa mấy ngón tay Trương Nam vì chơi game mà cứng ngắc, nói: “Làm sao lại chơi đến mức này?” Trương Nam đang muốn nói chuyện, Tiết Cương gõ cửa: “Đội trưởng! Sừ Đầu ói ra, cậu ta nói chơi game, bây giờ đầu bị choáng!”

Viên Lãng nhắm mắt: Nói thảm trên đời này còn tai họa gì nữa không? Xoay người lại nói: “Chờ tôi qua đó xem.

Ngô Triết vừa ói ra sắc mặt tái nhợt nằm trên giường hừ hừ. Trương Nam bảo Tiết Cương đi chuẩn bị nước muối cho cậu ta súc miệng, sau đó bắt mạch cho Ngô Triết: “Không sao, dạ dày không tốt lắm, hôm nay khẩn trương quá độ.” Hỏi cậu ta: “Bình thường hay ói đúng không?” Ngô Triết gật đầu, Trương Nam nói:

“Sau này sẽ kê thuốc điều trị cho cậu. Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi.” Viên Lãng cũng nói: “Ngô Triết, cậu nghỉ cho khỏe đi. Nếu không sáng sớm ngày mai không cần ra cửa.” Ngô Triết lẩm bẩm: “Không có chuyện gì.”

Trương Nam chạm cứu hai huyết giúp cậu ta, thấy sắc mặt khá hơn, mới cùng Viên Lãng ra khỏi nhà của Ngô Triết. Trương Nam tỉ mỉ, cũng đem những gì Ngô Triết ới ra mang đi.

Đi ra hai bước, Trương Nam cảm thấy quần áo bẩn trong tay bốc mùi xông vào mũi cô, rất khó ngửi. Kỳ quái bình thường cô không nhạy cảm với mùi vị như vậy, chẳng lẽ... Có chút đỏ mặt, thử hô hấp lần nữa, đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Vội vàng đưa quần áo trong tay cho Viên Lãng, rồi che miệng lại, chạy nhanh đến bên cửa nôn...

Viên Lãng sững sờ chỉ một chút, đi qua vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí, do dự: “Nam Nam, có phải...sao?” Trương Nam đỏ mặt: “Ừ chắc vậy.”

Lúc này Tiết Cương đang mang nước muối từ phòng bếp định đưa cho Ngô Triết súc miệng, trong hành lang nhìn thấy Trương Nam ới, Viên Lãng đang vỗ lưng cho cô, hoảng hốt cảm thấy tình cảnh này hơi quen: “Chị dâu, đội trưởng...” Quay đầu chạy về nhà ở tập thể: “Sử Đầu! Cậu chết thật oan uổng!”

Tuần kia, có kết quả kiểm tra của Trương Nam: Chính xác mang thai.

Viện trưởng Lý rống Trương Nam: “Cô bị sao vậy?” Trương Nam cúi đầu: “Ngài nói nghe theo lệnh của quan chỉ huy...” Viện trưởng Lý nghiêng răng nghiêng lợi: “Được! Các cô cậu muốn lão già này tức chết mà!”

Mười phút sau, Thiết Đội đang làm việc nhận được điện thoại, Tề Hoàn nhìn thấy sắc mặt Đại Đội Trưởng xanh lét, cúp điện thoại, trầm mặc 30 giây, sao đó bộc phát hét lên với Viên Lãng đang tập huấn ngoài cửa sổ: “Viên Lãng! Mục tiêu 375 Chủ Phong! Chạy bộ đến đó!” Viên Lãng tự động đứng nghiêm chào với Thiết Đội, bổ sung: “Đội trưởng! Tôi biết, đêm nay không cần đến!”

Ngày đó, Trương Nam như cũ mang cơm tối đến 375 tìm Viên Lãng, lúc này đã quen cửa quen nẻo rồi. Đến đỉnh núi, vừa nhìn quả nhiên ông xã đại nhân vẫn ngồi chỗ cũ nhìn trời.

Trương Nam đi tới, ngồi xuống cạnh anh. Viên Lãng mâu thuẫn nhìn phương xa, nhớ lại: “Nam Nam, nhớ ngày đó, em không mang thai, anh bị phạt đến 375. Em nói, hiện tại em mang thai sao anh còn ở 375 đây?” Trương Nam cũng thốn thốn theo anh: “Thế sự vô thường!” Viên Lãng dứt khoát kiên quyết nói: “Anh nghĩ rồi, vậy tên đứa bé sẽ là 375!”

Trương Nam “Vụt” Đứng lên, cầm lấy cơm tối: “Vậy ngài tìm người khác đi!” Viên Lãng ôm chân của cô: “Nam Nam! Em đừng đi! Ai... Tôi thiếu để cơm lại.”

Trương Nam không có cách nào, đành ngồi xuống: “Hôm nay sĩ quan cao cấp lý gọi điện cho em. Nói chúc mừng em.” Ngừng một chút: “Ông ấy hiểu, em không muốn tiếp tục làm công việc bí mật.” Viên Lãng nhìn mặt trời phía xa: “Có được có mất, em cần thận sau này khi tanh chức sẽ gặp khó khăn.” Thở dài: “Nam Nam, không phải em vẫn muốn ngang hàng với anh sao?” Trương Nam cười đến híp mắt: “Em không muốn thăng chức nhanh như vậy. Viên Lãng anh đừng có gánh trách nhiệm. Trước kia chuyện gì anh cũng quyết định em thích ứng. Lần này em muốn tự mình làm chủ. Ha ha... thật ra thấp hơn anh một chút cũng rất tốt. Trời sắp xuống người cao mà, anh xem, rõ ràng lần này chúng ta gây họa, nhưng chỉ có mình anh chịu phạt! Có một trung tá gánh vác, em sẽ rất vui vẻ!”

Con người Viên Lãng xoay vòng: “Có thể trùng hợp, em vẫn sống ở đây thì tai họa chưa hết được.” Trương Nam rất vô tội: “Em biết anh sẽ đồng ý phương án tác chiến của ta.” Viên Lãng nguyện thua cuộc: “Ngay cả anh cũng cộng vào, Nam Nam, em đã học thành nghề!” Trương Nam nói rất hồn nhiên: “Cám ơn đã dạy bảo!”

Tự gây nghiệt, không thể sống! Viên Lãng dở khóc dở cười: “Em nói sao anh lại coi trọng em?” Trương Nam hiểu biết nói: “Nhất thời hô đồ!” Viên Lãng nhìn về phía mặt trời một lúc lâu, kéo tay Trương Nam qua: “Người xưa nói rất đúng: Khó được hô đồ.” Cười một cái: “May nhờ hô đồ!” Trương Nam mỉm cười, cũng cầm lấy tay Viên Lãng, cùng anh vai kề vai, nhìn hoàng hôn.

Hôm nay luồng gió yêu quái của đỉnh núi rất mạnh, chiến trường hoa cúc thơm ngát, sỏi được thành đôi, nơi nơi đều là cảnh xuân, bầu trời mênh mông toàn màu trắng.

Chính văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-nha-ho-vien>